

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Friis, J. J. F.

Svenskerne paa Lolland : en historisk Roman
fra Midten af det syttende Aarhundrede.

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1856

338 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

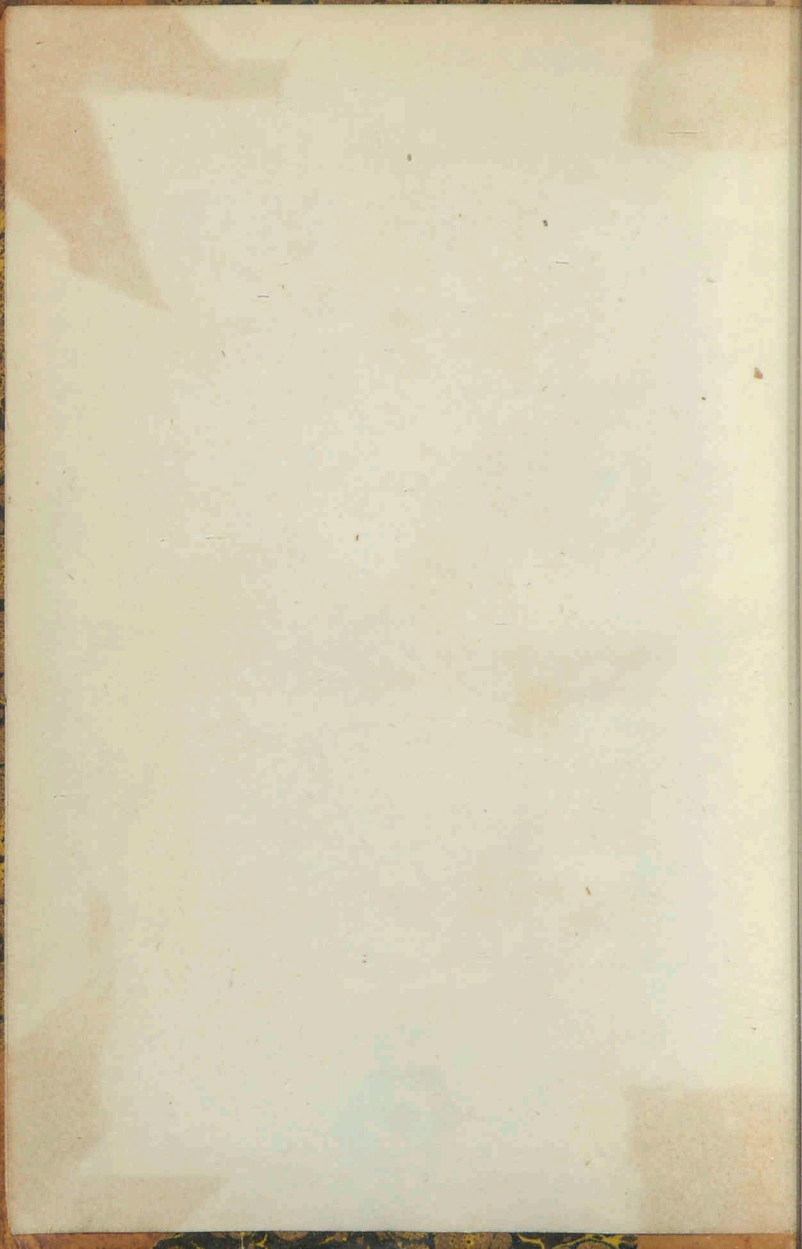
57.-131.

Det Kgl. Bibliotek

130025821603

Svenskerne paa Lolland.

En historisk Roman

fra Midten af det syttende Aarhundrede

af

S. S. F. Friis,

Cand. theol.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Sønns Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1856.

Summe der Collation.

Einziges Exemplar

Im Besitz der kaiserlichen Hofbibliothek

1

J. B. R. 1711

1711

1711

1711

Høiædelbaarne Hrr. Kammerherre

Grev Juel-Vind-frys til Duellinge

og Deres Velbaarenhed Hrr.

Justitsraad Vilhjelms til Dllingsøgaard,

Ridder af Dbrg.,

tvende af de værdigste Repræsentanter for den

lollandske Godseierstand,

tilegnes disse Blade

med Høiagtelse.

Forfatteren.

Verfasser: Dr. Hermann

Der Zeitungs-Verlag in Leipzig

Dr. Ernst Wilhelm

Verlag des Verlags

Verlag des Verlags

Verlag des Verlags

Verlag des Verlags

Verlag des Verlags

Verlag des Verlags

Verlag des Verlags

Indhold.

	Side
Gildet paa Herregaarden	5.
Friftelsen	43.
Skomagerfamilien	65.
Landgangen	89.
Tilbagekomsten	117.
Brevet	135.
Fuglsang	157.
Otto Kuld og Fiskelars drage paa Eventyr	179.
Flugten	207.
I en beleiret By	237.
Fangenskabet	263.
Fiskelars's Farvel til Svenskerne	285.
Den gode Engel	313.

Svenskerne paa Lolland.

Sechster und letzter

Første Capitel.

Gildet paa Herregaarden.

Paa Gammelgaard, en Herregaard, der, som bekjendt, ligger ved Beien, som fører fra Rødby til Næstved, et Par Mile østlig for sidstnævnte By, herskede den 26de April 1659 et ualmindeligt Røre, skjønt man ikke kan sige Andet, end at der i de Tider stedse var Liv og Bevægelse nok paa denne Gaard. Sagen var nemlig den, at Herremandens ældste Datter, Maria, netop den Dag var kommen hjem igjen til det fædrene Huus, efter en Fraværelse af næsten et Aar hos en Slægtning i det nordlige Sjælland, og hendes Fader, som aldrig forsømte nogen Leilighed til at gjøre sig en glad Dag, havde naturligtviis begjærlig grebet Datterens Hjemkomst som en Grund til at hengive sig med sine Gæster til de toilesløse Bacchanalier, Gammelgaard paa den Tid, i hvilken vor Fortælling foregaaer, kun altfor ofte var Vidne til.

For imidlertid saa snart som muligt at gjøre vore ærede Læsere bekendte med det Selskab, som for Diebliffet opholdt sig paa Gaarden, af hvilket enkelte Personligheder komme til at spille en større eller mindre Rolle i denne Fortælling, ville vi strax tillade os at føre dem ind i den store Sal, hvor bemeldte Selskab netop var forsamlet i saa munter en Stemning, som Bordets Glæder kunne sætte Nogen i, der, endog med meget mere Maadehold end her havde været Tilfældet, elsker at hengive sig til dem. For Bordenden sad eller rettere laae den mandhaftige Herre, Erik Grubbe til Thiele og Gammelgaard, paa en dertil indrettet Stol, eftersom han led af den flemme Syge, som Lægerne og de Fornemme kalde Podagra, men den fattige og simple Mand har givet Navn af „de Riges Syge“, fordi den af visse Marsager i Reglen kun findes hos dem. Erik Grubbe var ei alene et Billede paa en Mand, der udelukkende benyttede sin store Formue til sine kjødelige Lysters Tilfredsstillelse, men, hvad der var endnu sørgeligere, et Beviis paa, hvor let gode Egenskaber gaae tilgrunde hos det Menneske, der ikke kjender nogen anden Lov for sine Ønsker end sine egne Lyster. Hans Fader, som Intet havde sparet paa hans Opdragelse, lod ham, efter de Tidens Skik for unge Adelsmænd, foretage en vidtloftig Udenlandsreise, paa hvilken han

endog besøgte Asien, og han berettigede ved sin Hjemkomst, i de første Aar, ogsaa til de bedste Forventninger, som imidlertid hurtigt bleve til Skamme. Alt, hvad Godset kunde skaffe tilveie, blev ødet i Suus og Duus med en talrig Skare af ligesindede Venner og Dientjenere. Bønderne forarmedes Aar for Aar ved Ridesfogdens Plager og Prellerier for at skaffe Penge tilveie, og snart kunde heller Ingen af dem have enten sin Hustru eller sine vogne Døtre i Fred for Godsherren, naar dennes Opmærksomhed leilighedsviis blev henvendt paa dem. Skjønt Alder og legemlig Svækkelse havde tvunget Erik Grubbe til større Maadehold i sine Udsvævelser, betragtedes dog Gammelgaard paa den Tid, hvori vor Historie falder, som et Sted, hvorfra alle de Dyder, der pryde en Families Liv, havde taget Afsted, for at give Plads for lige det Modsatte, saa at de bedre Adelsmænd i Stiftet lidt efter lidt havde truffet sig bort fra Erik Grubbe og hans Bord, der nu i Reglen kun gjæstedes af nogle Præster og Birkedommere, som ikke godt turde Andet, og af de unge Officerer fra Næstkov, for hvem Livet paa Gammelgaard, med den frie Tone, de gode Vine, den læffre Mad og de imødekommende Døtre, ret var tilpas. Erik Grubbe havde tre Døtre, hvilke allerede dengang begyndte at blive ilde omtalte for deres letfærdige Sæder.

Men hvorledes, kan man spørge, kunde de vel være anderledes, end de vare, naar de hver Dag havde det fletteste Exempel for Die i deres egen Fader, som i deres Nærværelse ofte pralede for sine Gjæster af sine flette Streger og endog kunde lee hjertelig, naar han saae Døttrene sjase med Fremmede paa en frivol Maade, ja ikke engang var bange for at drille dem med sine egne Tjenestefolk. Ved Erik Grubbes høire Side sad hans forhen berørte, senere saa beryggede Datter, Maria, der forsaavidt lignede sin Fader, som hun ligesom han, var en feed, rødblussende Person med en lille Dpnæse, lyse Haar og mørkeblaae Dine. Ved hendes Side sad en ung Adelsmand, som havde paataget sig at ledsage hende til hendes Hjemstavn, hvilket i de urolige Tider nok kunde være nødvendigt. Peder Thott, saaledes hed den unge Mand, var med sine Feil og gode Sider et Pragtegenemplar af Datidens Adelige i Almindelighed. Uvidende og derfor antagende, at Viden-skaberne vare de urimeligste Ting af Verden at bryde Hovedet med, godmodige, naar det Lune kom over dem, og skamløse Despoter, naar Vinden blæste fra en anden Kant, forsængelige af deres egne indbildte Fortrin og dumstolte af de Bedrifter, som En eller Anden i deres Slægt for umindelige Tider siden havde udført, hengivne i den Grad til Spil, Drif

og Udsvævelser, at det endog betragtedes som en Banære ikke at vedkjende sig disse Laster, — lægge vi endelig hertil den dybeste Foragt for alle andre Mennesker end netop den Adelige, troe vi Billedet af Peder Thott, der aabenbar synes at staae paa den fortroligste Fod med Maria Grubbe, at være fuldstændigt. Ved den unge Mands anden Side sad Hr. Erik Grubbes næstældste Datter, Merete, af samme Størrelse som hendes Søster, men med mørke Haar, mere bleg og mere forsigtig i sin Handlemaade, skjønt hendes Rygte desuagtet ikke var bedre end den ældstes. Hun havde til Nabo en tydsk Lieutenant fra Nakkov, der uafsladelig bandede og galede næsten i alle mulige Sprog, og sagtens derfor ansaaes for en uforfærdet Krigsmand, især da han i Nakkov var en af de meest uforfæmmede Personer i sit Qvarteer. At han var den Jvrigste til Mæret i Forveien at raabe paa Byens Capitulation til de Svenske, tænkte Ingen mere paa eller vovede at tale om, hvis de ogsaa havde deres egen Mening desangaaende. Rækken paa denne Side sluttedes med en Cornet, som tydelig nok allerede havde druffet for meget, og derfor sad med et stadigt smilende Ansigt i den meest betænksomme Tausshed. Ved Hr. Erik Grubbes venstre Side stode tvende Stole tomme. Den første havde hans uægte Datter, Anna, indtaget; men hun havde truffet sig

hen i en Vinduesfordybning, hvor hendes Bordgjæst, en ung Gændrik, underholdt hende med ivrig Belta-
 lenhed, som hun besvarede snart med en hjertelig
 latter, snart med en let Hovedrysten eller et spottende
 Udraab. Frøken Anna havde i sin Opvæxt været
 udsat for de ældre Søstres Had, og saaledes ikke
 altid dandsset paa Roser. Hun var imidlertid bleven
 nobiliseret strax efter Huusfruens Død og var nu
 bleven den meest ansete Person i Huset, eftersom
 hendes Fader elskede hende fremfor noget andet Bæ-
 sen paa Jorden. Desværre var hun altfor letfindig
 til at føre sig denne Indskydelse til Nytte til hans
 og Andres Bedste, eftersom ogsaa hun meente, at
 adelige Folk kunde gjøre, hvad de vilde, og burde
 leve et rask Liv for at skjælnes fra den gemene Mand,
 med hvem hun forresten jo selv var i Slægt. Hun
 var dengang en Pige paa 18 Aar, af Middelhøide,
 med brune Haar og Dine, en lige Næse og et Farve-
 skjær, der kunde berettigge hende til Navnet af en
 kjon Pige, saafremt ikke hendes kofette Bæsen havde
 skjæmmet hende meget. Hun gjaldt imidlertid for
 den bedste af de tre Piger med Hensyn til Hjerte-
 laget, og om hun end ikke var ufordærvet, var hun
 dog endnu langt mindre fordærvet end hendes ældre
 Søstre. Den næste Plads efter de to tomme Stole
 indtog en tyk Cornet, som uafsladelig fugtede sine

Læber med den gode Rhinsvvin, som stod for ham, og aldrig deeltog paa anden Maade i nogen Samtale, end med en velbehagelig Grynten, saalænge han havde Viin at lædste sig paa. Hans Sidemand var derimod næsten det Modsatte af ham og sin Nabo paa venstre Haand, den vellærde Prost Hr. Mathias Lerche til Landet. Den Spirrevip, der maaske for Contrastens Skyld havde taget Plads imellem Viintonden paa den ene Side og Madskabet paa den anden, var Hr. Birkedommer Søren Potter, en ganske mærkelig Personlighed. Han var egentlig Birkedommer paa Ravnshøj Birk, men var en stadig Gæst ved alle mulige Familiefester og Gæstebud hos Adelen, idet han var dem en næsten uundværlig Mand ved sit udmærkede Talent til at efterabe ethvert Menneſſe baade i Stilling, Tale og Manerer, naar han blot en eneste Gang havde seet dem. Søren Potter var saaledes i Grunden ikke Andet end de hollandske Adelsmænds Hofnar, men stod forresten tilbage for Hofnarrene fra Fortiden i Vigtighed og bidende, dristige Indfald. Han havde, som sagt, sin Styrke i den Kunst, at kunne efterligne andre Menneſſer, og gjorde naturligviis ogsaa derved stormende Lykke i ethvert Selskab. Han indskrænkede sig imidlertid kun til at gjøre Folt af sin egen Stand latterlig; thi forskjellige Gange havde han havt store Ubehage-

ligheder, naar han havde ladet sig bevæge til at copiere en eller anden latterlig Adelsmand. Han havde saaledes engang faaet Hundepidsten at smage paa Alsholm, og havde, netop af Merete Grubbe, en Dag faaet et Bæger Viin i Hovedet, da han vovede at fremstille en Samtale, hun havde havt i en af Havens Gange med en gennemreisende jydsk Adelsmand. Han var foragtet af de Store, hvis Selskab han søgte for Mad og Drifkes Skyld, eftersom de betragtede ham for det, han i Grunden var, en Hykler og en Nar, og han var baade foragtet og forhadet af sin egen Stand, der stedse maatte være Skive for hans jammerlige Kunstfærdighed. Provst Verche, hans Sidemand, maatte saaledes altid holde for, naar han var paa Gammelgaard, hvorhen Hs. Høiarværdighed ogsaa gjerne søgte; men som alle fede Folk, var han god at komme til Rette med. Han saae aldrig op fra sit Fald, saalænge han var bestjæftiget med at tilfredsstille sin Maves Fornødenheder, og, naar den Sag var forbi, vraltede han gjerne hen til Brætspillet, saafremt der kunde være Mulighed for at erholde en Modstander; i modsat Fald søgte han helst at komme hjem, da det, der taltes, naar Vinen først fuldkommen havde løsnet de allerede let bevægelige Tungebaand, sjelden var passende for præstelige Øren. Men det lykkedes ham

fun de færreste Gange at komme afsted; thi som oftest mærkede man Provstens Hensigt, og saa blev det ligesom forbudt ham at drage bort, uden han vilde gjøre det, f. Ex. ridende paa en Ko, eller paa en anden lignende latterlig Maade, Noget, Hs. Høiærværdighed naturligviis aldrig indlod sig paa. Blev Birkedommer Potter fundom vel slem imod ham, sagde han ganske rolig: „Man har en bred Ryg“, og dette undlod aldrig at fremkalde en skrældende Latter, da Hs. Høiærværdighed var lige saa drøi om Mæven og Skuldre, som han var høi, nemlig saavel fine tre Alen. *) Iøvrigt var han en for sin Tid meget brav Mand, der skadede sig selv meest ved sit Tilhold paa Gammelgaard. Den nederste Plads ved Bordet optoges af Professor Augustinus Bante, trods sin skrældende Titel hverken meer eller mindre end en omreisende Barbeer, eller, som de dengang kaldtes, Doctor, der netop i de Dage opholdt sig paa Gaarden for om muligt at befrie Herremanden fra nogle slemme Blegner i Ansigtet og dernæst indrette en mechanisk Lænestol til ham. Paa det første havde han allerede under sine jævnlige Besøg slap= salvet i 4 Aar, uden at det endnu syntes bedre, og

*) Rhode fortæller S. 387 i sin bekjendte Hollands Historie, at ved hans Begravelse blev Kirkeøren hugget i Taarnet i Lænde det Kirke, fordi Risten ellers ikke kunde komme ind.

til den sidste havde han i 2 Aar ikke faaet Andet
 færdigt end Sædet, men dette var da ogsaa efter
 hans egen Forflaring, det Banskkeligste. Ogsaa han
 var bestandig en Gjenstand for Søren Potters Vit-
 tighed; men Professor Vante har ikke denne Mod-
 gang med den samme Vigegyldighed, eller rettere den
 samme Foragt, som hans høiærværdige Sidemand,
 men bagtalte til Gjengjæld Birkedommeren, hvor han
 kunde, rundt om i Landet. Søren Potter sagde
 ogsaa selv flere Gange, at den Sidste, han vilde bede
 om Medicin, skulde være Professor Vante, og disje
 Ords rette Betydning, som de Fleste blot betragtede
 som et Mistillidsvotum med Hensyn til hans Due-
 lighed, syntes den ærede Professor at forstaae til
 Fuldkommenhed. Der var forresten ogsaa mange Hager,
 hvorpaa en Mand med Potters Evner kunde hænge
 sig, hvad enten han vilde vise, hvorledes Professoren
 forklarede et Problem eller udsurgte en Patient. Han
 lagde da gjerne Hovedet med et blidt Smil snart
 paa Høire og snart paa venstre Skulder, luffede
 Dinene og talede med en sød, indsmigrende Stemme.
 En tydsk Greve havde engang givet ham en Solv-
 snuusdaase med sit adelige Vaaben paa, og denne
 Daase var næsten aldrig af Professorens Hænder.
 I Samtalens Løb holdt han den stedse imellem sine
 Fingre knuget tæt op til Brystet, og Ingen kunde

da glæde ham mere, end ved at sige ham en Compliment for dens Skjønhed. Foruden sin Lægevidenskab havde han forresten mange snurrige Speculationer, og det var især dem, han maatte døie baade daarlige og gode Vittigheder for. Han havde saaledes længe speculeret paa at faae en selvslavet And til at flyve af sig selv, og da dette mislykkedes, trøstede han sig med, at han dog fik den til at baste med Vingerne og sige Rab, Roget, som nu præsteres af enhver velopdragen Nürnbergerand.

Skjont Tiderne i Danmark ikke vare de glædeligste, og navnlig Bollikerne kunde have al god Grund til alvorlig Eftertanke, saasom det var vel bekjendt, at den svenske Konge i egen Person forberedte et Angreb paa Den, herskede alligevel den Eftermiddag den vildeste Lystighed paa Gammelgaard. Mændenes vældige Latter, fremkaldt ved Søren Potters Fremstilling af den for sin Fattigdom vel bekjendte, men iøvrigt meget agtværdige Sognepræst, Lars Erichsen Pontoppidan i Uttersløv, som fornylig havde anmodet Birkedommeren om at ordne en Gjældsag for sig, havde netop givet Plads for en lille Pause, hvori Nogle trak Beiret dybt, medens Andre lædskede sig ved Vinen, da en af Tjenerne boiede sig ned til Gaardens Eier og sagde: „Knud Nidesfoged staaer udenfor Døren; vi kan ikke længer holde Styr paa Niels Hyenbo.“ „Vil han rende ud af Hullet, den

Hund?" skreg Erik Grubbe opbragt. „Nei, naadige Herre, men han synger derinde, saa-det skinger over hele Gaarden.“ „Jh, lad ham det, Johan, lad ham det“, sagde Ridderen, idet han lagde sig tilbage i sin Stol, „lad ham kun være lystig med sin Herre.“ „Det er den største Gæde, som tænkes kan, for den ædle Ridder Grubbe“, bemærkede strax Professor Bante med et begejstret Udtryk i sit Ansigt; „naar endog hans Fange synger, hvor godt maa han da ikke have det i sit velfortiente Fængsel, og hvor lykelige maae da ikke de af hans Undergivne befinde sig, som ere paa fri Fod.“ „Ja, men, naadige Herre“, vedblev Tjeneren, „han synger Christian den Ondes Viser, som J —“. „Den forbandede Slynge!“, skreg Erik Grubbe og slog i Bordet med sin knyttede Næve, „lad ham faae dygtigt af Hundepidsken, saa kan vi siden tales ved imorgen.“ „Hvad om Du gjorde det strax, fjære Fader“, udbrod Merete og boiede et Dieblig Hovedet bort fra sin ivrigt talende Nabo. „Jeg har hørt Hr. Søren derhenne omtale som en dygtig retslærd Mand, der bedre end nogen Anden forstaaer sig paa at forhøre Misdædere; lad os see en Prøve derpaa nu i at udspørge Synderen, og har han blot overtraadt Eders strænge Forbud af Druffenskab; thi jeg har ladet uddele en rigelig Deel Wiin til Folkene i Anledning af min Søster Marias Ankomst, saa lad ham slippe med

Forstræffelsen." „Nei, det kan ikke gaae an, Straf
 maa der til, om han saa er saa drucken som en
 Allik", svarede hendes Fader med et strængt Blik;
 „men lad ham kun komme op, og kan I faae de
 Oprørsnykker ud af den gamle Skjelm, vil jeg vide
 Eder stor Tak. Han er en underlig Kumpan", til-
 føjede han estertænksum. „Det vil blive en lystig
 Historie", forsikrede Lieutenanten, idet han satte sit
 tomte Bæger fra sig. „I forhører, Birkedommer,
 og vi Andre domme, om Hr. Erik Grubbe ellers
 vil betroe os dertil." „Ja, men jeg vil have Lov
 til at gjøre hvad jeg vil, hvis I ere mig for milde",
 bemærkede denne; „jo mere man banker en Hund,
 destomere er den sin Herre hengiven." „I kan næppe
 være for stræng og paapassende med Eders Folk i
 Henseende til at tale eller synge utilladelige Ting",
 tog nu Birkedommer Potter til Orde med en vigtig
 Mine, „og min Opgave skal det være, at undersøge,
 hvorfra den Banvittighed egentlig har sin Oprindelse,
 som den Fængslede har gjort sig skyldig i for lidt
 siden. Jeg har saa mine egne Tanker", sluttede han
 med et siffigt Smil. „Hvad mener I dermed, min
 gode Pot?" (dette var Birkedommerens Venævnelse,
 naar hans naadige Herrer vilde give ham et Beviis
 paa deres gunstige Stemning for ham). „Sagen er
 den", svarede den Adspurgte, „da jeg i forrige Uge

holdt Auction hos Mikkel Pedersen i Kjeldernæs, talte man Alle, baade vi bedre Mænd og Bønderne, om Svenskens Planer og mulige Landgang, og Alle vare vi enige i, at der ikke var at tænke paa Modstand, dersom der virkelig bliver gjort Angreb paa vor D." „Meget rigtigt!" bemærkede Lieutenanten med et Nif. „Desværre ja!" sagde den drufne Cornet smilende. „Men i det Samme", vedblev Potter sin Beretning, „hørte jeg En udbryde: „Na, jeg vil forbinde mig til at holde alle Svenskerne borte fra Den, lige saa let, som jeg brækker denne Stok!" og da jeg forundret vendte mig om efter Lyden, hørte jeg Bønderne hviske: „det er Erik Grubbes Skriver, det er Otto Kuld fra Gammelgaard." „Har jeg hørt Mage!" raabte Herremanden med det meest forbausede Ansigt, „ja vist var han med ved den Auction for at kjøbe mig en Følhoppe." „Jeg kjendte ganske lidt til den Svend", vedblev Birkedommeren, „og sagde, da kan Du storligen tjene Land og Rige ved at gjøre, hvad Du siger, min gode Ven. „„Det staaer ikke i min Magt, Herre"", svarede han kort og vendte mig derpaa uden videre Ryggen." „Ja, men det er jo ligesom Snak, Fader", sagde Froken Maria; „jeg kan, jeg kan ikke. Kan han holde os Svenskerne borte, maae vi see at hjælpe han, og hvis ikke, bør han straffes for sit Praleri." „Den

ffjønne Frøken Maria har Ret", forsikkrede Hr. Peder Thott; „Sagen maa undersøges; man faaer tidt et godt Raad, hvor man mindst venter det." „Jeg antager, det Hele er Brøvl", udbrod Lieutenant Feuerschlund; „hvorledes kan saadan en Knægt vove at tale om at holde en Fjende borte, som selv tappre Krigere maae vige for?" „Hent mig Otto Kuld op!" raabte Erik Grubbe. „Den Otto er mig en løierlig Person, som jeg alene har taget mig af for min Datter Annas Skyld, hvis Legekammerat han har været. Jeg mærkede, han havde et godt Hoved, og satte ham i Raskov Latinskole, for engang at faae en dygtig Ridesfoged af ham, og tog ham ud for nogle Maaneder siden og gjorde ham til min Skriver." „Er han fri eller vorned?" spurgte Frøken Maria. „Nei! Anna, som sagtens har forgabet sig i hans Flødeansigt og gaaer og smidsker til ham.... Naa, er Du der, min Pige", sagde han til hende, som var traadt frem fra Vinduesfordybningen; „ja Løgn er det ikke, din Djævlunge; men det fortænkter jeg Dig ikke i, veed Du nok. En adelig Dame kan ligesaa godt more sig med de ufrie Karlfolk, som vi adelige Herre med deres Qvindfolk; de ere kun skabte til vor Fornøielse og vor Nytte. Kortsagt, da Niels Bammeløv derude ikke vilde optage ham i Skolen, uden han var fri, søiede jeg ogsaa min Capitain

heri, og nu er han da fri som en Fugl; men derfor skal han, ved min ridderlige Vre, alligevel ikke . . . Naa, men der har vi den Første: frist op, Pot, lad os see, hvad Du faaer ud af ham." Ved disse Ord vendte Alles Blik sig mod Indgangen til Salen, igjennem hvilken Knud Ridesfoged og en Tjener bragte en lænket Bonde. Han syntes at være henimod de 60, havde lange graae Haar, var af Middelhoeide, skjønt allerede noget frumbøiet. Hans magre, guulagtige Ansigt bar Spor af megen Modgang, hans dybtliggende Dine lyste af en uhyggelig Ald. Saa snart Birkedommeren saa ham, reiste han sig fra sin Stol, gik hen og sagde i en snøvlede Tone, som formodentlig skulde være en Efterligning af en eller anden Forhørsdommer i Landet, idet han fløede sig paa det venstre Laar: „Jo, Du er mig en rigtig Karl, Niels Fyenbo, alias Niels Marcussen!" „Saa er jeg bedre Karl end Dig, Du Allemands Ubefat!" raabte Bonden forbittret og knyttede sin Næve imod Birkedommeren. Virkningen af dette Udraab var høist forstjelligt i Salen. Gjæsterne loe enten høit eller ved sig selv, Tjenerne stode og gabede af Forbauselse, Søren Potter blev kobberrød i Ansigtet af Arrighed. „Hvad siger Du, din Hund, din Oprører!" skreg han og rendte tæt ind paa Livet af den Fange; „de Ord skal koste Dig din Hals, saa sandt jeg hedder

Søren Potter. Ja, jeg skal dandse med Dig, din Røverknægt." „Hurra!" skreg Bonden og slog ud med begge Armene; „nu skal I see, Godtsfolk, to Røverknægte dandse Stokkemærke Springdands", og før Birkedommeren saa sig for, havde Niels Tjenbo grebet ham om begge Armene og svingede sig rundt om med ham i ubeskrivelig Hurtighed. Med det Samme trampede han i Gulvet med sine jernbeslagne Træsko, raslede med sine Bænker og sang i vilden Skye følgende Vers af en gammel Folkevisse:

„Og Du skal være det skønneste Træ,

Der stande kunde paa Heide,

Og jeg vil være en Rattergal fin

Og bygge deri min Heide.

Det er stor Sorg at stille dem ad, som gjerne til-
sammen vil være."

Havde Ridder Grubbe og hans Gæster været ved deres fulde Samling, vilde Sagen vistnok være forekommet dem alvorligere, end den nu gjorde; thi hvad de ikke havde leet før, det gjorde de nu, saa man kunde tydeligt see, at Alle undte Birkedommeren den Forlegenhed, han saa uventet var kommen i. Kun Provsten satte et betænkeligt Ansigt op, medens Professor Bantes Mælyn straaled af en stille Henrykkelse. Da Tjenerne saa Herskabet lee saa hjertelig, holdt de heller ikke deres Blædesyttringer tilbage og gjorde allermindst noget Forsøg paa at befrie den ulukkelige

Birkedommer. Imidlertid blev Bonden efter en Snees Svingninger kjed eller træt af Dandsen, og idet han gjorde et Hop, saa det ringede i hele Sælen, slap han pludselig Birkedommeren, som derpaa trillede som en Kugle hen ad Marmorfliserne. Da den almindelige Lystighed havde sat sig noget, raabte endelig Erik Grubbe: „Godt gjort, Niels Fyenbo! Paf Dig nu ned i Hullet igjen. Jeg tilgiver Dig din Sang formedelft din Dands. Hvordan gif det Potten“, raabte han igjen med et nyt Latterudbrud, „holdt hun heel? Ha, ha, ha!“ Imedens Birkedommeren langsomt reiste sig fra sin ydmyge Stilling paa Gulvet, stirrede Niels Fyenbo med et drømmende Blik paa de forsamlede Gjæster. Derpaa foer han et Par Gange med Haanden over sin Pande, og ret som Ridesfogden nærmede sig for at føre ham bort, udraabte han med en truende Armbevægelse imod Herremanden: „Hvem taler her om at tilgive? Er det virkelig Dig, Erik Grubbe, som ikke bragte Andet med fra Udlandet, end Laster og Gemeenheder, og ikke bringer Andet over dit Hoved hver Dag, end Had og Forbandelse? Jeg kaster Dig din Tilgivelse tilbage i dit nederdrægtige Ansigt, Du Helvedesbrand! Du tilgive? Ho, ho, ho! Tilgivelse er det Eneste, som Du selv behøver og aldrig vil faae!“ Det er umuligt at beskrive den Virkning, disse forfærdelige

Ord frembragte i den hele Forsamling. Herremændens røde Ansigt var bleven blegt af det voldsomste Raseri; Døttrene siddende af Forsærdelse, paa Merete nær, som betragtede den vanvittige Bonde med et iiskoldt, men fast Blik; Tjenerne stode som naglede til Jorden af Skræk og Rædsel, medens alle Gæsterne iagttog den uhyggeligste Taushed. „Du er drukken, Niels Hyenbo“, lød i det Samme en velklingende Stemme tæt bagved den Ulykkelige, og en ung Mand, som ubemærket var traadt ind i Salen, lagde sin Haand paa hans Skulder; „afbed strax dine forfærdelige Ord for den naadige Herre, ellers ville de koste Dig din Hals imorgen.“ „Afbede! hvad har jeg at afbede hos den Ridding?“ skreg den Vanvittige og nærmede sig det Sted, hvor Grif Grubbe sad for Bordenden. „Skal jeg afbede, at han pidskede min Broder ihjel for en lumpen Rævs Skyld, der aad hans Gjæs, — at min Ingeborg, mit eneste Barn, druknede sig herude i Graven, — at hendes Fæstemand hængte sig Dagen derefter, — at jeg har siddet i Hundehullet — aa, der fik jeg det først godt!“ udbød han med vild Begeistring, „thi siden min Ingeborgs Død har det altid trykket mig her!“ og dermed holdt han sig med begge Hænder paa Hovedet. „Væk fra mig, din Hund!“ skreg han pludselig, da Ridesfogden lagde sin Haand paa

ham for at føre ham bort, og dermed slog han til Ridesfogden med sin Haandlænke, saa han tumlede tilside. „Na, bliv Han heller ved at smidske med Tæven der ved Siden!“ raabte han truende til Lieutenant Feuerschlund, som med det Udraab: „Menresket er vanvittigt!“ havde reist sig og lagt Haanden paa sin Kaarde. „Jeg er gal, siger Du; nei var Niels Hyenbo gal, saa gjorde jeg nu Ende paa hiin Wrethys Liv. Men det vilde være et Gode og ingen Straf for hans Nederdrægtigheder. Nei, Du skal leve, Grif Grubbe!“ skreg den Affindige, idet han med kraftig Arm svang en stor Forstjærerkniv, som han havde snappet fra Bordet, „Du skal først blive saa foragtet af hver ærlig Mand, at selv Drankeren ikke gider drikke din Biin, Fraadseren ikke smage din Mad! Du skal see dine Døttre omkomme i Skam og Glendighed! Hvor Du ryster, din Ussling! Ja imorgen vilde Du tale et andet Sprog, naar Du kunde holde mig spinebunden imellem dine Bøddelfnægte, og da vilde Du dømme mig til Steile og Hjul, fordi her engang er lydt et Sandheds=Ord i denne forbandede Sal; men den Glæde skal Du ikke have! Jeg narrer Dig, Grif Grubbe! jeg narrer Dig lige i dine Dine!“ og dermed jog han den vældige Kniv i sit Bryst, og da Tjenerne sprang til for at forhindre det, tumlede han allerede som et Liig ned imellem

dem, medens en mørkerød Blodstrøm skjød sig langs Gulvet imod det Sted, hvor Herremanden sad saa ubevægelig, at man i første Dieblisk troede, at han var bleven ramt af et Slagtilfælde.

„Det var en fordømt Geschichte!“ udbrod endelig Lieutenant Feuerschlund, idet han strog sig om Skjæget. „Min ædle Herre“, vedblev han, idet han henvendte sig til Erik Grubbe, „jeg haaber, at I ikke tager Eder en gal Mands Snak videre nær.“ „Bør det Nadsel ud!“ raabte Birkedommer Potter med en myndig Stemme, „den Skurk ligger paa sine Gjerninger og bør stædes til Hvile i Raskerfulen.“ „Jeg beklager høiligen denne ærgerlige Historie for mine kjære Gjæsters Skyld“, tog endelig den høibaarne Bært selv tilorde. „Man har tidt Spectakler med det fordømte Bondepak; men hidtil have de dog været ved deres fulde Fem. Som I siger, min kjære Feuerschlund, hverken jeg eller I bør fornede os til at tænke længere paa dette gale Menneſte. Gylt Bægrene, I Hundetampe! de ere jo alle tomme“, raabte han til Tjenerne, hvoraf nogle allerede vare beskæftigede med at bortbære den døde Niels Fyenbo. „Harde I passet bedre paa, havde den Kjeltring ikke kunnet gjøre den Ulykke paa sig selv.“ Dermed satte han sit store Bæger for Munden og tomte det i langsomme Drag. — „I har ladet mig falde,

strænge Herre", lød i det Samme den Stemme, som før havde søgt at tale den gale Bonde tilrette, ved Siden af Ridderen, idet denne satte Bageret fra sig. „Naa, er Du der, Otto", svarede Ridderen og vendte sig om til en høi, ung Mand med et djærvt, aabent Ansigt, som med et let Bux til Selskabet havde nærmet sig henimod det Sted, hvor han sad; „naa er Du der — ja, hvad var det nu, jeg vilde Dig? Den fordømte Begivenhed med den gale Niels har dog bragt mig mere ud af mig selv, end jeg strax troede." „Min Søster Anna har en meget god Smag", hvisttede Frøken Marie halvhoit til sin Bordcavaleer, som endnu sad med aaben Mund og et aandssfraværende Blik efter Tildragelsen med Fangen. „Mørfebruunt Haar, mørkeblaae Dine, rank Bægt — ikke saa ilde valgt, mit Barn!" og med disse letsindige Ord saa hun snart paa Søsteren og snart paa den unge Mand, der enten ikke hørte eller ogsaa lode som de ikke hørte, hvad der blev sagt. „I mindes, ædle Herre", bemærkede den yngre Søster Merete, „at Skrивeren havde lovet os et Raad, hvorledes vi kunne holde Svensken borte fra Den." „Ja, det er sandt", svarede Erik Grubbe, „hvad Raad har Du derfor, lille Otto? Jeg behøver ikke sige Dig, at det vilde være Guld værd." „Jeg veed ikke, hvad I mener, naadige Herre", sagde den unge Mand med

den tydeligste Forundring. „Kan Du ikke huske, Knægt“, raabte Søren Potter, „at Du paa Auktionen i Kjeldernæs sagde i Manges Paahør, at Du let kunde holde Svensken borte fra Den?“ „Åh, ja, er det den Sag, I mener“, raabte Skrивeren, med et Sideblik til Birkedommeren, som havde dreiet sig rundt paa sin Stol, „saa vil I ligeledes mindes, at jeg strax efter bemærkede, at det alligevel var ugjørligt.“ „Jeg erindrer saa meget, at Du ikke vilde ud med Sproget, min gode Ven“, raabte Søren Potter ivrig; „men her ere Forholdene anderledes, og nu skal Du sige, hvad Du meente med hine Ord, for er Raadet godt, skal vi nok see at faae det udført.“ „Jeg beder Eder meget, naadige Herre“, sagde Otto Kuld, idet han vendte sig heelt om til Erik Grubbe, „at I vil oversee hiin Uttring paa den Dag, som Birkedommeren, der har gammelt Nag til mig fra en Historie i Natskov, har opfanget for at skade mig. Jeg forsikrer Eder, at Svensken ikke kan holdes borte fra Den, hvis han vil hertil, fordi her ere altsaa saa Tropper paa Den.“ „Hvad har der været imellem Dig og Birkedommeren, lille Otto?“ spurgte Erik Grubbe med en Ivrigheid, som tydelig viste, at den Sag laae ham mere paa Hjerte, end den langt alvorligere om Fjendens Angreb. „Det skal jeg selv senere have den Ære at fortælle Eder, ædle Herre“, be-

mærkede Søren Potter hurtig; „lad saa den Knægt løbe, man kan jo tydelig høre, at det Hele har været løs Tale, som Ollet ved Auctionen sagtens har faaet ham til at komme med.“ „Med Forgunst at melde, Hr. Birkedommer, saa var det ingen løs Tale, og heller ikke smagte jeg noget Ol den Dag!“ raabte Otto med en slet dulgt Forbittrelse. „Men, i alle Djævels Navn, hvad var det da?“ raabte Grif Grubbe, som øiensynlig begyndte at blive harmfuld; „nu skal Du tale reent ud og sige Sammenhængen, eller jeg, ved min ridderlige Vre, skal aabne Munden paa Dig, saa Du skal huske det længe efter!“ „Det er ganske tydeligt, at den unge Mand stikker Noget under Stolen“, bemærkede Professor Augustinus Bante med et sødt Smil, i det Haab, at faae en Skandale at høre om Birkedommeren. „Det var blot et ubesindigt Ord af mig, stränge Herre, som jeg forresten ikke skulde fortie, dersom jeg ikke forudsaae, at det intet Gavn vil have, men endog for saavidt flemme Følger, som det blot vil gjøre Eder fortørnet.“ „Fortørnet eller ikke fortørnet, herud med det og det strax!“ skreg den forbittrede Ridder; „hvad Raad har Du til at holde Svenskerne ude?“ Otto Kuld kæmpede aabenbart endnu med sig selv, han sølte, at Alles Blikke hvilede paa ham, deels med Nysgjerrighed, deels med Spot. „En

Poltron!" mumlede Jændrik Bulderhahn, idet han hældede sig henimod Anna, hvis Dine hvilede paa Otto med et Afsyn, hvori Nysgjerrighed tydelig kæmpede med Urolighed. Hvad enten Skrивeren hørte denne sidste Bemærkning eller ikke, saa viste det sig næsten i samme Dieblif, at han havde fattet sin Beslutning. Han løftede sit Hoved med en stolt Bevægelse, hans Ansigt bedækkedes af en brændende Rødme, og da han derpaa tog til Orde, var der ingen Angst eller Bæven at mærke i hans kraftige Stemme: „J har bevist mig for meget Godt, naadige Herre, til at jeg med Letfindighed kunde tænke paa at fortørne Eder. Dersom J derfor nu om en søie Stund vil vredes paa mig, saa vil J ogsaa erindre, at jeg kun talede for ikke at ansees for et Menneske, der ikke veed, hvad han siger, eller endogsaa frygter for at staa ved, hvad han i et ubesindigt Dieblif havde talt, og Eders Brede vil mulig derved formildes. Ja, naadige Herre, jeg veed et Middel, som kan sikke Holland for at overvaldes af vore mægtige Hjender, og som endog kunde skaffe Danmark Opreisning efter sine svære Tab, dersom det blev antaget over hele Riget. Giv den danske Bonde fri, naadige Herre, gør ham til Menneske igjen, idet J og alle Hollands Herremænd love Eders Bønder paa denne D, at de skulle blive vornedsrie,

dersom de ville holde Svenskerne ude fra Den, og jeg
 forsikrer Eder, at inden 2 Gange 24 Timer ville
 10,000 Mænd være beredte til hellere at falde til
 sidste Mand, end tillade en eneste fjendtlig Soldat
 at sætte sin Fod paa Den." Det er vanskeligt at
 sige, hvad der meest vakte Forbauselse hos Tilhørerne,
 den vanvittige Bondes Forbandelse over Herremanden,
 eller disse faa Ord, udtalte med den største Rolig-
 hed og Alvor. „Men er da Verden bleven reent af
 Lave paa engang!" skreg den rasende Ridder. „Din
 utafnemmelige Skjelm, det tør Du sige mig lige i
 mine Dine. Din Oprører og Folketorsører! Flux,
 Folk, bind ham paa mit Ansvar, og før ham bort....
 det nytter ikke, Anna; ti stille, siger jeg Dig, Sa-
 gen er meget alvorligere, end Du troer. Giv Bon-
 derne fri, de utafnemmelige Hunde! Næste Dag vilde
 de skjære Halsen over paa os Alle. Fort med ham!
 Ikke et Ord vil jeg høre! Ja, det vil blive nogle
 fede Karle til at slaaes med Svenskerne!" „Jeg vil
 forbinde mig til at slaaes med den hele lollandske
 Befolkning!" raabte Jænderik Bulderhahn, naar jeg
 blot har Halvdelen af mit Compagni hos mig."
 „Jeg har længe hørt snakke om, at den unge Person
 satte Ondt i Bønderne", bemærkede Birkedommeren
 og fulgte Otto Ruld med Vinene, idet han førtes
 bort af et Par Tjenere; „her, naadige Herre, har I

den sande Kilde til Niels Fyenboes Vanvittighed, og jeg tør sige Eder, at hvis I ikke her statuerer et Exempel, vil I blive Bidne til Begivenheder, som kunne være endnu forfærdeligere end den første.”

„Ja vist skal her gives et Exempel, og det et Exempel, som skal spørges vide om Land. — Men Herregud, hvad er nu dette igjen?” skreg Ridderen og blev saa bleg som et Ege, da en forvirret Allarm og høie Raab trængte ind i Salen ude fra Gangen, hvor igjennem Lakaierne kort isorveien havde ført den dristige Skriver. I det Samme styrtede flere baade af det mandlige og qvindelige Tjende uden al Orden og Sømmelighed ind i Salen og opfyldte snart hele Huset med det Angstraab, at Svenskerne vare i Anmarsch. Næppe var dette Skrig hørt, før Uordenen og Forvirringen blev almindelig iblandt Gæsterne, og det muligt i en endnu høiere Grad end iblandt Tjenerskabet. Officererne fløi til Vinduerne for at see, om den befrygtede Tjende maaskee ikke allerede holdt sit Indtog i Gaarden, og da de paa Grund af Skumringen udenfor Intet kunde see, raabte de paa deres Heste og deres Tienere, saa det gjenlød i hele Gaarden. Den Ene løb paa den Anden, Alle skrege de i Munden paa hverandre, og umuligt var det i de første Diebliske at udspørge eller faae fornuftige Svar. Endelig forsvandt Officererne, idet

Fændrik Bulderhahn og den tykke Cornet ilede igjen-
 nem Haven, for tilfods at naae Nakskov, medens de
 to andre Officerer løb til Stalden, kastede sig paa
 de usadlede Heste og joge detsfra i susende Galop.
 Ifkun Birkedommeren havde iagttaget en forunderlig
 Rolighed, der ellers ikke var hans Charakter egen,
 og derfor lykkedes det ogsaa først ham at faae nogen
 Forklaring tilveiebragt. Han hørte da, at en Mand
 var staaende kommen løbende til Gaarden og havde
 sagt, at Svenskerne vare landede ved Kremnise, at
 de allerede havde afbrændt Gloslunde og agtede at
 overrumple Nakskov. Det Uandsynlige i dette Rygte
 var strax Birkedommeren paafaldende, og han be-
 gyndte just paa at bevise Erik Grubbe, at dette
 umuligt kunde være saa, da en af Tjenerne kom
 ilende med det Udraab, at man tydelig kunde see
 Ilden ude bag Gaarden. „Jeg forvinder aldrig denne
 Dag!“ skreg Ridderen og vred fortvivlet sine Hæn-
 der; „raad mig dog, kjære Born, hvad er herved at
 gjøre? skal jeg blive eller skal jeg reise?“ „Det Sif-
 freste er naturligviis at tage til Fæstningen“, be-
 mærkede Provst Verche, „og jeg vilde ønske, at jeg
 kunde følge Eder derhen.“ „For at lade os inde-
 slutte og nedskyde af de Svenske! Nei Tak, Deres
 Hoiærværdighed“, svarede Froken Marie; „jeg kjender
 Svenskerne fra issor; de ere slet ikke saa uregjerlige,

uden imod Bønder og Borgere, og den Skade er da ikke saa stor. Vil Fader som jeg, saa blive vi her, om ogsaa alle de Andre rejse, for Gaarden kan vi da ikke lade staae ene." „Hvis jeg maa raade Eders Naade", bemærkede Birke-dommeren, „saa synes jeg, at I idetmindste skal slaae Eder til Ro for inat, og imorgen tage Eders Bestemmelse, naar I ret faaer at høre, hvordan Sagerne staae. Matten kan I anvende til at pakke Eders Solv og Guld ind i og gjøre Alt rede til at drage bort." „Jeg troer, for Gud, ogsaa det er det Bedste, som Du siger, Birke-dommer", sagde Erik Grubbe estertænkende; Anna! ja, hvor er hun nu henne? Naa, saa kom da Du, Merete, og følg med din Fader op paa hans Kammer. Jeg kan ikke være ene efter saa megen Forstyrrelse. Maria, lad mig see, Du har Die ved Indpakningen saalange. Du kan bedre end de Andre. Vi kan let glemme det Vigtigste i denne Forstyrrelse." Med disse Ord forlod han ved et Par Ejeneres Hjælp Salen, fulgt af sin næstældste Datter Merete.

Det kunde omtrent være 3 à 4 Timer efter at Middagselskabet paa Gammelgaard saa usformodentligt og hurtigt var bleven opløst, at vi finde Otto Kuld staaende lænet op til en gammel Eg, der tilligemed et tæt Buskads dannede Indgangen til

Skoven, som for en Deel endnu strækker sig henimod Nyde Kirke. Skjønt det var temmelig mørkt, især foranlediget ved tunge Regnskyer, som opfyldte Luften, var Dunkelheden dog ikke større, end at man tydelig kunde skjælné enhver Gjenstand, endogsaa noget fra sig, og saaledes bemærkede den unge Mand, ret som Kloffen paa Gaarden var slaaet 11, at en qvindelig Skikkelse med raste Trin ilede henimod det Sted, hvor han befandt sig. Da hun kom tæt hen til ham, kastede hun Rappen og Sloret, som hun havde taget over Hovedet, tilbage, og Anna Grubbe rakte ham Haanden, idet hun sagde: „Naa, Ditto, jeg seer, at Du er ligesaa nøiagtig som jeg til at passe Tiden. Siig mig nu, hvad Beslutning Du har taget.“ „Alt skilles fra Gammelgaard for bestandig, adle Frosen, og forsøge min Lykke, hvor Herren i sin Wiisdom vil sende mig den imøde.“ „Den har Du ikke nodig at gaae langt for at lede efter, Ditto,“ sagde den unge Pige; „bed Fader imorgen om Tilgivelse, og jeg skal see at faae Alt bragt i det gamle Styk igjen, naar Du blot vil love mig, at være fornuftigere herefter.“ „Bede om Tilgivelse vil jeg ikke, og forandre mine Tanker kan jeg ikke; forlang ikke umulige Ting af mig, Frosen Anna.“ „Al, det var ogsaa usaligt, at Du skulde komme til den Latinskole i Nakskov!“ udbrød den unge Pige,

næsten i en comist Fortvivlelse, som viste, at der laae en uhyre Letfindighed paa Bunden af hendes Hjerte, „for det er bestemt der, at Du har faaet alle disse forunderlige Nykker om Bøndernes Vilkaar. Herregud, Otto, hvad kommer dog disse Menneskers Skjæbne Dig ved; Du er jo fri, og lad saa de Andre som de kan.“ „Jeg skylder Eder to Ting, Froken Anna, og Gud skal være mit Vidne, om jeg nogensinde skal glemme det —“ „Smukt talt, min Dreng, smukt talt“, raabte den unge Pige lystig; men Otto vedblev, som om han slet ikke havde lagt Mærke til Afbrydelsen: „den ene er den, at I fik Eders Fader til at sætte mig i Skolen, som jeg desværre altfor tidlig maatte forlade, og den anden er den, at I fik mig gjort fri. Men, ædle Froken, jo lykkeligere jeg føler mig ved denne Frihed, desto inderligere føler jeg ogsaa de Menneskers Forbandelse, som endnu sukke efter den, og jeg vil ikke skjule for Eder, at al min Tænken Nat og Dag bestaaer blot i, hvorledes jeg engang kan bidrage Mit til at løse disse Forjærdelsens Bønner, hvori saamange Familier, saamange herlige Mennesker — min egen Slægt, som I veed — nu sukke næsten uden Haab.“ „Naa, saa det er paa saadanne Taabeligheder, Du speculerer, og ikke paa mig, som jeg Tossede hidtil har smigret mig med!“ udbrød Froken Anna i tilsyneladende

Brede. „Man maa rigtignok ſige, at Du er et aabenhjertigt Skriftebarn.“ „Farvel, Frøken Anna; Tiden iler, og jeg maa være langt borte herfra, før den første Morgenſtraale ſkinner paa Gammelgaard. Jeg burde allerede have været væk for længe ſiden; men Eders Ønſke, at tale med mig før min endelige Flugt kunde jeg ikke afſlaae, da jeg jo ſkylder Eder min Befrielse. Endnu engang, Gud lønne Eder for Eders Godhed imod den forældreløſe Otto.“ „Nei, hør, veed Du hvad! Otto, ſaaledes ville vi ikke ſtilles, dertil — ja dertil holder jeg formeget af Dig, Du forunderlige Menneſke; ſaa kunde jeg jo ligesaa godt have ladet Dig løbe ſtrag, da jeg luffede Dig ud af Kammeret. Siig mig nu for ramme Alvor: hvad vil Du tage Dig for?“ „Det, min Skjæbne beſtemmer.“ „Ja, hør nu, ſiden Du endelig vil aſted, ſaa reis i Guds Navn — ſee, her har Du en lille Klat Guldſtillinger, ſom ere mine egne . . . jo viſt ſkal Du tage dem! — og ſaa ſkal Du træde i Krigstjenesten, i danſk eller ſvenſk, det er mig lige Et, og naar Du ſaa er bleven Officeer, ſom Du ſnart bliver, ſaa ſkal Du komme her igjen, og ſaa bliver jeg din Kone.“ „Det bedrøver mig inderlig at høre, hvad I der har for Tanter“, ſvarede Otto og trak ſin Haand ud af hendes, ſaa Pungen med Pengene ſaldt til Jorden, „førſt at I kunde taale

at see en danst Mand, I havde Godhed og, som jeg ogsaa haaber, Agtelse for, i vor farlige Fjendes Rækker; kjendte jeg ikke Eders store Letsindighed, Anna, vilde jeg bedømme Eders Død endnu strængere, end jeg nødes til at gjøre, — og dernæst, at I enten for Spøg eller Alvor nogensinde kan tænke paa at blive min Hustru, eftersom det ligesaa lidet kan skee, som at jeg bliver svensk Soldat." „Og maa jeg spørge Dig af hvad Grund“, spurgte Pigen og greb ham frampagtig i Armen, medens Vigsleg-
hed bedækkede hendes Kinder, „at Du vover at kaste Brag paa Anna Grubbe?“ Jeg beder Eder, Anna, ved den Kjærlighed, I mulig i dette Dieblif nærer for mig, og ved den Godhed, I altid har viist mig, at lade mig være Eder Svaret skyldig; thi det vil gaae, som det viste sig for oppe i Salen, det vil blot volde, at I bliver fortørnet, og lyve vil jeg ikke, om det end skulde koste mit Hoved.“ „Men ved den Kjærlighed, jeg i et svagt Dieblif har nærret for min Legebroder, og den Godhed, som han dog endnu erindrer sig, at jeg har bevist ham, fordrer jeg, at han skal sige mig, af hvad Grund han kaster Brag paa Anna Grubbe.“ „Nu vel da, Anna, I skal faae det at vide: jeg vil ærlig sige Eder, at I engang har været mit Hjerte dyrebare; thi deels have vi levet sammen som Børn i Kjærlighed, og dernæst

blev I lidt efter lidt min jordiske Belgjørerinde. Men jeg er stolt, Anna, stoltere maaskee end mangen høibaaren Ridder, og ligesom jeg endnu tør kalde Enhver, som vover at kaste den mindste Dadel paa mit gode Navn og Rygte, en lumpen Bagtaler, saaledes skal ogsaa min Instrues Vre staae pletfri for den hele Verden. Jeg troer Eder godt, Anna", vedblev han og greb Pigens Haand, da hun ved disse Ord traadte et Skridt tilbage, „og jeg nærer den uroffelige Overbeviisning, at kun Vognere og Grestjændere tør prale af Begunstigelser hos Eder, som bedække en ærbar Qvindes Kinder med Skamrodme, naar det paalyves hende; men jeg vil ikke skjule for Eder, at mit Hjerte ofte har blødt ved i Nakkov at høre de tydske Officerers Snak om Grif Grubbes Døtre, og Eders Navn var da ogsaa stundom paa disse Slynghers Læber.“ „Saa sandt Gud lever, Otto Kuld, dersom nogen Anden havde sagt dette til mig, skulde disse Ord være hans sidste, om jeg ellers formaaede Noget; men saa dybt Du har krænket mig, kan jeg dog ikke hade Dig. Ja visstelig har min Opsørsel været skræffelig letsinde", sagde hun grædende, idet hun bedækkede sit Ansigt med begge sine Hænder; „men tro mig, Otto, slet er jeg ikke, og enhver sædelig Kvinde tør jeg frimodig see i Diet. Du maa ikke slaae Haanden af mig, Du maa, Du

skal love mig at komme igjen, ellers forlader jeg Dig ikke, men følger Dig til Verdens Ende. Ikke sandt, Otto, vi sees igjen?" „Nu vel, Froken Anna, vi skulle sees igjen“, raabte den unge Mand ikke uden Bevægelse, „det lover jeg Eder, naar I befaler det, Gud bevare Eder saalange og styre min egen Gang til det Bedste!“ „Din Bøn er allerede hørt, forsaavidt Dig selv angaaer, unge Mand, om Du ellers forstaaer at benytte Dig af Skjæbnens Tilskikkelse“, lod pludselig en kraftig Stemme inde i Bussene, og imedens Otto hurtigt vendte sig om, og den forfækkede Pige instinktmæssig havde grebet hans Arm, traadte en Skikkelse, iført Bondeflader og en siid bredskygget Hat, ud af Dykningen. „Hvem er I?“ raabte Otto forbauset og traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage. „Det skal Du faae at vide, naar Du vil følge mig.“ „Hvorhen?“ „Det bliver min Sag!“ „Har Du kjendt mig før idag?“ spurgte Otto nolende, imedens Anna hvisttede ham i Øret: „Gaa ikke med ham, dyrebare Otto, gaa for Guds Skyld ikke med ham!“ „Kun ganske lidt, fra for omtrent 4 Timer siden, da jeg faae Dig blive slæbt i Fangehullet, hvorpaa jeg i en Hast lod Svenskerne rykke frem fra Sønderstrand, for at faae Dig løs i Forfækkelsen; men Kjærligheden havde her som altid været hurtigst tilbeens.“ „Hvad!“ udraabte Anna

forbauet og tog nu Manden nøiere i Diesyn, „Evens-
 skernes Ankomst —“ „Var mit Paafund altsammen,
 lille Frøken, og lutter Vogn.“ „Men Ildbranden da?“
 „Na, jeg stod just og tænkte paa, om jeg skulde lade
 Svenskerne komme fra Nord eller Syd, og saa opdagede
 jeg just den Ild. Naa — Ilden af en enkelt Gaard
 har ofte givet Anledning til at troe paa en heel
 Landsbyes Brand, og saa bestemte jeg mig til at
 lade Svenskerne lande sydpaa, for at have dette klare
 Vidnesbyrd paa rede Haand om Sandheden af mine
 Ord. Jeg saae Eder imidlertid noget efter snuse om
 hernede i Skoven og har ikke siden tabt Eder af
 Sporet, eftersom jeg har en temmelig fin Næse. —
 Vil I saa med eller ikke, gode Ven?“ spurgte han
 efter en lille Pause og gabede; „thi ogsaa jeg maa
 være langt borte, for Morgensolen skinner paa Gam-
 melgaard.“ „Naar I kan lure“, svarede Otto Ruld
 noget forbittret, „kan I ogsaa gjøre mange andre
 simple Streger; imidlertid kan jeg jo forsøge det med
 Eder for en Stund, især fordi jeg skylder Eder Tak
 for Eders Tjenstagtighed for. Endnu engang lev vel,
 ædle Frøken“, vedblev han idet han vendte sig til
 Anna igjen, „hvad Eventyr jeg end skal bestaae, og
 hvad Ondt, jeg end skal døie, saa skal I dog aldrig
 høre Andet end Gode og Godt om mig, dersom ellers
 mit Navn kommer til Eders Kundskab.“ Da han

saar, at Anna vilde tale, vinkede han hurtig med Haanden, og fulgte raast efter den Ubekjendte, som allerede var begyndt at gaae ned ad Gangen i Skoven, og snart forsvandt Begge for den overraskede Piges stirrende Blik, hvorefter ogsaa hun langsomt gik tilbage til Gaarden.

Andet Capitel.

Friistelsen.

Den Ubekjendte gik, uden saameget som at see sig tilbage, om Otto fulgte med eller ikke, med raske Skridt forbi Ryde Kirke henimod de nuværende Christianssædes Skove, som dengang vare langt vidtløftigere og tættere end nu. Trods Mørket gik han dog med en mærkelig Sikkerhed ind i Lykningen, saa Otto Kuld maatte udvikle al sin Smidighed for at følge tæt efter ham. Endelig kom han ud af Skovene ved Langet, og idet han lod Østofte ligge paa venstre Haand, ilede han tværs over Markerne henimod Griksstrup, og stod snart ved Foden af det gamle endnu meget anseelige Boldsted. Da Jorden var meget blød af Foraarsregnen, havde denne Marsch været høist anstrængende for Otto; han var derfor, trods Alt hvad han gjorde for at undertrykke det, noget forpustet, da den Ubekjendte standsede ved

Bolden. Hans Ledsjager syntes imidlertid ikke at lægge Mærke dertil, men gik først lidt til Benstre af Bolden, fravlede derpaa over den, traadte dernæst hen til et Sted, hvor der laae en stor Bunke Riis, bortfjernede den og derefter to Steen, som Risene skjulte, hvorpaa han gav Otto et Vink at krybe ind ad en mørk Abning, som gavede ham imøde. Uden at betænke sig, fulgte Otto Tegnet, og befandt sig snart i en smal Gang, som han maatte krybe igjennem paa Hænder og Fodder. Dette varede imidlertid ikke længe, og næppe havde han reist sig op i det rummelige, underjordiske Locale, hvori han befandt sig, før hans ubekjendte Ven allerede havde slaaet Ild og tændt Lys, som forresten kun bestod i en Fyrrespaan paa Bæggen. Otto saae sig nu om med en letbegribelig Nysgjerrighed og opdagede snart, at han befandt sig i en underjordisk muret Hvalving, som sagtens tidligere havde tjent til Fængsel eller Forraadskammer. Paa Steengulvet laae nogle Bundter Hø, men ellers fandtes intet Spor af noget Meubel eller anden Bequemmelighed. „Jeg maa gjøre Eder Undskyldning for Leiligheden, unge Mand!“ begyndte endelig den Ubekjendte første Gang, efterat han havde forladt Gammelgaards Have; „den er i Grunden ikke bedre end Gris Grubbes Hundehul, paa det nær, at I her er en fri Mand. Kom jeg her noget

oftere, vilde her ogsaa være flere Bequemmeligheder,
 men Huusly har vi da, og paa Spijs skal der heller
 ikke mangle. See, her er nogle Rugsimler og et
 Stykke koldt Dyrefjød, som kunde koste den Mand,
 der har sældet det, hans Frihed for hans Levetid, om
 man vidste, hvem han var, og her har I en Dunk
 med godt Mariebo = Ol", vedblev han, idet han tog
 en Steen tilside i Muren og satte de omtalte Gjen-
 stande paa Gulvet; „det er ellers ikke altid, at jeg
 holder saa fiint Traktament, kan jeg fortælle Eder,
 men sommetider har jeg det ogsaa bedre.“ For min
 Skyld skal I ikke uleilige Eder med Mad, for jeg er
 ikke sulten“, sagde Otto, og vedblev endnu at see
 snart paa Manden, som endnu laae og ragede inde i
 Madskabet, og snart paa hele Leiligheden, hvori han
 befandt sig. „Ja, saa vil jeg sætte det ind igien,
 indtil I bliver lyst, hvilket nok vil skee, naar I
 har sovet, for jeg vil heller ikke spise. See saa“,
 vedblev han, idet han lagde Stenen tilrette igjen,
 „nu veed I hvor de Guds Gaver staae, og læg Ier
 nu her paa dette Hø. Jeg maa forlade Eder til op
 ad Formiddagen; men jeg tænker, at I nok vil have
 Taalmodighed saalange. I har vel sagtens Noget
 at tænke paa, og saa gaaer Tiden altid godt, saa-
 fremt man ikke kan sove den væk, hvilket jeg hol-
 der for det Bedste, sagtens fordi jeg saa sjæl-

den faaer Lov dertil." Med disse Ord forsvandt den Ube kjendte i den Aabning, hvorigjennem de vare komne, og Otto var saaledes pludselig ene med sig selv og sine Tanter. „Hvem er dog den Mand og hvad vil han mig?" sagde Otto halv høit, idet han kastede sig ned paa Høet og støttede Hovedet paa sin Haand. „Er han en Krybskytte eller en Røver? Hverken det Ene eller det Andet, kan jeg troe!" Imidlertid fattede han den Beslutning, at vente med Taalmodighed paa Eventyrets Oplosning, og indtil da at iagttage den størst mulige Forsigtighed. Under disse Betragtninger blev hans Hoved mere og mere tungt, og han strakte sig ud i Høet, hvor han kort efter faldt i en tryk Sovn. Klokkeren kunde omtrent være 9 om Formiddagen, da Otto vaagnede ved at en Haand ruskede i ham. Da han slog Øinene op, saae han sin ube kjendte Ven sidde ved Siden af sig paa en lille trebenet Træstol, medens der paa en anden af samme Slags fandtes den Anretning, som han om Natten havde undslaaet sig for at smage. En ny Fyrrespaan var stukken ind i Væggen og kastede et tilstrækkeligt Lys over hele Leiligheden. „Jeg har kjendt den Mand, som havde anstrængt sig mere, end I gjorde igaar, og bagefter sovet mindre, end I nu har gjort, og derfor mener jeg, at I nok nu kan have udsovet. Kom nu og smag paa den Mad,

I kimsede ad for noget siden: kanskeens har Eders Mave nu faaet andre Tanker. Saa ville vi siden tale om Sagerne." Otto, som under disse Ord havde reist sig og rystet Hoet af sig saa godt det lod sig gjøre, lod sig dennegang ikke nøde, men tog dygtig til sig af Retterne, medens den Ubekjendte puslede nu med Fyrrespaanen og nu med andre Ting, uden, som det syntes, videre at lægge Mærke til ham. Da den unge Mand endelig havde antydet, at han var færdig med at spise, tog Barten Mad og Drikke bort og gav derpaa Otto et Vink, at sætte sig ned paa den ene af de Træstole, som senere vare bragte ind i Hvalvingen, medens han satte sig ligeoverfor paa den anden. Uagtet Otto lagde den størst mulige Rolighed for Dagen, kunde han dog føle sit Hjerte banke voldsomt, idet han satte sig ned paa den betegnede Stol, hvorpaa han første Gang kastede et langt og prøvende Blik paa sin ubekjendte Bært. Skjønt denne havde valgt sin Plads saaledes, at Lyset fra Fyrrespaanen faldt lige paa Ottos Ansigt, kunde den unge Mand dog strax see, at hans ubekjendte Ven havde skarpt udprægede Ansigtstræk, mørke, mere stikkende end sunklende Dine, en noget boiet Næse og et Par Træk omkring Mundvigerne, som gave en vis Spottelyst tilkjende. Han kunde omtrent være 50 Aar, men saae meget ældre ud,

og det var tydeligt at læse paa hans Ansigt, at mange og store Sorger havde hjemstøgt ham. „Jeg skal tale til Eder, Otto Kuld, med den størst mulige Aabenhjertighed“, begyndte han; „jeg har aldrig loiet for mine Venner, og skal heller ikke gjøre det nu. Naar jeg ikke kan sige Eder Alt, hvad jeg veed, og noget maaskee af den Grund vil synes Eder dunkelt for Diebliffet, saa er det, enten fordi Sagen ikke kommer Eder ved, eller fordi Hemmelighederne ikke ere mine egne. I saaer imidlertid mere at vide, end I tænker paa, og maaskee skjøtter om bag efter. Jeg har aldrig tvunget Nogen uden Skurkene, og som en fri Mand skal I tale og handle med en fri Mand. Jeg vil ikke true Eder med nogen Ulykke, hvis I sladdrer af Skole, om hvad jeg har betroet Eder, skjønt jeg oprigtig vil sige Eder, at I da vilde udsætte Eder for stor Fare, og endnu mindre vil jeg forlange nogen Gød om Tausshed af Eder; thi Erfaring har lært mig, at de Færreste holde Løfter længere, end de synes, at det er dem selv tjenligt. Jeg overlader det til Eders egen Vre og Forstand, at tie eller tale, og da I besidder begge Dele i forønsket Grad, vil I ikke handle uden at have taget Hensyn til disse Raadgivere.“ Den Ubekjendte holdt et Dieblif inde og saa skarpt paa den unge Mand, der imidlertid forholdt sig fuldkommen taus og ubevægelig, og derpaa

tog han strag efter igjen til Orde: „Jeg kan tænke, at I gjerne allerførst vil vide lidt Bæstet om mig, og jeg skulder Eder ogsaa nogen Oplysning i saa Henseende. I kan kalde mig Lars, Fiskelars, om I vil; thi under dette Navn er jeg vel bekendt. Jeg har nydt samme gode Opdragelse som I, er en fri Mand og min egen Herre. Om jeg fortæller Eder mere om mit tidligere Liv, som forresten er en Hemmelighed for hele Verden, beroer paa, hvorvidt vi blive bedre bekendte med hinanden. Kun saameget vil jeg sige, at jeg ikke er mig nogen Gjerning bevidst, hvorfor jeg behøver at blues, skjønt“, tilføiede han med et bittert Smil, „jeg ikke vil nægte, at der er flere end een Handling, som jeg ønsker ugjort. Det er først for nogle Dage siden, at jeg og mine Venner ere blevene gjorte opmærksomme paa Eder; eftersom det var bleven os fortalt, at I ved flere Leiligheder havde ladet Ord falde, som tydede paa, at I tænkte som vi og solte som vi for vore ulykkelige Medbrødre, den trælbundne Bondestand. Vi gav derfor Søren Potter i Grinde at bringe Eder lidt i Klemme, ved at forklage Eder hos Erik Grubbe. Saa vi, at I da ikke svarede til vore Forventninger, vilde vi lade Eder skjøtte Eder selv, men viste I Eder som en Mand, skulde I paa en eller anden Maade sieblikkelig frelses.“ Otto Ruld hørte

paa den Ube kjendtes Ord med en stedse stigende Op-
 mærksomhed og Forbauselse, som tydelig udtrykte sig
 i hans Miner. „Søren Potter gif med en større
 Fornøielse end ellers ind paa Planen“, vedblev
 Fiskelars, som vi ville kalde ham. „Siig mig“,
 afbrød han sig selv pludselig, „har der nogensinde
 været Noget mellem Eder og ham?“ „Jeg smed ham
 engang paa hans Hals ud af et Huus i Nakkov,
 hvor jeg logerede under mit Ophold der, fordi han
 var uforfæmmet imod Datteren“, svarede Otto noget
 forlegen. „Hvem var der Eders Bært?“ spurgte den
 Anden videre. „En Skomager ved Navn Diderik v.
 Eßsen“, svarede Otto. „Diderik v. Eßsen er en
 brav og dygtig Mand“, bemærkede Fiskelars, „og nu
 kan jeg forstaae, hvorfra I har faaet Tankerne om
 Bøndernes nuværende Glendighed. Men han er
 ellers selv Mand for at kunne holde Justits i sit
 Huus.“ „Han var ikke hjemme“, sagde Otto hurtig,
 „og der var fortsagt Ingen i Huset uden Johanne,
 hendes yngste Søster og jeg, som var paa mit Bæ-
 relse.“ „I har vel sagtens selv et godt Die til Pi-
 gen?“ spurgte den utrættelige Inquisitor og hæstede
 sit skarpe Blik paa Otto Kulb. „Nu ja!“ vedblev
 han, idet han saae Unglingens vøgende Forlegenhed,
 „det er en ærlig Sag; men nu bliver det mig allige-
 vel klart, hvorfor Potter saa gjerne vilde have fat

paa Eder; thi han kjendte ikke, af hvad Hensigt vi forlangte det af ham." „Jeg veed ikke, hvad jeg skal troe eller tænke, Lars", udbrød Otto Kuld, „at I kan have saadanne Forbindelser med den Potter!" „Na hvad, min unge Ven, I vil faae endnu mere Grund til Overraskelse end over dette", sagde Fiskelars med et eget Smil; „saa usselt og fattigt som jeg har det, kan jeg maaskee komme frem hos Folk, hvor bedre Karle end I maae blive udenfor. Men tilbage til Eders Sager. Jeg var gaaet bag-
 efter Potter til Gammelgaard, for at faae Folgerne af Planen angaaende Eder at vide og troede, da jeg kom til Gaarden, at I allerede dengang sad i Hullet, men ret som jeg kom ind paa Gaarden, saae jeg først Tjenboens Liig blive slæbt ned, og da jeg listede mig videre, kom jeg netop tidsnok til at faae Eders Troesbekjendelse at høre. Nu havde jeg Nok. Jeg vidste, at vi allerede imorgen have Svenskerne paa Ven —" „Svenskerne imorgen!" raabte Otto Kuld og sprang op af sin Skammel i den største Overraskelse. „Ja, er det saa forunderligt?" bemærkede Lars, idet han reiste den Stol op, som var falden om ved Ottos Bevægelse; „sæt Eder kun ganske rolig igjen. Der er saamænd dem, som have ventet dem for længe siden, kan jeg forsikre Eder." „Hvem skal jeg dog ansee Eder for, Lars, som I kalder

Eder, siden I haade veed saa noie Bested med en saa overmaade vigtig Ting, og kan sidde saa rolig, naar I kjender den." „Ja, min Tid er ogsaa meget knap, det vil jeg gjerne tilstaae Eder", sagde Lars og reiste sig ligeledes, da han saa, at Otto blev staaende, „og det er det bedste Beviis for, at jeg anseer min Samtale med Eder for overvættets vigtig. Sagen er nemlig den", vedblev han, „at jeg nu skal til at gaae Svenskerne aabenbart til Haande, eftersom jeg hidtil kun har gjort det i Løndom, og sætter stor Priis paa at saa Eder til at være mig behjælpelig dermed." „Aldrig!" skreg Otto med et lynende Blik. „Ikke et Dieblif længere vil jeg forblive i din Nærhed, som det er en Skjændsel for en brav Mand at dvæle i, og det vil jeg sige Dig, Lars, at hvor jeg herefter finder Dig, vil jeg behandle Dig endnu værre end den vildeste Svensker." „Naa, naa! Godt Ord igjen, min hidtige unge Herre!" bemærkede Lars og satte en ny Fyrrepind i den udbændtes Sted. „Jeg tænker vi ville bedre forliges end som saa. Denne Eders Hæstighed kommer mig slet ikke uventet, ellers havde jeg gjemt Tilstaaelsen noget længer. Men endnu lidt maa I høre, Otto, for at kunne begribe Tingenes Sammenhæng og forstaae mig, og det lover jeg Eder, jeg som aldrig har brudt mit Ord, om det end skulde

koste mig min Sjælefred at holde det, at I skal gaae frank og fri ud af denne Hule, hvad I saa end bestemmer Eder til, eller hvordan I end bedømmer mig, samt at jeg skal blive ligesaa fremmed for Eder som jeg var igaar ved denne Tid, dersom I vil, at vore Veie her skulle stilles. — Seer I, Otto", sagde han, da han bemærkede, at den unge Mand søgte at tiltvinge sig Rolighed for at høre paa ham, „Ingen elsker Danmark som jeg, og havde jeg tusinde Liv, vilde jeg gjerne opoffre dem for mit Fødeland. Men, naar man elsker det med en saadan Inderlighed, maa man ogsaa i samme Grad hade og forbande den Haandsfuld nederdrægtige Despoter, som nu udsuge baade Borger og Bonde, for, som der staaer skreven, i deres Velslyster at fortære Landets Fedme, og hvad de Undertrykkes Svæd indbringer. Jeg nægter ikke, at der gives enkelte brave Mænd iblandt vor Tids Adel; men deres Antal er saa lille, at det reent forsvinder i Mængden af de usle Riddinger, som nu findes næsten i enhver Krog af Landet. Hvorvidt troer I ikke, Otto, for blot at tage et Exempel af tusinde, at Glendigheden og Fortvivlelsen maatte være kommen, for en Mand som Niels Thyenbo i Taareby kunde blive saa ulykkelig? Han har 4 Gange været sat fra en Gaard, naar han ved sin Jernslid havde faaet den udbedret, for at

overtage en anden, blot for at skaffe Grif Grubbe nogle faa Dalere i høiere Indfæstning. Jeg har først kjendt den Mand, strax efterat han fik sin tredie Gaard, og beundrede den Rolighed, hvormed han bar sin Skjæbne, og den Tillid til Forsynet, hvormed han paany tog fat. Han mistede den og een til, skjønt han tiggede og bad blot om, at maatte slippe for den sidste og blive Dagleier; men Herremanden vilde Intet høre, uden han vilde lade sit eneste Barn blive Kammerpige hos hans ene Datter, det vilde sige, sælge hende til Grif Grubbes Lyster. Og hvad hjalp det, at Faderen, trods den øiensynligste Glendighed, sagde Nei hertil? Da Niels en Dag kom hjem fra en Høveriførsel, var Datteren forsvunden, og Resten veed I. Siden den Tid var Niels ikke Mand mere; han sad paa Træhest næsten hver Hverdag, fordi han ikke gjorde sit Arbejde efter Ridesfogdens Dnske og da han femte Gang sad i Hundehullet, forbarmede endelig Vorherre sig over ham og gjorde ham assindig." „I behøver ikke at fortælle mig flere saadanne Historier, som jeg desværre ogsaa kjender noget til“, sagde Otto i høi Grad bevæget; „jeg kan kun ikke begribe, hvorledes dette har med Svenskerne og Landsforræderi at bestille.“ „Det har mere med Fjenden at gjøre, end I ved første Diekast indseer“, svarede Lars alvorlig; „thi Svenskerne skulle være det Middel, hvorved vore

arme Brødre skulle befries fra Trældommens Nag, som er værre end det, Israelliterne lufkede under i Egypten. Kong Carl vil nemlig ei alene erobre Nakskov, hvad det end skal koste, men ogsaa søge at beholde denne Fæstning med samt Smaasøerne til evig Tid, for saaledes at have en Bro imellem Sverrig og den gottorpiske Hertug, med et godt Brohoved for Enden, nemlig Nakskov Fæstning. Men for at beholde disse Lande i den endelige Fred, er det ham om at gjøre, at faae Dens Befolkning paa sin Side, at han kan bruge deres Velvillie for sig som et Beviis, naar der skal skjæres til og lægges fra imellem Diplomaterne. Jeg kom ved et Tilfælde under Veir med disse Planer og disse Dnsster, og her", sagde han, idet han klappede paa Brystet, „bærer jeg, foruden andre vigtige Papirer, ei alene Løfte om, at alle Bønder, som ville gribe til Vaaben for ham, skulle blive frie, men at man heller ikke vil tage det saa nøie, om man vil hævne Aarhundreders Mishandlinger med en stræng Afstraffelse. Jeg veed jo rigtig nok", tilføiede han med en vis Sorgmodighed, „at jeg i bedste Tilfælde kun befrier en Deel af den danske Bondestand; men deels er denne paa Smaasøerne den meest fortrykte, og dernæst vil Regjeringen maaskee af dette Exempel lufte Dinene op for Bondens Plager, for at de andre Provindsers Befolkning ikke skal gjøre

det Samme ved en given Leilighed. Jeg har siden den Tid ikke været ledig, men knyttet Forbindelser med Mange. Selv i Nakkov og iblandt Adelsmændenes fortroligste Tjenere har jeg dem. Kun meget Faa have sluttet sig til mig af den sande Aarsag, som bevæger mig, hvis Diemed de heller ikke kjende og derfor ere de Landsforrædere, om I saa vil; thi deels ere de vundne ved flingende Mynt og deels ved loffende Tilbud med Hensyn til Fremtiden. Jeg savner imidlertid en Mand, der ei alene føler, som jeg, uegennyttigt og varmt for de fortrykte Medbrodres Glendighed, men som ogsaa har Mod, Dannelsse og Dygtighed til at ordne og styre Masserne, naar Anstriget skeer. Jeg havde næsten opgivet Haabet om at finde en saadan Mand her paa Verne, da Lykken bragte mig nogle Udladelser af Eder for Dre, og nu, Ditto Kuld, veed I Alt og kan tage Eders Bestemmelse." — Den unge Mand taug endnu en Stund, efter at Lars havde hørt op med at tale; endelig tog han saaledes til Orde, idet han betragtede sin Mand, hvis Die imidlertid ufravendt havde hvilet paa ham, med et fast og roligt Blik: „Jeg vil ikke skjule for Eder, Lars, at I har berørt Strænge i mit Indre, som give Gjenlyd af de Følelser, der ogsaa herske i Eders Bryst; men desuagtet kan Eders Veie aldrig blive mine Veie, efter den Retning, Eders have taget.

Da J jo sagtens horte hele min Samtale med Anna Grubbe, veed J ogsaa, at jeg uafsladelig har tænkt paa den samme store Sag som J, mine ulykkelige Medbrødres Befrielse fra Adelsens tunge Nag; men jeg har meent at burde søge den lige paa den modsatte Bei af den, J er slaaet ind paa. Jeg har nemlig tænkt mig, at kunde vi faae Bønderne til at reise sig alle som een imod Svenskerne, var det ikke umuligt at holde disse Gjæster ude af Den, helst da vi dog har en lille Soldatermagt under den dygtige Kørber at støtte os til, og lykkedes det os da at holde Gjenden borte, turde det Haab ikke være ugrundet, at den Raade som gav Kjøbenhavns Borgere saa store Rettigheder og gjorde Dannefers Bønder frie for Bornedskab, ogsaa vilde erindre disse Der med en lignende Belønning." „J betænker ikke, gode Ven, flere væsentlige Ting, som J, naar J slutter saaledes, ikke maa see bort fra", sagde Lars, idet han trak paa Skuldrene. „Hvorfor fik Kjøbenhavnerne vel de Friheder, J omtaler? fordi Kongen havde Aniven paa Struben! Bag efter havde han ikke givet dem, eller idetmindste ikke givet dem saa store. Der næst vare Bønderne, som hjalp Dannefer kun en Klat og tilhørte alle Kongen. Nei, før lader Adelen Riget lægge slet øde, før den tillader en saadan Belønning, som dog var baade Landets og deres eget

store Gavn, om de ret forstode det. I saaer heller ikke Bønderne til at gjøre det mindste Skridt, blot for et saadant Haabs Skyld, eftersom de ere altfor mishandlede, altfor ofte bedragne og fjende deres Bødleres Tænfemaade altfor godt til at tage det for Andet, end en gal Mands Tale. Desuden vil jeg endnu sige Eder, at al Modstand Intet kan hjælpe. Kong Carl vil have Derne, hvad det saa end skal koste, og kæmpede vi aldrig saa tappert, men bleve slaaede, fik vi ovenikjøbet kun Skam til Tak af vore naadige Herrer. I veed jo lige saa godt som jeg, at det ikke er første Gang i Danmarks Historie, at et ulykkeligt Folk har søgt Ly hos Naboerne. Saaledes gave jo engang de skaanske Provindser sig frivillig under Sverrig, fordi de ikke længer kunde holde det ud hos deres Egne, og i Grevens Feide havde Borgerne og Bønderne ikke nodig, at kaldes Landsforrædere, fordi de kastede sig i Armene paa de Lybske." „Ja, men her slutte vi os til vore aabenbare Fjender, og en Forbindelse med dem er og bliver altid Landsforræderi, min gode Lars, hvordan man saa end vil vende Sagen, og hvor uegennyttige og gode Bevæggrunde man end troer at have til sin Handlemaade. Desuden vil jeg meget raade Eder til at vogte Eder for de Svenske, saa at I ikke sætter for megen Lid enten til mundtlige eller skriftlige Lof-

ter. En Konge, som kunde begynde en saa uretsfærdig Krig som denne sidste, sætter jeg ikke megen Priis paa, hvor tapper og dygtig han end ellers kan være; thi, naar han kan være uredelig imod sin Jævnliges, Kongen af Danmark, vil han vist betænke sig endnu mindre paa at skuffe Eder, naar det passer sig for ham. Jeg har heller ikke hørt, at han i Skaane har gjort det Mindste til Bondestandens Bedste, siden han blev Herre der." „Jeg har allerede overveiet Alt, hvad I der siger, Otto“, svarede Fiskelars meget alvorlig, „og indseer meget godt, hvad der kan indvendes imod min Plan; men Eders fandt jeg endnu mindre hensigtsmæssig. Noget maa der gøres i disse bevægede Tider, og saa maa Forsynet styre Alt til det Bedste. Hvad jeg meest stoler paa, er ikke Kongens Urlighed eller Medlidenhed med den undertrykte Bonde- og Borgerstand, men den Kjendsgjerning, at det er ham om at gjøre, at vinde disse Stænder i disse Landsdele, og derpaa har jeg bygget min hele Plan. Vistnok kan han siden efter bedrage os; men deels troer jeg ikke, at det kan passe med hans ærgjærrige Planer, som for Alvor gaae ud paa, at blive hele Nordens Herre, og dernæst — kommer Tid kommer Raad! værre end nu kan det ikke blive.“ „Men det kan maaskee blive meget bedre, naar I forstaaer at give Stunder“, raabte Otto med en inderlig Over-

beviisnings hele Kraft; „saaledes som det nu gaaer, kan det umulig blive ved; thi navnlig hos Borgerstanden er der vaagnet en Selvfolelse, som især yttres sig i Stolthed over Kjøbenhavnernes Bedrifter paa den ene Side, og Foragt for Adelens jammerlige Opsørsel under denne ulykkelige Krig paa den anden. Jeg har rigtignok min meste Viisdom fra det lille Rakstov og enkelte Breve, der ere komne til Byen fra Kjøbenhavnerne; men Borgere ere Borgere, sole og tænke Alle som Een over hele Riget. Bliver det gode Dage for Borgerne i Danmark, lettes ogsaa Magt mere eller mindre for Bonden; thi en ubevidst Foelse og megen tung Erfaring har lært disse tvende Stænder, at de i Bæ og Bæl ere nøie forbundne med hinanden. Jeg indrømmer gjerne, at Adelen endnu kan besværges den truende Storm; men dertil er den baade for stolt, for egennyttig og for fortsat; derfor skal I see, at vi faae en ny Orden paa alle Ting, naar denne Krig først er tilende, og jo mere Bondestanden udmærker sig forinden ved Tapperhed og Fædrelandskjærlighed, desto bedre vil dens Stilling da blive.“ „Det horer til Ungdommen at bygge Luftkasteller“, sagde Lars og trak igjen paa Skuldrene; „havde I lidt mere Erfaring, vilde I næppe have saa godt Haab om Fremtiden. Bæl er det ikke utroligt, at Adelsens Magt snart lider et

Knæk, efterfom Enhver jo kan see, at Danmark ellers har levet sin længste Tid; men tro I kun mig, i Danmark bliver man gjerne staaende paa Halveien, og derfor vil blot det stee, at man i det Høieste vil søge at stække Bingerne paa den adelige Høg, men, naar det er gjort, strax slaae sig til Ro og lade Bonde blive Bonde, for ikke at fornærme eller krænke de naadige Herrer altfor meget. Men hvad nytter det at tale mere om disse Sager! Jeg seer jo tydeligt, at vi ikke kunne arbejde sammen, idetmindste for det Første. Imidlertid veed jeg, at vi søle lige varmt for vore ullykkelige Medbrødre, og saaledes kan det dog nok hændes sig, at vi gjensidig kunne give hinanden en Haandsrækning, naar En af os for den Sags Skyld trænger til den." „Det skal jeg for min Part altid være beredt til, Lars, eller hvad og hvem I saa end er", raabte Otto med Ivrigheid. „Havde vi kjendt hinanden før, kunde vi maaskee allerede nu længe have virket i Fællesskab; men ikke destomindre vil jeg ofte tænke paa Eder, og om jeg end ikke kan ønske Eder Fremgang paa den Bei, I har betraadt, ja aabenbart saalænge vil tage Parti imod Eder, indtil I forandrer den, skal jeg dog altid bevare Eder min Deeltagelse og — Agtelse", tilføiede han med Eftertryk. „Maa jeg vide, hvor I nu gaaer hen eller hvad I agter Eder at gjøre?" spurgte Lars,

der slet ikke syntes at have lagt Mærke til Unglingens sidste Ord. „Jeg er endnu ikke enig med mig selv“, svarede den unge Mand aabenhjertig; „kun saameget er vist, at I kan vente at finde mig der, hvor Svenskerne ville gjøre Landgang, om jeg ellers kan komme tidlig nok, og jeg vil ikke skjule for Eder, Lars, at det skulde gjøre mig bitterlig ondt, hvis jeg da skulde igjen komme til at staae Ansigt til Ansigt ligeoverfor Eder.“ „I vil finde mig, hvor I mindst venter det, Otto, og I vil savne mig mange Steder, hvor I troer, at jeg skulde træffes“, svarede Lars undvigende; „men for at I kan see, at jeg mener Eder det godt, saa tag denne lille Seddel til Eder. I vil der finde det Sted betegnet, hvor I enten kan træffe mig eller faae Underretning om mig, og skulde Bønderne tidlig eller sildig reise sig her paa Den, og I skulde komme i Klemme ved den Leilighed; thi saa skjælnes man just ikke altid Ben fra Hjende, saa forlang blot at føres til det Sted, som staaer paa denne Seddel. Mulig kan det spare Eders Hals for at blive et Parommer længere.“ Med disse Ord rakte han Otto en lille forseglet Seddel, som denne stak i sin Brykflomme uden at see paa den. Lars fløitede, og en lille Hund, som Otto hidtil ikke havde lagt Mærke til, kom frem fra Indgangen. „Det regner nok udenfor“, sagde han idet han besølede

Hundens vaade Hoved. „Lad denne lille Fyr følge med Eder et Stykke Bei; han kan være ligesaa god som et Fripas for dem, der ere i Nærheden; thi der gives Folk, som have et godt Die til dette Hul, og vilde maaffee troe, at I havde gaaet og snuset, naar man ikke netop saae Eder krybe ud af det; og det kunde da bekomme Eder ilde.“ „I bringer mig til at gysse ved alle disse Forberedelser, Lars; men endnu er det ikke forsildig, og . . . nu vel da!“ vedblev Otto, da han saae ham gjøre en utaalmelig Bevægelse; „endnu kun et sidste Ord. I veed, jeg skylder Anna Grubbe Meget, og hvis det, som jeg dog ikke haaber, skulde blive til Oprør og Mord her i Landet, saa frels hende for den Gudheds Skyld, hun engang har viist mig.“ „Ja vist, ja vist“, sagde Lars med et eget Smil, „og fremfor Alt ikke snakke om det til den lille Skomagerdatter i Raskov! Naa, kryb nu ud, gode Ven, Tiden er lige kostbar for os Begge, kan jeg troe.“ Otto tryffede endnu engang Lars i Haanden og forsvandt derpaa i den mørke Gang; men endnu en Stund blev Lars staaende som i den dybeste Eftertanke. „Dette Udfald maatte jeg vente“, udbrød han pludselig, „men ene kan jeg ikke sætte det store Bærl i Gang, det er umuligt; thi dertil er det for lidet forberedt. Jeg kan nok lave Complotter, drille og narre en Fjende, men anføre en Skare, dertil

duer jeg ikke. Enhver til Sit! Otto kunde være Manden, og hans Begeistring vilde have henrevet Masserne og erstattet, hvad der manglede i Forberedelse. Naa, vi faae at see! en Opstand imorgen er nu til ingen Nytte, hvad saa end Steenbock vil sige. Men lette Landgangen, det kan jeg og det vil jeg. Det er strax Noget." Med disse Ord blæste Lars Fyrrepaanen ud og nærmede sig Udgangen, som han bagefter tilstoppede med samme Omhyggelighed som tidligere, hvorpaa han med stærke Skridt ilede ned ad Raaby og Hillested til.

Credie Capitel.

Stomagerfamilien.

Paa Lollands vestlige Kyst, dybt inde ved den Fjord, som bærer dens Navn, ligger Byen Naakskov, paa den Tid, i hvilken vor Historie falder, en meget stærk Fæstning, idetmindste fra Landsiden. Allerede Kong Christian IV. havde forøget de gamle Fæstningsværker paa en hensigtsmæssig Maade ved 3 store Runddele imod Syd, og 2 stærke Bastioner, hvoraf den ene kaldes Olkarret, imod Søsiden, ligesom han ogsaa havde forhoiet Volden paa et Sted, som endnu kaldes „den høie Kat“; men det var dog især Kong Frederik III., hvem Byen skylder sine bedste Fæstningsværker; thi ei alene opførte han, ved Hjælp af den senere berømte Ingenieur Ole Steenvinkel, imod Nordsiden, som var Byens svageste Punkt, et fortræffeligt Udenværk, som kaldtes „Hornværket“, hvilket forsynedes med Raveliner og andre opfæstede Befæst-

ninger, men han erhvervede sig desuden „Færgelandet“ og de tilliggende mindre Holme, „Mellemlandet“ og „Stubbelandet“ af Eieren paa Rudbjerggaard ved Magestifte med andet kongeligt Gods, for paa disse at opføre Skanser, som kunde beskytte Byen ogsaa fra Søfiden. Af denne sidste Plan blev der imidlertid Intet, formodentlig fordi Krigens hurtige Udbrud forhindrede den. Med alt dette var imidlertid Næskov at betragte som en stærk Fæstning paa Tider, da Beleiringskunsten endnu stod saa langt tilbage, og see vi tillige hen til det Mod og den Begeistring for en tilkommende Kamp, som bejalede det lille Borgerfolk i Byen, var det tydeligt, at Byen vilde blive en haard Nød at knække for de svenske Krigere, som imidlertid endnu ikke havde begrebet det Opsving, den danske Folkeand havde taget, og, tildeels paa Grund af deres grændseløse Foragt for Alt, hvad der hed Borgere, vare fast overtydede om, at Byen ikke vilde gjøre stort større Modstand denne gang end Aaret isorveien, da den lod sig indtage ved Ulfeldts tomme Løfter og forfærdelige Trusler, fort ved blotte Ord alene. Det syntes rigtignok, som om den danske Regjering, ligesaa godt som Kong Carl X., indsaae Vigtigheden af Næskovs Besiddelse, og den havde derfor, saasnart den fik Veilighed dertil, sendt to Rigsraader til Holland, for at ordne Alt paa denne

Og til de Svenskes varme Modtagelse; men enten forstode disse Mænd ikke at bringe en Folkebegeistring tillive, eller de meente, at den vilde komme af sig selv, naar Svensken først stod for Døren, thi saameget er vist, at da Faren endelig var aabenbar for Alles Dine, havde de Intet udrettet paa Landet, hvor deres Raad og Befalinger ikke vare efterkomne, og næsten ligesaa lidt i Fæstningen, hvor Borgerne af egen gode Villie allerede havde gjort Alt, hvad de formaaede. Men selv kunde disse ikke forskaffe sig tilstrækkelig Ammunition og Soldaterstyrke, som det dog maatte have været hine Mænds første Opgave, ved indtrængende Forestillinger til Regjeringen, at forsyne Byen med. Rigtignok blev den sidste Mangel for en Deel afhjulpen ved Borgernes overordentlige Tapperhed og ved de mange Bønder, som søgte Ly i Fæstningen baade før og under Beleiringen; men det første Savn var i høi Grad føleligt den hele Tid, og hidrog ogsaa Sit til Byens endelige Fald. — Den paa Eftermiddagen den 27de April vare endeel Borgere forsamlede foran Bagten ved Søndergades Port, som laae ved Enden af denne Gade. Medens en bevæbnet Borger gik op og ned paa sin Post, idet han snart saae ud igjennem Porten, snart op ad Gaden, og under alt dette ikke glemte at lytte til den muntre Samtale, der førtes imellem de menige

Borgere og nogle af deres Officerer foran Bagstuen, ville vi især henlede Casernes Opmærksomhed paa en hoi, noget bleg Mand med mørke Haar og et muntert Blik, der svarede fuldkomment til det lune Smil, der næsten uafsladeligt spillede om hans Mund. Det var den mandhaftige Skomagemester Diderik von Eßen, der tilligemed Borgermester Niels Nielsen besad alle Borgernes Tillid og Agtelse i høieste Grad. Imidlertid var disse to Mænds Stilling høist forskjellig i den lille By. Niels Nielsen var en jævn, ligefrem Mand, som Diderik v. Eßen, og ligesaa velvillig og tjenstagtig som han; men dette regnedes Borgemeesteren forsaavidt mere til Ære, som disse Egenstaber vare sjeldne Dyder hos en Mand, der havde svinget sig op til den anseete og misundelsesværdige Stilling, at være Borgermester. Diderik v. Eßen havde derimod endnu en anden Egenstabs, som opveiede meget den borgermesterlige Anseelse, og det var hans frimodige Optræden imod Borgermestrene og Raadet, naar han fandt, at en eller anden Ting enten ikke skete som den burde, eller ogsaa var til det menige Borgerstabs Skade. Han maatte da ved slike Leiligheder ofte døie mange Ubehageligheder, navnlig af den anden Borgermester, den myndige Peder Mortensen; men den Overbeviisning, at han aldrig klagede uden Grund og heller aldrig gjorde

Ophævelser for Smaating, gav hans Anstrængelser en Styrke, der i Reglen sikrede ham Seiren, medens hans gode Humør lod ham bære enhver tilføiet Krænkelse med Lethed og glemme den med en forbausende Hurtighed. Hvis Diderik v. Eßsen havde tilhørt Kjøbmandstanden, vilde han for længe siden have siddet i Byens Raad; men til et saadant Hæderstrin kunde en Haandværksmand i de Dage sjelden tænke paa at opsvinge sig; han var derimod bestandig i de 24 Mænds Forsamling, som skulde paasee Byens Lærv og svarede til de nuværende Borgerrepræsentanter, og dernæst var han ogsaa Borgercapitain for det ene Compagni, som naturligtvis derfor udelukkende bestod af Haandværkere, og dette var en sjelden Udmærkelse, eftersom saa vigtige Officerer næsten uden Undtagelse toges af Kjøbmandstanden. Diderik v. Eßsen stod lænet op til Skilderhuset, idet han horte paa en Borgerunderofficer, der fortalte om de tydske Officerers Flugt fra Gammelgaard og deres Beretning om Svenskernes Landing ved Sønderstrand, hvilken havde bragt hele Byen i Bevægelse. „Ja, hvad der er det Mærkeligste derved, Capitain“, raabte en anden Underofficer, „det er Lieutenant Feuerschlunds Bra-
vour; han svor paa, at han havde hugget sig igjennem en Trop paa 25 Svenske ved Høireby.“ „Ja, I er god nok, Mester Hans, naar I begynder“,

sagde Stadscapitainen leende; „J skulde blot tilføie, hvormange Fanger, han havde gjort i Bataillen.“ „Blikkenslageren har dog demegang forsaavidt Net“, bemærkede en Borger, „som jeg selv horte, at Lieutenanten fortalte Christian Skomager, der havde Commandoen ved Runddelen den Nat, at han blev skrap forfulgt, og saa er det meget troligt, at hans Historie vovede paa Veien igjennem Søndergade, efter som dette ingenlunde er en Sjeldenhed med en Historie der.“ „Hvorom Alting er“, tilføiede den Underofficer, hvis Troværdighed Stadscapitainen havde draget i Tvivl, „saa bar den tykke Cornet Füllensack sig fornuftigst ad; thi, da han var lobet til Sollestedgaard, som just ikke ligger lige paa Veien til Næstov fra Gammelgaard, var han allerede saa træt, at han ikke kunde orke længer, og besluttede sig derfor til, med en beundringsværdig Hengivelse i sin Skjæbne, naar Galt skulde være, hellere at overgive sig der ved et godt Frokostbord til Svenskerne, end rende sig selv ihjel for at slippe fra dem.“ „Men hvad er det dog jeg seer der!“ raabte Stadscapitainen pludselig, idet han skjød den Talende noget tilside; „min værdige unge Ven og gamle Logerende, min excellente Udsmidter, som, tiltrods for vort skræppe Politi her i Byen, vover at slaae Potter paa stikkelige Folks Døre ved høilys Dag, — min kjære Otto Ruld, hvad bringer

Dig som Arrestant til vor gode By Naffkov?" „I mindes vel, Stadscapitain Diderik v. Eßen", sagde den effortende Borger med militair Alvor og en militair Hilsen, „at Commandanten har befalet, saalænge denne farlige Krigstid vedvarer, at bringe Enhver, der kommer til Byen og som vi ikke selv tør indestaae for —" „Naa, er der ikke Andet iveien, Mester Grif", afbrød Capitainen ham, „saa kan I nu være ganske rolig. Jeg paatager mig her alt Ansvar. Forresten har Underofficeer Claus Skrædder handlet fuldkommen rigtig efter Commandantens Ordre", tilføiede han hurtig; „gaa I kun nu tilbage til Eders Post, hils ham fra mig; men I, min unge Ven, kom med mig lidt hjem og fortæl mig, hvilken god Engel der har ført Eder ud af den Helvedsgrube Gammelgaard, hvor enhver brav Mand, der vover at sige et sandt Ord, ikke har anden Udvei, end at stifte sig selv ihjel som en Griis bagefter." „Det vil blive for lang en Historie nu, kjære Mester", svarede Otto Kuld smilende, „og ganske andre alvorlige Ting ere desuden nu forhaanden. Jeg maa strax til Commandanten; thi", tilføiede han sagtere, „Evenskerne gjøre Landgang imorgen her paa Den." „Hille min Tro!" raabte Capitainen og saae alvorlig paa den unge Mand, hvis Arm han havde grebet; „I er ikke den, der render med løse Rygter, som disse udenvelts

Officerer, hvilke Vorherre i sin Brede har velsignet Land og Rige med, og det er vist og sandt at det er en stor Nyhed, I har at bringe vor brave Commandant; men før om en halv Time kan I ikke træffe ham, om I endogsaa bar Kong Carls Hoved under Armen, da han er, Gud veed hvor, i Norreherred for at skaffe Proviant til Byen. Nu er Klofken henimod 4, og Klofken 4 er jeg tilstagt at møde hos ham, saa kan vi jo pænt følges ad. Naa, saa Svenskerne vil nu til at gjæste os!" tilføiede den snaksomme Capitain med en sagtere Stemme; „det undrer mig kun, at vi have faaet saalænge Ro. Tak for den Esterretning, min unge Ven! Det skal Mutter hjemme give os et godt Glas dansk gammelt Olfor; thi vi behøve en varm Beleiring, dersom ikke enhver brav Borger her i Byen skal gaae med Skamrødme paa sine Kinder til Dommедag.“ „Og den vil I ogsaa faae Capitain, om jeg ellers gjætter rigtig“, bemærkede Otto. „Vel, vel, Du hjertens Ven!“ raabte den muntre Skomager; „bliver den ikke god for Andet, saa vil den dog snart rense Byens Gader for de firbenede Sviin, som, trods Dyrighedens Befaling, uafsladelig løbe omkring imellem os og kun altsor ofte rende en adstadig Borger imellem Benene, naar han om Aftenen silde ikke kan see sig saa godt for, naar han gaaer fra Oltapperen. I seer, min

Ben, at Alt er her ved det gode Gamle i vor kjære By, lige til det høie Snavs i vore hullede Gader."

"J er en lykkelig Mand med Eders velsignede, mun-
tre Sind, min kjære Mester Diderik, og jeg troer, J
blev reent balstyrig, havde J ikke af og til en lille
alvorlig Affaire med de velvise Borgermestere og det
høie Raad. Staaer Alt endnu ogsaa dermed ved det
Gamle?" spurgte Otto, idet de Arm i Arm langsomt
gik op ad Søndergade. „Accurat som da J forlod
os, med Undtagelse af at det er nok saa galt!" for-
sikkrede Capitainen med et Suk, der skulde være et
Tegn paa Sorg, men næsten bragte Otto til at lee
høit; „Peder Mortensen faaer daglig mere og mere
Anseelse, deels fordi han er en snedig Hund og der-
næst forstaaer at gjøre sig til af sin Velstand, og jeg
har bestandig mere Umage med at faae Bugt med
ham." „Der er dog sagtens endnu mange brave
Mænd iblandt de 24", bemærkede Otto. „Ja, seer
J", sagde Capitainen med et Skuldertræk, „brave
ere de vel allesammen; Guds Død, hvordan kunde
de ellers være der; men bestemte og uafhængige
— det er noget ganske Andet." „Men Niels Nielsen
da!" raabte Otto forundret. „Ja, han er en Danne-
mand som altid", svarede Capitainen hurtigt; „men
deels er jo Peder Mortensen hans Collega, og deels
er han for godmodig og ærlig til, at han kan troe

paa den Andens Lumpenhed, skjønt Gud veed, at jeg ikke har sparet ham, naar vi taltes ved derom, og at vi for den Sags Skyld ofte have en alvorlig Ordtsviist under fire Vine. Men det er ikke værd at tænke mere paa disse Historier, min gode Otto", vedblev den tappre Capitain og slog ud med Armene, „især da der maaskee snart kan komme en Kugle og gjøre Ende paa Legen, ved enten at fare i Borgermesterens tykke Mave eller ogsaa knække Skomagerens tynde Ribbeen. See her ere vi ved min gamle Kasse, som I sagtens ikke har reent forglemt i de Par Maaneders Tid, og der stikker, min hellige Tro, Mester Jørgen Hovedet ud af Vinduet! Siig nu, at Knægten ikke kjender Eder igjen!" raabte Capitainen under munter Latter, idet den omtalte Dreng, en Krabat paa 8 Aar, var i et Spring ude af Vinduet og oppe om Ottos Hals med begge sine smaa Arme. „Det er ellers noget tidlig, I lukker Vinduer op, Godtsfolk!" bemærkede Skomageren, idet han fulgte Otto, som endnu bar Drengen om Halsen, ind i sit Huus; „naa, naa, jeg seer det har røget, ja det er en anden Sag. Naa, Moer!" raabte han til en lille, feed rødkindet Kone, som kom ind fra Kjøkkendøren i en Huusmoders daglige Dragt, „kjender Du maaskee ogsaa noget til den Fyr, der staaer? Hvem havde nu Ret: Du eller jeg? Mutter meente nemlig", for-

flarede Diderik v. Eßsen, idet han vendte sig imod den unge Mand, „at I reent havde glemt Skomagerfamilien i Søndergade for alt det fine og lystige Liv ude paa Landet.“ „Saa har jeg virkelig megen Grund til at være fortrydelig paa Eder“, bemærkede Otto med Eftertryk, „at I kunde have saa ringe Tanke om mig.“ „Ja, seer Du, kjære Otto, for jeg siger altid Du til Dig, skjønt jeg mærker, at min Mand nu siger I, jeg kunde ikke med min simple borgerlige Forstand begribe, hvorledes Du kunde blive reent borte fra os uden at see ind til os en eneste Gang i de 3—4 Maaneder, helst da Gammelgaard ikke ligger saa langt fra Raskov. Jørgen og hans Broder Carl have flere Gange villet være ud til Dig, men naturligviis kunde hverken jeg eller min Mand tillade det.“ „Lad Du nu det være godt, min kjære Kone!“ sagde hendes Egteskælle hurtigt, da han saae, at Otto vilde til at svare, „og sæt os lidt Smør og Brød, samt hvad Andet Haandværket smider af sig, paa Bordet, og sæt Dig nu ned, min gode Otto, saa vil jeg huske Mutterens Snært og vedblive med mit Du, imedens jeg holder Die med Commandantens Qvarteer her fra Hjørnevinduet; thi vi maae derhen ligesaa fage jeg seer ham, om vi saa ikke faaer en Bid Brød i Munden forinden. Nu skriger den lille Thrine inde i Buggen! Jeg troer, for Gud, hun hører, at Otto er

kommen. Hør, Mester Jørgen, kald paa din Søster Johanne eller Diderikke, at hun passer den Ville." „Johanne er oppe hos Borgermesterens, Fa'er", sagde den lille Dreng, „og Diderikke er i Byen for Mo'er; men jeg skal selv vugge, naar Otto bare ikke vil gaae imedens." „Ja det kan hverken han eller jeg svare for, min Gut", bemærkede hans Fader med et Blik ud af Binduet, imedens Konen satte Mad paa Bordet, hvilken Begge strax gave sig ifærd med; „men siig mig nu, gode Ven, hvordan har Du det egentlig derude paa det Sodoma, der i daglig Tale hedder Gammelgaard? Du kan troe, Otto", tilføiede han noget alvorligere, end han ellers pleiede, „jeg har oftere tænkt paa Dig og din Stilling derude; thi jeg har altid meent, at det Sted ikke var egnet til Ophold for Dig." „Jeg har engang for alle nu taget Afsted fra Gris Grubbe", forsikrede Otto, „og har aldrig et Dieblis funden mig vel hos ham." „Hvordan skiltes I?" spurgte hans gamle Vært nysgjærrig. „Det bliver for vidtløstigt at fortælle nu, da vi hvert Minut jo kan vente Commandanten, som jeg længes efter med en piinlig Urolighed", svarede Otto noget undvigende; „men siig mig hellere, hvorledes mine gamle Bekjendte have det, som jeg ikke har hørt fra i disse Maaneder? Hvordan har min

gamle Skolemester*) det?" „Det er en underlig Historie med ham", svarede Diderik v. Gessen, „og der stikker bestemt Noget under, som min værdige Lieutenant, Søren Garver, altid siger. Du veed, hans Kone reiste til Sjælland ifjor kort efter Svensternes Afmarsch og siden er hun ikke kommen tilbage. Saameget er vist, at Niels Bemmelsø Dag for Dag bliver mere indesluttet og ordknapp, men er som altid sine Skoledrenge's Afgud og almindelig afholdt her i Byen. Jeg har mine egne Tanker angaaende det Hele. — Naa endelig dages det!" udbroød Capitainen, idet han hurtigt reiste sig; „der kommer vor brave Kørber, og nu afsted, enten Du saa er mæt eller ikke! Farvel saalænge, Mutter!" raabte Skomageren til sin Kone, som traadte ind ad Døren med et Fad varme Ubleffiver; „nu skal vi til Commandanten og tale om ganske andre Boller, som Du sagtens ogsaa vil faae din Part af. Lad Du kun Svendene nu lægge Arbeidet til Side og holde sig beredte til at møde ved første Vink, for det vil ikke vare lange før her vil blive Travlhed i Gaderne." Med disse Ord ilede den brave Capitain, ledsaget af Otto Ruld, ud ad Døren hen til Commandantens Qvarteer, som laae i den øverste Ende af Søndergade paa høire Haand.

*) Skolemester kaldtes dengang en Rector.

naar man kommer fra Torvet, og var fjendeligt deels
 paa de to Skildvagter, som gif nok saa martialske
 frem og tilbage udenfor Huset, og deels paa den
 større eller mindre Gruppe Officeerer, som altid fand-
 tes i eller ved Husets Bislag. Ifølge den gjensidige
 Foragt, som herskede imellem Borgerstabet og den
 tydske Besætning i Byen, var det naturligt, at Bor-
 gercapitainens Ankomst fremkaldte nogle sagte Bemærk-
 ninger, Skuldertræk og Blik fra de fire Officerers
 Side, som netop stode ved Indgangen til Huset, ven-
 tende paa Ordres fra deres høie Foresatte. Imidler-
 tid var Diderik v. Esen altid mindre udsat for slige
 Ubehageligheder, end nogen anden Mand i Byen,
 deels fordi alle vidste, at han havde en høi Stjerne
 hos Commandanten, deels fordi man tilfulde kjendte
 baade hans Mod og hans bidende Indfald, og ende-
 lig fordi hans Datter, som gif under Benævnelsen
 „den fjønne Skomagerdatter“, blev anseet for den
 smukkeste Pige i hele Byen. Han lod som om han
 slet ikke lagde Mærke til den Opførsel, hans Ankomst
 fremkaldte hos Officererne, hvilke han bragte en
 flygtig Hilsen; men da han saae, at den ene Skild-
 vagt gjorde sin Honneur for ham paa en meget stjo-
 deslos Maade, klappede han ham paa Skulderen og
 sagde: „Du kunde have godt af at lære din Exer-
 cits om igjen hos os Borgere, min tappre udenlandske

Ben"; hvorpaa han gik ind ad Døren og ei alene meldte sin Ankomst for den tjenstgjørende Ordonnans, men forlangte ogsaa velskaffet Audients i en meget vigtig Sag. Kort efter kom Soldaten tilbage og gav Capitainen et Brev om at følge sig, og snart efter stode han og Otto ligeoverfor Oberst Tokum v. Rorber. Han var en Mand af Middelhøide med et fjælt, aabent Ansigt, lyst Haar og lyseblaa velvillige Dine. Han var den heldigste Mand, som Regjeringen kunde vælge til den vigtige Commandantpost i Naffkov; thi ei alene var han en dygtig og tapper Officer, men han var en fordomsfri Mand, der gav Enhver sin Ret uden Hensyn til Stand eller Stilling, og var saa human imod Borgerskabet, som tænkes kunde, hvorfor han ogsaa i høi Grad besad alle Borgernes Agtelse og Kjærlighed. Det Samme var rigtignok ogsaa Tilfældet med den tredie Commanderende, Oberstlieutenant v. Bernbach, om hvem vi siden faae Leilighed til at tale; men see vi hen til, at Rorber som Commandant næsten hver Dag maatte give ganske andre Prover paa sin Godhed og Retfærdighed imod Borgerskabet, end Bernbach i sin mere underordnede Stilling, fortjente ogsaa hans Velvillie for Borgerne i en endnu høiere Grad disses varme Paaskjønnelse. Denne lagde de ogsaa for Dagen ved enhver mulig Leilighed, og det er ganske

viſt, at diſſe to Mænds Forhold til Byens Indvå-
nere havde ſin Deel i diſſes ſenere Kjækhed og mage-
løſe Udholdenhed. Den Næſtcommanderende, Daniel
v. Rheden, var ogſaa en meget brav, tapper og
dygtig Mand, men deelte for en ſtor Deel de Mili-
taires Foragt for den civile Stand, navnlig naar
det gjaldt om at bruge den i Krigſtjenesten. Da
han imidlertid kjendte ſin Foreſattes aldeles modsatte
Anſtuelſer i denne Sag og deſuden blot paſſede ſin
Dont med Noiagtighed, ſtundom med Stræng-
hed, kom han meget ſjelden i Berørelſe med den egentlige
Borgerſtand, ſom han paa enhver Maade ſøgte at
trække ſig tilbage fra. Forbød hans Forhold ham imid-
lertid undertiden dette, optraadte han ſtedſe med den
Stivhed, ſom kan være Militaire ſaa egen, men til-
ſidesatte alligevel aldrig den Agtelse, han ſkyldte ſit
Navn og ſin Stilling i Byen. Af diſſe tre Mænd
var kun Korber egentlig Danſk; v. Rheden var en
Hofſtener, Bernbach derimod en Sachſer og den Gneſte,
ſom Diderik v. Eſſen undtog fra ſin almindelige
Fordømmelſesdom over de tydiſke Officerer. — „God-
dag, min brave Capitain!“ raabte Jofum v. Korber og
raffe Skomageren Haanden, da han traadte ind; „J
ſiger, at J har vigtige Nyheder at bringe mig. Lad
mig høre dem, før vi gaae over til den ærgerlige
Sag med Eders Tambour og min Underofficer.“

„Jeg er heri aldeles af Eders Mening, høiagtede Hr. Commandant!“ forfikkrede Stadscapitainen og modtog den fremrafte Haand, „skjønt jeg mener, at vi faae Andet at tænke paa end saadanne Kjærestehistorier; thi kort at fortælle, denne unge Mand her“, vedblev han, idet han pegede paa Otto Ruld, „bragte mig for et Dieblis siden den Underretning, at Svenskerne ville forsøge Landgang paa Den endnu imorgen den Dag.“ „Død og Helvede!“ raabte Obersten og traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage; „ja, det maa I rigtignok kalde en vigtig Nyhed, saafremt den ikke er en Gammelgaards, ligesom den fra forrige Nat. Hvoraf veed I det unge Mand?“ spurgte Rørber og vendte sig pludselig om imod Otto. „Tilgiv mig, ædle Hr. Commandant!“ gjenmælede denne og lagde Haanden paa Brystet, „at jeg ikke engang for Eder og Stadscapitainen, som her staaer, de to Mænd i Verden, jeg agter og ærer høist, kan svare tilfredsstillende paa dette Spørgsmaal. Kun tør I være overbevist om, at det er som jeg siger, at Svenskerne ville lande imorgen, og feiler jeg, er jeg villig til at bøde med Livet for selv at være bleven bedraget.“ „Hvor ville de lande?“ spurgte Rørber efter nogen Betænkning, idet hans Blik uafsladelig hvilede paa den unge Mand. „Heller ikke dette veed jeg, naadige Herre; men“, tilføiede han hurtig, da han saae Ober-

sten rynke Panden, „vidste jeg det blot, skulde jeg siebliffelig sige det. Imidlertid maa Eders militaire Skarpsindighed vel kunne udfinde det Punkt, hvor Landgangen er at befrygte.“ „Dersom jeg endda blot kan stole paa Eders Efterretnings Paalidelighed“, bemærkede Commandanten, idet han gik hen til et Bord paa hvilket et Kort over Volland og Falster laae udbredt, „kunde man altid hitte ud af det; men hvem veed, om ikke det Hele er et listigt Kridspuds, for at lokke mig og Soldaterne ud af Fæstningen.“ „Alt dette ikke er Tilfældet, derpaa tør jeg dø!“ raabte den unge Mand med Overbeviisningens hele Kraft; „læg kun Eders Planer, ædle Hr. Oberst, og vær overbeviist om, at hvis uforudsete Omstændigheder ogsaa forhindre Landgangen imorgen, vil den skee i den nærmest mulige Tid derefter.“ „Det er ganske vist, at Kong Carl samler Landgangstroppen i Bordingborg; men Alt maa tyde paa, at han først vil angribe Falster“, svarede Korber og saae uafbrudt paa Kortet. „Er I da fuldkommen vis paa, at han virkelig først vil gjæste os?“ vedblev han og kastede atter et skarpt Blik paa Otto Kuld. „Først eller sidst kan jeg ikke sige; men det veed jeg med Bestemthed, at Landgangen skal finde Sted her paa Den endnu imorgen.“ „Dersom min Borgen for den unge Mands Ærlighed og Oprigtighed kan have nogen

Indflydelse paa Eders Bestemmelse, ædle Hr. Oberst!„ tog nu Diderik v. Esen Ordet, „saa vil jeg indestaae for, at han troer hvad han siger, og at han ikke pleier at løbe efter løs Snak.“ „Jeg kan ikke lide Hemmelighedsfuldhed i nogen Ting, og allermindst i en saa vigtig, især imod os To, som den unge Mand dog siger, at han har Tillid til“, bemærkede Obersten med et misfornøiet Udtryk i sit Ansigt; „imidlertid vil jeg troe, at han har overveiet Alt nøie, og da I gaaer i Borgen for hans Paalidelighed, antage, at I hverken vil bringe Skam over Eder selv eller Spot over mig eller maaskee sætte denne Fæstnings Sikkerhed i Fare. Jeg har svoret, kun at vige Skridt for Skridt for den mægtige Carl, og derfor vil jeg selv møde ham ved Landingsstedet med alle mine Folk, som desværre kun er en Haandsfuld. I bliver hos mig, unge Mand, indtil videre“, vedblev Tokum v. Rorber, som nu syntes at have taget sin Beslutning; „men I, min kjære Capitain, maa strax samle mig Borgermestrene og Raadet paa Raadhuset, samt lade Borgercompagnierne træde under Gevær. Adjutant Reck!“ raabte han, og en ung, lyshaaret Officeer, med et isinesaldende alvorligt Udtryk i sit smukke Ansigt, traadte ind. „I lade viebliffelig Garnisonen træde sammen til Udrykning. Hvilke Officerer ere i Forvarelsen?“ „Lieutenant Feuerschlund“, svarede den unge Officeer.

„Jh, det træffer sig brav!“ afbrød Obersten ham, „lad ham komme. — Min kjære Lieutenant“, sagde Commandanten, idet han gjorde en Afstedsbevægelse til Diderik v. Esen og Adjutanten, „J ride alt hvad Hesten kan løbe til Nasmærke *), hvor de tvende Rigsraader, som det synes, have sat sig fast for bestandig, og underrette dem om, at Svenskens Landgang kan ventes hver Time. Dersom J er der inden 2 Timer, skal det gammelgaardske Eventyr være glemt fra min Side.“ Commandanten havde netop endt disse Ord og afflediget Lieutenanten, da en mægtig Bognraslen bragte Binduerne til at rykke, og kort efter holdt en Karosse med 6 skumbedækkede Heste udenfor hans Dvarteer. „Naa, der har vi dem jo selv!“ raabte v. Korber, som Larmen havde kaldt til Binduerne, og, før han endnu kunde gaae sine nye Gæster imøde, traadte den mægtige Rigsraad Otto Krag ind ad Døren, kort efter fulgt af den lille, tykke Admiralitetsraad Müller og den svagelige Kantaler Christoffer Urne til Nasmærke. „Alvorlige Nyheder, min Hr. Commandant meget alvorlige Nyheder!“ raabte Otto Krag endnu i den aabne Dør; „en Coureur har bragt mig den høist vigtige og paalidelige Efterretning, at Hans svenske

*) Det nuværende Knuthenborg.

Majestæt igaar er ankommen til Bordingborg, at Landgangshæren er samlet og beredt til at afgaae ved første gunstige Leilighed hertil Derne." „Jeg veed det allerede, ædle Herre, skjønt jeg først for et Dieblis siden har erfaret det“, svarede Obersten, idet han kastede et venligt Blik paa Otto Kuld. „Efter al Sandsynlighed kan Svensken kun tænke paa at lande her“, vedblev han, idet han pegede paa Guld= borg Færgested, „og derhen iler jeg nu selv med mine 3 Compagnier Ryttere; v. Rheden sendte jeg for en Uge siden afsted med et og Ritmester Wardø= huus igaar Morges med et andet Compagni, da den lange Ventetid blev mig noget uhyggelig. Jeg haaber, ædle Herrer, at I have faaet Landboerne til at rejse sig paa den Kant af Den.“ „Vi have vel givet alle Herremænd og Autoriteter Befaling til at samle og bevæbne deres undergivne Bønder“, svarede Otto Krag efter nogen Betænkning; „men oprigtig talt, troer jeg ikke, at I har nogen synderlig Succurs af dem at vente, og I maa derfor helst stole paa Eder selv og Eders tappre Krigere.“ „Det vil ikke for= slaae, strænge Herre, det vil langtfra ikke forslaae!“ raabte v. Rørber og gjorde en misfornøiet Bevægelse med Haanden; „uden Understøttelse fra Landboernes Side er det ikke tænkeligt at afflaae Landgangen. Jeg vil haabe, mine Herrer have i den Henseende

gjort Alt, hvad de formaaede", vedblev han med et fast Blik paa Otto Krag, uden at bryde sig om det fornærmede Udtryk, disse Ord fremfaldte paa dennes Afsyn; „thi den lollandste Bondestand er slet ikke mindre brav end Befolkningen i nogen anden Provinds, naar den her som alle Steder blot tages paa den rette Maade. Imidlertid er her nu intet Andet at gjøre, end at lade staae til", sluttede Jofum v. Korber; „jeg reiser herfra Byen om en Time med alle disponible Tropper, og overlader det imidlertid til Eder at træffe alle mulige Foranstaltninger til Fæstningens Forsvar, saa at Alt kan være beredt til Svenskernes varme Modtagelse, hvis jeg, som jeg desværre befrygter, ikke formaaer at holde dem ude fra Den. Hvad der hidtil kunde gjøres med mine ringe Midler, har jeg sørget for, og jeg tør derhos forsikre Eder, mine Herrer, at I vil finde al den Imødekommen og al den Fædrelandskjærlighed hos Byens Øvrighed og menige Borgerstab, som nogen dansk Mand vel kan ønske sig. Og hermed Gud befalet! — Hvad Eder angaaer, min unge Ven", fortsatte Commandanten, idet han vendte sig til Otto Kuld, „saa vil jeg bestandig være i Eders Gjæld formedels Eders Underretning, og kan jeg nogenstunde gjøre Noget for Eder igjen, saa kom til mig." „Det kan I strax, om I vil, ædle Herre", svarede Otto

ivrig, „dersom I vil tillade mig at drage med Eder. Jeg kan maaskee ogsaa være Eder til nogen Nytte med Hensyn til den forsamlede Landstorm, der ikke noksom kan opfordres til at gjøre sin Skyldighed imod Hs. Maj. Kongen og Fødelandet.“ „Med største Fornoielse, min kjære Ven, med største Fornoielse!“ raabte Commandanten; „ja vistnok behøves nu enhver brav Mand's Bistand, hvis vi skulde have Haab om at udrette Noget. Om en halv Time skeer Udrykningen, og hvis I da vil møde paa Torvet, skal der staae en opsadlet Hest til Eders Tjeneste. Underveis skal I faae Eders Instruxer.“ Han tilfastede Otto et venligt Nik, hvorpaa denne ilede ud paa Gaden for at begive sig hen til Diderik v. Essens Bopæl igjennem den Brimmel af Soldater og bevæbnede Borgere, som under Trompet signaler og Trommehvirvler, Raaben og Skrigen ilede til deres forskjellige Samlingspladser. Snart faldt hans Blik paa en ung Pige, som, indhyllet i Raabe og Slør, søgte at bane sig Vej midt igjennem Trængslen, der i den snævre Gade især var stor udenfor Commandantens Bolig. Hurtig sprang Otto hen til hende og hviskede hende et Par Ord i Øret, hvorpaa hun nikkede venligt, greb ham under Armen og ved sin Ledsagers Bistand snart befandt sig i det fædrene Huus.

Fjerde Capitel.

Landgangen.

Vi vende os nu for et Dieblif til den østre Side af Landet, hvor Begyndelsen til de mange Begivenheder skulde skee, som siden bleve saa ulykkelige for Dens Befolkning, men saa håderlige for det danske Navn. De to Besuldmægtigede fra Regjeringen havde paa en høist ufuldkommen Maade opfyldt deres Hverv at bringe hele den lollandfke Befolkning til at væbne sig imod Landets Fjender. Da de sagtens meente, at det var Nok at tilsige Bønderne til en Kamp paa Liv og Død paa samme Maade, som de tilsagdes til Hoveri og andet Pligtarbeide, fandt de det tilstrækkeligt, blot at henvende sig til Dens Godsbesiddere og Lehnsmænd paa de kongelige Eiendomme; men da de Første, hvis Bønder udgjorde det største Antal, i deres grændseløse Foragt for Landboerne vare overbeviste om, at der ikke udrettedes Andet med den Plan, at stille disse op imod de frigsvante Svenske, end at skille dem ved et stort Antal Markarbeidere, udførte de kun

meget ufuldstændigt den kongelige Befaling, medens Bønderne selv, hemmelig paavirkede paa mange Maa-der ved Folk af deres egen Midte, som skildrede dem de Svenske som mulige Befriere fra al deres Nød, heller ikke viste stor Tilbøielighed til at kæmpe. Var der saaledes kun virket Lidet for at begeistre Landalmuen, blev der gjort endnu mindre for at forsyne den med passende Vaaben og slet Intet for at faae den nogenlunde inderexciteret. Endnu samme Dag som Oberst v. Rørber reiste fra Næstved, havde han sendt paalidelige, dansksødte Officerer og Underofficerer forud til de forskjellige Sogne i den nordøstlige Trekant, som Bandet og Landeveien fra Saxkjøbing til Sundby danner, for om muligt at samle Bønderne og føre dem saa betids til Guldborg Færgested, at de kunde være der, naar han kom med sine Ryttere, som vilde behøve al deres Anstrængelse for paa de slette Foraarsveie at kunne komme hen paa Formiddagen til det samme Sted. Otto Kuld, som han havde fattet en særdeles Tillid til, sendte han med en Corporal til Thoreby Sogn, dels fordi det var det største, og dernæst fordi det laae længst borte fra Samlingspladsen iblandt de Sogne, hvis Bønder skulde hjælpe ham med at holde Svensken ude. I Mariebo, hvorhen de gjennemilende Ordonnanser allerede havde bragt Underretning om Oberstens forestaaende Ankomst med

sine Ryttere, havde Borgerne allesammen Lys i Vin-
 duerne, og paa Torvet var sammenbragt baade Foder
 og Fødemidler til Mandskabet, hvorfor Obersten tak-
 kede Borgermesteren i de forbindtligste Ord, medens
 Rytterne, i deres Overraskelse over et saadant, i de
 Dage aldeles uventet Traktemente, svore paa, at ingen
 Svensker skulde komme til Mariebo saalænge Noget
 af dem levede. Imedens Rytterne fik en Times Hvile
 i denne gæstmilde By, ilede Obersten selv paa en
 frisk Hest videre ad Saxkjøbing til, hvor han ankom
 noget over Midnat og modtoges med den behagelige
 Efterretning, at 50 velbevæbnede Borgere allerede vare
 paa Marschen til Guldborg; men rundt om paa Landet
 var som sagt Stemningen ganske anderledes. De Høbe,
 som de udsendte Ordonnanser opad Dagen efterhaan-
 den bragte til Soesmarke, hvor v. Kørber foreløbig havde
 bestemt Afdelingerne at standse, vare deels tilsyne-
 ladende aldeles ligegyldige for Udfaldet af de fore-
 staaende Begivenheder, og deels saa jammerligt flødte
 og slet bevæbnede, at v. Kørber meget vel forstod det Blik,
 som hans Næstcommanderende, v. Rheden, monstrede
 hver ankommen Skare med. Saasnart Otto Kuld
 var kommen til Grønge, vækkede han Beboerne i de
 første Gaarde og befalede dem i Kongens Navn, at
 ride til de andre Byer i Sognet, for at tilsiige alle
 vaabendygtige Mænd, at møde velbevæbnede ved Kirken,

naar Dagen brød frem, efter som Svensken snart vilde lande. Det havde rigtignok været nemmere at gjøre Allarm med Kirkekloffen, hvilket ogsaa en aldrende Bonde med et tvært Udseende bemærkede; men da Otto frygtede for, at de Færreste saa vilde møde, idet de siden baade med Rette og Urette kunde foregive, ikke at have hørt Ringningen, fordi Sagnet var saa stort, besluttede han at foretrække denne noget langsommere, men sikkrere Maade, og da Alt efter hans Mening saaledes var bragt i Orden, red han først fra Gaard til Gaard, for at see om Alle vare paa Benene, i Flintinge og Thoreby, og da dernæst Dagen brød frem, red han til Flintinge Præstegaard, for at bede Præsten, den ærværdige Provst Augustinus Poulsen, om at følge med hen til Forsamlingen, for at tale nogle opmuntrende Ord til den. Ved sin Ankomst erfarede han imidlertid, at Provsten var i et Grinde paa Galster, men hans Hustru tog paa det Bedste imod ham og bad ham at nyde lidt Frokost, medens Bønderne bleve fuldtallige. Da Otto trængte til en Bedrøvelselse, tog han villig imod den hjertelige Indbydelse, og han havde netop reist sig fra Bordet, da Præstens Altskær kom ind og hviskede ham i Øret, at Forsamlingen var i fuld Gang med at gjøre Op-
rør. Uden at tænke paa sin Hest, som man var ifærd med at sadle om i Stalden, sprang Otto ud af Gaar-

den og ilede hen til Kirken, hvor en talrig Forsamling af Bønder, bevæbnede især med Høthve, nogle Faa med Landsjer, men slet ingen med Geværer, havde indfundet sig paa en aaben Plads udenfor Kirkegaardsmuren. Alt som han nærmede sig Stedet, sagtnede han sine Skridt og stod snart midt imellem Bønderne, uden at Nogen havde lagt Mærke til ham, ventelig fordi han ikke var klædt i nogen militair Dragt eller bar noget Vaaben, og fordi Alles Opmærksomhed var henvendt paa ganske andre Ting. Forsamlingen hørte nemlig med spændt Opmærksomhed paa en Bonde, hvis Tale ofte blev afbrudt af en Bisaldsmumlen. „Hvad vinde I ved at drage tilfelts imod de Svenske?“ raabte den Talende med en skingrende, stundom noget skrattende Stemme, „hvad skulle I slaas for? Er det for jere Gaarde? dem kan jo Herremanden tage, naar han vil alligevel, og kjender jeg ret Nogle af Eder, saa ville I nok helst af med dem jo før jo heller. Skal jeg sige, hvem man vil have, at I skal vove Liv og Lemmer for, saa er det ene og alene for Eders Bødler, de store og fornemme Herrer, der drive os som Qvæg og ikke unde os Hvile hverken Nat eller Dag! — Kan I maaskee vente det værre, naar Svensken kommer?“ vedblev han, da Bisaldstormen havde lagt sig noget efter hans sidste Ord; „det tør jeg sige Nei til. Lad os høre! hvad kan han gjøre,

som ikke Eders Herrer hver Dag magelig kunne gjøre ham efter? Svensken kan afbrænde Eders Gaarde og Huse, men de ere jo ikke Eders; han kan pidske Eder og mishandle Eder uden skjellig Grund, men det gjøre Herremændene med. Men de kunne ogsaa plyndre Herregaardene og tænde dem i Brand, om de ville; men det kunne I ikke gjøre nu, og alene derfor maa det være en Fornoielse at faae Svenskerne herover." „Steffen Præst har Ret!" skrege nu Bønderne mellem hverandre. „Lad kun Svenskerne komme!" raabte Nogle; „os kan det ikke gaae værre alligevel; men Herremændene kan det komme til at sive til." „I maae ikke troe, at I ere de Gæste, som tænke saaledes", blev Steffen Præst ved, oiensynlig opmuntret ved det vedvarende Bifald; „overalt paa Den ere Borgerne og Bønderne af samme Mening." „Det er Løgn, Du!" raabte nu Otto Ruld og svang sig op paa en stor Steen, som gjorde ham en Allen høiere end den øvrige Forsamling. Som ramte af et electrisk Slag vendte alle Bønderne sig imod det Sted, hvorfra Stemmen lød, og snart saae Enhver den unge Mand, som Solen, der netop brød frem igjennem Skyerne, kastede sine første Straaler paa. „Ja, Bønder! om ogsaa dette Ord skal blive det sidste, jeg udtaler, saa har han, der nys taledes til Eder, talt som en Løgner og Landsforræder. Vil

J vide, hvad Borgerne tænke, saa gaa til Ratskov, hvor man rustet sig til en Kamp paa Liv og Død, hvis Svensken kommer for Boldene; saa gaa til Mariebo, hvor man ved min Gjennemreise frivillig søgte at skaffe Proviant til de gjennemdragende Soldater, hvilke de selv om nogle Timer kunne fortælle Eder ved Guldborg; saa maae J høre Eder for i det lille Sagkjøbing, hvor en Afdeling Borgere stode marschfærdige for at slaaes tilligemed deres troe Landsmænd for Konge og Fædreland. Vel veed jeg, at Stemningen er noget anderledes paa Landet; men tag Eder iagt, Bønder, for dem, der snakke Eder for om den svenske Hjælp! Hvorfor vilde Sjællænderne ikke slutte sig til Svensken, uagtet Kong Carl ved sin forræderiske Landgang isjor, lovede dem Guld og grønne Skove? hvorfor gjorde Langelænderne saa drabelig Modstand, og hvorfor slaaes Møenboerne endnu som sande Helte? Deres Kaar ere ikke bedre end Eders, men, trods alle Ulykker og al Elendighed, have de endnu beholdt Ære i Brystet, saa at de ville følge deres Konges Bud og hellere døe som danske Mænd, end leve som Svenskeres Underjaatter — et Folks Underjaatter, som lige til denne ulykkelige Krig, da vi bleve grebne af en skjændig Forsagtheds Aand, altid har maattet bøie sig for os!" „Der er Noget i det!" udbrod Enkelte; „Fanden skal være Svensk!" raabte en Anden, medens

Mængden endnu iagttog en uhyggelig Taushed. Da Ottos Modpart mærkede dette, opgav han ingensunde sin Sag; men, benyttende sig af mange Følkesforeres baade sikkreste og fletteste Vaaben, Mistanken, raabte han: „Det er aabenbart, at den fremmede Person er en af Herremændenes Leietjenere!“ „Der løi Du igjen, Go'karl!“ raabte Otto og tilintetgjorde med dette Udbrud Fortsættelsen af hans Tale. „Kjende I Noget til Gris Grubbe paa Gammelgaard? Nu vel, isjorgaars var jeg i hans Fangehul, hvorfra mine Venner befriede mig; men skulde jeg have kjøbt min Frihed for at blive Kong Carls Mand, saa var jeg bleven, hvor jeg var; thi Jammer og Glendighed kunne faae en Ende, naar Gud vil, hurtigere end vi troe; men har en Mand raft sin Haand til Skjændselen, saa er han først for Alvor ulykkelig, og denne Ulykke vil være hans bestandige Vedsager lige til Graven. — I maae ikke troe“, vedlev Otto, da han mærkede, at Bønderne med stigende Interessse begyndte at lytte til hans Ord, „at jeg er her for at tvinge eller tigge Eder til at følge mig imod de Svenske og staae Last og Brast med vore brave Landsmænd fra andre Dele af Den. Det Første kan jeg ikke, ene som jeg er imellem Saamange, og det Sidste vil jeg ikke, thi deels holder jeg Eder for Folk, som, naar I først have faaet Vinene op for det Rette, ville med

Glæde gjøre hvad Pligten byder og dernæst vil jeg spørge Eder selv om, hvad det kunde nytte, at I Alle fulgte mig, naar det skete imod Eders Ønske og Villie. Sandelig 10 Mand, som vare bestemte paa at offre Liv og Blod for Konge og Fædreland, vilde udrette langt Mere; men Saamange og Flere til venter jeg at finde i denne tætte Skare, og vi ville følges ad, for at vise vor gode Konge og vore Landsmænd i hans andre Riger og Lande, at dansk Trofskab og Ærlighed ikke er uddød paa vor D, om den endogstaa findes hos et ringere Antal Bønder her, end paa noget andet Sted, der adlyder hans Herredømme."

"Det er bravt talt!" raabte nu et stort Antal Stemmer, medens en dæmpet Bisaldsmumlen lod sig høre; „vi ville ikke være vovere end de Andre!" Imidlertid var der dog nogle af de meest forudindtagne Bønder, som ikke rigtig kunne finde sig i at give tabt, og da de ikke selv kunde tale, raabte de paa Steffen Præst: „Svar Du nu dertil, Steffen! — Hvor har Du gjort af din Mund, lille Steffen? — Naa, lad os snart høre Noget!" Det var tydeligt for den Opfordrede, at han maatte tage til Gjenmæle, der som ikke hans Anseelse for bestandig skulde være forbi. Han tog derfor ogsaa strax Ordet, men ikke med den forrige Fripostighed, hvilket naturligviis skadede ham meget, da han deri havde sin bedste Støtte,

og Uforsømmethed altid udøver en vis Indflydelse paa raæ Gemytter. Han mærkede imidlertid, at han havde sin Overmand for sig, og han indsaae tillige, at han i Grunden spillede et meget farligt Spil. Hans Angreb gif derfor fra nu af over til Forsvar og Undskyldninger; men det mærkede Bønderne ligesaa tidligt som Otto, og derfor havde Steffen Præst ogsaa tabt Slaget før den første Attaque begyndte. „Den fremmede Herre har brugt mange haarde Ord imod mig“, begyndte han med sin skrattende Stemme, som han forgjæves søgte at bringe til dens sædvanlige Høide; „men jeg tilgiver ham, fordi han er en ung Mand, og unge Mænd vide ikke altid at veie deres Ord. Han maa ikke sigte Nogen for Landsforræderi i denne Kred, for vi elske vor Konge og ere ham troe — ikke sandt?“ „Jo, Jo!“ skrege alle Bønderne og raabte mange Hurraer; „men vi hade Herremændene i samme Grad, som vi elske vor Konge og hans Huus, og dersom den fremmede Mand kjendte vor Glendighed og vore Byrder fra Grunden af, saa vilde han finde vort Had til dem begribeligt. Og hvad have vi for, om vi nu offre Liv og Blod for at holde Fjenderne borte fra vore Tyranners Eiendomme? Blive vore Kaar derfor bedre, og hvem bekymrer sig om vore Efterladte, naar vi ere faldne? Kongen er langt borte og har Andet at tænke paa, og Herremændene lade

dem før omkomme tilhøbe af Sult og Nød —“ „Der tager J for en Deel feil igjen, min gode Mand!“ lod pludselig en qvindelig Stemme fra en Udkant af Kredsen. Alle vendte sig uden Undtagelse med den yderste Forbauselse til den Kant, hvorfra Lyden kom, og man saa da tvende, af deres Klædedragt at domme, meget fornemme unge Damer, som under den almindelige Opmærksomhed, Ordstriden imellem Otto og Steffen havde fremkaldt, vare tilheft komne langs Kirkemuren, og efterat have holdt en Stund i Taushed og hørt paa Forhandlingerne, nu pludselig blandede sig deri. Den ene var af Middelhøide, med mørkebrune Haar, temmelig bleg og med blaae Dine hvori Mildhed forenet med Alvor og Gsertanke tydeligt udtalte sig; den Anden var høiere, med blonde Haar og et muntert Blik. Da Bønderne endelig vare komne sig af deres Forbauselse, hvistede den Ene til den Anden. „Det er Jomfru Helvig fra Fuglsang.“ Den betegnede Dame red midt ind i Forsamlingen, der ærbødig gjorde Plads for hende, og holdt stille omtrent midtvejs imellem Otto og hans Modstander, medens hendes Ledjagerinde blev holdende tæt ved Udkanten. „Det har gjort mig bitterligt ondt“, tog hun til Orde med en blid, velsklingende Stemme, „at skulle høre saamange haarde Beskyldninger imod Adelsmandene og erfare, at de ere saa

ilde anjete af Bondestanden, og det gjør mig især ondt, fordi de fleste Bønder, som ere her tilstede, høre til min Moders Gods, da jeg ikke troer, at hun har behandlet Eder saa slet eller saa haardt, at hun for- tjente en saadan Uvillie, at den kunde bringe Eder til at begaae Landsforræderie." Hun taug et Die- blif, og da hun mærkede, at flere af de ældre Bønder vilde tale, gjorde hun en afværgende Bevægelse. „Jeg er ikke kommen for at forsvare Herremændene, hvoriblandt jeg desværre maa befjende, at der gives dem, som kunde behandle deres Bønder billigere og retfærdigere, og endnu mindre bebreide de Tilstede- værende deres Utafnemmelighed imod min dødsyge Moder, som jeg veed har gjort mangan Bonde godt, saaledes som den har yttret sig i denne Morgenstund, medens Hjendens Kanoner have lydt i mine Dren siden jeg red herover; jeg har kun taget Ordet for at sige den Mand der", og dermed pegede hun med Nidepidsken paa Steffen Præst, der imidlertid var traadt ned fra den Træbul, paa hvilken han hidtil havde staaet, „at han forsaavidt atter sagde usandt, naar han meente, at Ingen vilde tage sig af deres Efterladte, som falde for Konge og Fædreland i den forestaaende Kamp; thi min stakkels Moder, der, som I veed, er saa syg, at hun umuligt selv kan komme til Eder, har ei alene sendt mig med en Vognfuld gode Vaaben, da

hun fik Kundskab om denne Forsamling, men endog
 bemyndiget mig til at sige, at enhver Enke efter en
 Mand, der falder, skal for sin Livstid beholde sin
 Eiendom qvit og frit saalænge hun hensidder ugift.“
 Skjønt det var tydeligt, at Damen vilde sige endnu
 Mere, var det dog ikke muligt for hende at komme til Orde
 for det almindelige Udraab: „Gud velsigne den naa-
 dige Frue! Gud velsigne Jomfru Helvig! Det er
 alene hende, vi kunne takke derfor!“ „Det er alene
 min dyrebare Moder I kunne takke derfor!“ raabte
 den unge Dame med et strængt Blik, da den første
 Storm havde lagt sig, „og I vilde have faaet Grund
 til takke hende for endnu Mere, hvis jeg her havde
 fundet en anden Stemning end den, som, med Guds
 Hjælp blot ved underfundige Midler, er bleven ud-
 bredt iblandt Eder. Jeg siger kun nu saameget, at
 hvem der vil gaae til sit Hjem, kan gjøre det, frant
 og fri uden nogen Tiltale; men den, som vil ligne
 sine andre Landsmænd i Troskab og Kjærlighed til
 Konge og Fædreland, han skal forsyne sig med Vaaben,
 for under den unge Mands Ansørsel, som har talt
 saa sandt og fornuftigt til Eder, at slaaes som tappre
 danske Mænd. Jeg rider forud til Guldborg og skal
 ikke glemme hvem der møder, endnu mindre, hvem
 der viser sig kjæk.“ Dermed vendte hun pludselig
 Hesten og gallopperede bort fulgt af sin Vedsagerinde

og et Par Tjenere. Det er vanskeligt at beskrive den Begeistring, som nu greb den forsamlede Mængde, der strax omringede Otto med de ivrigste Forsikringer om Trost og Tapperhed. Alle vilde med, og var Steffen Præst ikke forsvunden, vilde det visseligen være gaaet ham galt. Otto ilede nu ned til en Bogn, som, forspændt med 4 Heste, var kjørt frem paa Udkanten af Pladsen, og efterat han havde optraadt de Mænd, som forstode at skyde, uddeelte han til disse omtrent 30 Geværer og ligesaa mange Pistoler eller Karabiner med tilhørende Ammunition. Desuden var der ogsaa endeel Piker og Sabler, som de fik, der ingen selv havde, og da han talte det hele Mandskab, fandt han at være Commandeur for en Afdeling paa 110 Mand, der jo vistnok manglede al Exercits og krigerisk Udrustning, men lagde stor Iver og Begeistring for Dagen. Han spurgte allerførst om dem, som havde været i Krigstjenesten tidligere, og da han fik 4 saadanne Folk frem, gav han den, han ansaae for den Dygtigste, Commandoen over Skytterne, og deelte Resten imellem de tre Andre. Provstens Avlskarl gjorde han til sin Adjutant; den medfølgende Underofficer, som under Begivenhedernes Gang var kommen til med hans og sin egen Hest, til Næstcommanderende, og da Alt saaledes var ordnet saa godt som det kunde skee under disse Forhold og i en saadan Hast, satte hele Corp-

set sig i Bevægelse ad Guldborg til, under de lystigste Hurraer og med en opfisket Spillemand i Spidsen.

Kong Carl kunde næppe have valgt noget bedre Sted for sin Landgang paa Volland og Falsler, end Guldborg Færgested. Navnlig paa Volland var Terrainet saa gunstigt for ham, som tænkes kunde, eftersom han med sine Kanoner kunde bestrøge Odden fra 3 Sider og saaledes baade fordrive de derværende Fjender, og sikke sine egne Soldaters Udstibning. Hertil kom ogsaa den Omstændighed, at hele Odden dengang var aldeles bevoget med Skov, som gjorde det umuligt for Oberst v. Rørber, hvis fornemste Styrke bestod i hans 5 Compagnier Ryttere, at anvende disse paa den Maade, som han selv ønskede, og dette Baaben fordrede. Han gjorde imidlertid Alt, hvad man under saa ugunstige Forhold kunde vente sig af saa dygtig en Officer. De tre Compagnier Ryttere havde han ladet staae af og posteret dem imellem Træerne ude paa Oddens yderste Spids; medens Særfjebingerne og Landboerne vare fordeelte langs sammes nordlige Kyst. Hvad de sidste angaaer, da var der foregaaet en mærkelig Forandring hos dem, som ret viste, at deres første Nolen og Ubillie blot havde sin Grund i de hemmelige Forestillinger og onde Raad, som i den sidste Tid havde fyldt deres Øren; thi da der var indløbet den glædelige Efter-

retning, at den svenske Landgang paa det nordlige Fjælder paa det Tappreste var afflaaet af de tilslende Landboere, og at Kong Carl af den Grund for en gunstig Vind nu satte Cours efter Guldborgsund, greb en sand Begeistring alle de tilstedeværende Bønder, saa de svore paa, at det maatte gaae som det vilde, for Fjælderne skulde siges at have været raske end Lollikerne. Det var med en sand Glæde, at Oberst v. Kørber bemærkede dette Omslag hos sine Bønder, og idet han boiede sig over Hesten til Ritmester Vardøhuus, en født Normand, og, ligesom Lieutenant Reck, en af de saa indfødte Officerer i Raskovs Garnison, udbrød han med en ærgerlig Mine: „Sandelig, Hr. Ritmester! de gode Rigsraader have et stort Ansvar imod Hans Majestæt vor allernaadigste Konge og denne D, at de ikke bedre have vidst at benytte deres Tid og Indflydelse herovre. Giv mig 3 Uger, og jeg skal danne de Karle derhenne til taalelige Soldater, og giv mig 3 Maanedre, saa skal Svensken nok holde sin Næse fra Den, hvis den samme Begeistring findes overalt. Men nu er det Altsammen for sildig — frygter jeg!“ — I det samme fik Obersten et let Slag af en Ridepidsk over Skulderen, og da han forundret saa sig om, raabte den unge lyshaarede Pige, som vi tidligere have omtalt: „Goddag, Hr. Oberst! man

maa lade, at J holder skarpt Udkig!" „Kun efter
 Gjender, Du gale Pige, kun efter Gjender; men har
 Du dog ikke modtaget min Ordonnants, kjæreste
 Kirstine", vedblev Obersten, idet han rakte sin Datter
 Haanden, „som skulde bringe Dig til Næstov?"
 „Hør, kjære Fader, deraf bliver der Intet for det
 Første, saa gjerne jeg end vil dele enhver Fare med
 Dig. Du maa selv domme", vedblev hun med
 dæmpet Stemme, idet hun saae hen efter sin Bed-
 sagerinde, som først havde holdt sig noget tilbage og
 siden standset Hesten og saae ud over Fjorden, for-
 modentlig for at give Fader og Datter Tid til at
 veksle et Par fortrolige Ord; Helwigs Moder ligger
 for Døden, og hun er ene paa Gaarden. Hun har
 været saa god imod mig og er min bedste Veninde,
 som Du veed. Hvis Moderen døer, førend Svensken
 kommer, flytte vi Begge til Dig; men saalænge hun
 gaaer med den tunge Sorg og ovenikjøbet skal plages
 af uforskammede Gjender, kan jeg ikke forlade hende
 uden min Faders bestemte Befaling, og den veed
 jeg, han ikke vil give her." „Paa ingen Maade,
 mit elskede Barn, paa ingen mulig Maade!" raabte
 Obersten ivrig; „følg Du dit Hjertes Indskydelse —
 som maaskee ogsaa er det Sikkest for Dig." „Jeg
 vilde helst være hos Dig, Fader, og kun der søger
 jeg mig sikker og tryg; men forlade Helwig nu, det

forbyder mit Hjerte og min Ære. Men desværre gjør den gamle Frue det ikke længe, og saa sees vi, og jeg bliver dobbelt lykkelig." Ved Siden af sin Datter red nu Obersten henimod Helvig Rud, som næppe bemærkede dette, før hun ogsaa satte sin Hest i Skridt. „Vær velkommen, ædle Froken!" raabte Obersten og rakte hende Haanden; „men I maa desværre bort igjen, saasnart de fjendtlige Bimpler komme tilsyne; thi jeg har her næppe Andet at byde Eder", tilføiede han sagtene, „end Nederlag og Banære." „For Seiren raader Gud alene", svarede den unge Dame alvorlig og gjengjaldte Oberstens Hilsen; „men Banære vil blive fjærnt fra det Sted, hvor I fører Commandoen, derom er jeg fuldkommen overbevist. Hvad det forresten angaaer, at forlade Eder, saa kan jeg ikke saa lige opfylde Eders Dnske, eftersom jeg har sat min Moders Bønder Stævne her og vil være Bidne til deres Forhold, og I seer saaledes, at min Ære forbyder mig at vige, for I, Hr. Oberst, giver Signalet." „Jeg vil kun sige saa Meget, fjære Froken Helvig, at hvis alle Dannemænd og Dannekvinder tænkte som I, saa vilde Meget blive anderledes i denne ulykksalige Krig", raabte Oberst v. Korber, idet han lod sit Blik dvæle med Velbehag paa den smukke Pige, hvis Kinder vare blevne farvede med en let Rosenstjær, formedelsst den Begei-

firing og Interesse for den forestaaende Begivenhed, som opfyldte hendes Indre; „men feiler jeg ikke — ja der kommer min Adjutant galloperende — saa vil I hist over Trætoppene see de første fjendtlige Mastetoppe, og da jeg nu maa forlade Eder, vil I tillade mig, om blot for min Datters Skyld, at sende Eder et Par Mand til Bedækning, der kunne føre Eder bort fra Balpladsen, naar den ikke langer kan holdes, og bringe Eder i Sikkerhed til Eders Hjem; thi komme Svenskerne først i Land, ville de sprede sig med utrolig Hurtighed, ligesom hungrige Røvsugle, over hele Den, paa det Strog nær, jeg maa repassere med mine Krigere.“ Uden at oppebie hendes Svar vinkede han med Haanden og galloperede hen til det Yderste af Odden, hvorfra man havde den frieste Udsigt over Fjorden, og snart derpaa sluttede den omtalte Sauvegarde sig til de to Damer, som langsomt rede hen i den Retning, Obersten havde taget. Da Vinden ifær var gunstig ind ad Fjorden, nærmede Flaaden sig ogsaa med temmelig Hurtighed til det Sted, hvor Obersten selv holdt Udsig. Foran seilede 4 temmelig svære Krigsskibe, som kunde svare til vore nuværende Fregatter, og paa det forreste af disse vaiede det svenske Kongeslag. Oberst v. Korber havde beordret sine Folk at skjule sig i Skovene paa Odden, som paa Grund af det tidlige Foraar stode i frodigt

Grønt; selv holdt haar imellem de forreste Træer. Døre paa Fjalster-Siden var det mere levende; men da Kysten der var bar og flad, kunde man let indsee, at Bønderne ikke ret længe kunde holde sig derovre imod de fjendtlige Kanoner, som det dybere Vand kunde bringe tæt ind imod Land. Kong Carl, som fra Skibsdækket ordnede Landgangen, lod 2 af sine Skibe lægge sig paa den nordlige Kyst af Odden ved den lollandske Side og gif videre med de 2 andre til det smalleste Sted imellem begge Øerne, hvor han lod Ankeret falde og Skibene lægge sig saaledes, som hans Feltherreblik maatte sige ham at være rigtigst. Da hans Transportflaade lidt efter lidt var kommen op til ham, lod han den ogsaa for en Deel gaac til Ankers imellem sine 4 Skibe og aabnede derpaa en heftig Ild baade imod Lollands- og Fjalsters-Kysten fra de tvende Skibe, hvormed han var rykket længst frem. Som det var at vente, kunde Fjalstringerne, der stode uden Dækning, ikke længe modstaae denne voldsomme Kanonade, men trak sig imod Syd til nogle skovbegroede Høie, hvor de adskiltes, da de saae, at Landgangen var umulig at forhindre. Op-muntret ved dette Held lod Kong Carl ligeledes et Antal Baade gaac til Land paa den lollandske Side, hvis tause Skove hidtil ikke havde viist Tegn paa nogen Fjende; men ret som Soldaterne vilde springe

i Vandet for at vade i Land, modtoges de af en dødbringende Geværskulde, som under vældige Hurraer tvang Baadene til hurtig at trække sig ud af Skudvidde. Næppe var dette skeet, før alle 4 Skibe aabnede en ny Kanonild imod Odden, og denne blev saa meget vanskeligere at modstaae, som Skibenes Belliggenhed hele Tiden bragte Odden under en Krydsild. Træer bleve sønderfludte, Grene og Splinter regnede ned i Mængde, men desuagtet holdt de Danske sig godt, og kun meget Faa bleve saarede af Træsplinterne, eftersom alle Skuddene gik dem over Hovedet. Da Kanonaden havde varet en god halv Time, saae man endelig, hvergang Binden bortførte Kruttdampen, at den svenske Konge gjorde Alvor med Landgangen, idet han fra sin Transportflaade udsendte paa en og samme Tid 3 forskjellige Landgangspartier, som havde smaa Svingbasser i Forenden af enkelte Baade. Det største Antal styrede imod Nordkysten, det mindste omsejlede Odden for at lande syd paa denne; men en betydelig Deel søgte ogsaa lige til Oddens østlige Spids, hvor Obersten havde overladt Commandoen til v. Rheden. Som Væserne vide, var det Vollerne selv, som holdt den nordlige Kyst besat, men, som de ogsaa vide, havde de Færreste, med Undtagelse af Saxkjøbingerne, Skydegeværer. Da v. Korber mærkede, at Hovedangrebet skulde rettes imod dette Punkt,

lod han endnu et Compagnie Ryttere, der var forsynet med Skydevaaben, stige af Hestene for at forstærke Vollerne, men desuagtet var Forholdet imellem de Danskes og Svenskernes Ild altfor uforholdsmæssigt, saa at det lykkedes disse, skjønt der skjodes paa det Skrappeste fra Skoven, og flere af dem faldt, ei alene at faae Godfæste, men ogsaa at ordne sig ude i Vandet for at tage Skoven med Storm. Men næppe betraadte de Kysten, før Landboerne under vældige Hurraraab ilede dem imøde. Sammenstødet var frygteligt, men kortere end man skulde vente; thi de Danske vare Svenskerne overlegne i Antal og erstattede i Forbittrelse hvad der manglede dem i Dvælselse, og saaledes skete det, at de Svenske, til Trods for deres Krigskyndighed, maatte søge tilbage til Baadene igjen. Bønderne forfulgte de Besejrede langt ud i Vandet, uagtet Lieutenant Neck, som havde Commandoen paa denne Kant, gjorde Alt for at kalde dem tilbage igjen, ja Flere gjorde endog Forsøg paa at storme en Baad, der var bleven oversfyldt med Soldater og saaledes kommen paa Grund; men nu vare alle Svenskerne, som kunde det, komne i deres Baade igjen og aabnede en saa heftig Ild paa de uforsigtige Forsølgere, at kun saa af disse slap derfra med Livet. Den Afdeling af Baade, som var seilet syd om Odden, var aabenbart kun bestemt til at allarmere og holdtes

fuldkommen i Respect af en Haandfuld Ryttere, som v. Kørber fra sin sidste Reserve havde sendt for at iagttage dem; men varmere gif det til paa den østlige Spids, omtrent hvor Færgehuset nu ligger. De svenske Baade avancerede, under en heftig Ild fra deres Svingbasser, langsomt ind imod Kysten og besvarede ligesaa ivrig den Geværild, hvormed v. Rheden modtog dem; men om nu Oberstlieutenanten enten mistvivlede om at kunne kaste Svenskerne tilbage til Baadene, da de vare sprungne i Vandet og der søgte at ordne sig under de Danskes heftige Ild, eller han vilde oppebie deres Ankomst i den fordeelsagtige Stilling, han havde noget længere tilbage, og derfor forlod Strandbredden, saameget er vist, at da de Svenske først havde naaet Landjorden, ilede de med faste, men hurtige Skridt løs paa hans lille Corps, som først gav en dødbringende Salve, men umiddelbart derpaa blev kastet tilbage og forfulgt under de vildeste Surraer, trods den Modstand og Anstrængelse, v. Rheden personlig gjorde for at faae sine Undergivne til at holde Stand. Da dette foregik omtrent samtidigt med Svenskernes Tilbagedrivelse paa Nordsiden, vilde deres heldige Fremrykken øst fra snart havt Seiren til Følge for deres Landsmænd ogsaa paa hiint Punkt, dersom ikke v. Rheden pludselig havde faaet Understøttelse, og deres Fremgang saaledes var bleven

standset. Det var Otto Kuld med sine Bønder, som fort isorveien var ankommen til Balpladsen og hidtil holdt i et Slags Reserve for at udhvile efter sin forcerede Marsch. Næppe fik v. Korber Underretning om Uheldet paa Odden, før han galloperede hen til Otto Kuld og opfordrede ham til at prøve sin Lykke inden Obersten selv skulde føre sin sidste Reserve i Ilden. „Hurra!“ skreg Otto og vendte sig til Bønderne, „lad os nu lære de tydske Soldater, hvordan danske Mænd slaae for deres Arne!“ og med et jublende Hurra, som Synet af Obersten og Helwig Rud ikkun tjente til at forøge, styrtede alle Bønderne som een Mand ind i Tykningen, hvorfra allerede nogle flygtende Danske kom til Syne. Havde Svenskerne været beredte paa dette Sammenstød, vilde Otto ligesom have fort sig og Bønderne til Slagterbænken; men deels ventede de ikke dette og dernæst vare de allerede ved deres Hidsighed i at forfølge komne i Uorden; imidlertid modtog de alligevel Kampen som prøvede Krigere, deels fordi de vare flere og desuden fordi de fandt det under deres Værdighed at vige for en Flok Bønder, og nu udspandt der sig et rasende Gaadegemæng imellem Mand og Mand, som tilsidst vilde være endt med Bøndernes fuldkomne Nederlag, hvis ikke v. Korber, som indsaae, at han nu maatte sætte Alt paa dette Kort, var kommen til med sine sidste

Folk, omtrent 60 Mand, medens v. Rheden, ved at vise sine Soldater, hvorledes Bønderne sloges, havde benyttet den korte Frist, Ottos Angreb skaffede ham, til i det mindste at samle de to Compagnier igjen, for paany at føre dem imod Fjenden. Dette tredobbelte Angreb kunde Svenskerne ikke modstaae og ilede i hurtige Løb tilbage til Baadene, hvorfra allerede friske Tropper havde begyndt at udfibe og ordne sig. De Flygtende kastede sig imidlertid over disse og bragte dem derved i Uorden, og saaledes lød ogsaa det danske Seiersraab fra denne Kant, midt under Kanon- og Geværild. Men snart skulde Alt forandres paa en sørgelig Maade. Svenskerne, som vare drevne tilbage i deres Baade paa den nordlige Kyst, vedligeholdte fra disse en hestig Gevær- og Haubitsild imod de Danske, som det var aabenbart at disse, af Mangel paa tilstrækkelige Skydevaaben, ikke kunde besvare. Reck havde derfor givet Bønderne, som ikke havde saadanne, Ordre til at trække sig noget tilbage, for ikke at nedskydes uden Nytte; det Samme var Tilfældet med Ryttercompagniet, hvis store Pistoler og Karabiner Intet kunde forslaae imod den fjendtlige Ild, og saaledes var det udelukkende Saxkjøbingerne, hvoraf Halvdelen var enten falden eller saaret, som endnu fyrede usfortrødent fra Skovens Udkant. Oberst v. Rorber oversaae det Far-

lige ved Stillingen med et eneste Blik. Det var at vente, at Svenskerne, som idelig fik friske Folk, snart vilde fornye Angrebet, som de opsatte, fordi de troede de Danske stærkere end de vare, og da et i saa høj Grad forstærket Angreb umuligt kunde tilbagedrives med de saa Kræfter, han havde, kunde hans Tropper ude paa Odden derved blive tagne i Flanken og enten blive fastede tilbage med Tab eller heelt omringede og gjorde til Fanger; han valgte derfor den Udgang, selv at bestemme Tilbagetoget, og idet han lod sine Ryttere hurtigt stige til Hest, havde han ei alene truffet Bønderne tilbage paa alle Punkter, men endogsaa stillet sine Compagnier i Marschorden, da Svenskerne under fornyede Hurraraab igjen angreb Dem fra de to Kanter paa eengang og sandt Skovene til deres store Forbauselse tomme for Modstanderne, som endog havde bragt de fleste af deres Døde og Saarede med sig. I Soesmarke By skiltes Oberst v. Rorber fra sin Datter og Helvig Rud og bortsendte tillige alle Landboerne, som han paa det Hjerteligste takkede for den udviste Kjæthed, og iøvrigt formanede til at blive Kongen og hans Huus troe, ihvad der end skulde møde. I Forening med Saxkjøbingerne, som han i Landsbyen forskaffede Befordringsmidler til deres Saarede og Faldne, tog han Retningen imod Raskov, ledsaget tillige af de Bønder,

hvis Hjemstavn laae ad den Kant. Skjont Udfaldet ikke havde svaret til det udviste Mod, herskede der alligevel en glad Følelse hos alle de Danske; thi de kunde sige sig selv, at de havde gjort, hvad der var muligt under de stedfindende Forhold, og at de ved Kørbers kloge Anførsel kun havde lidt et ringe Tab. I deres Begeistring tænkte de ikke paa de sorgelige Tider, som fra nu af skulde opgaae over Den, og som det brændende Soesmarke ud paa Aftenen bragte dem det første Varjel om.

Femte Capitel.

Tilbagekomsten.

Skjønt Oberst Rørber maatte ønske at være i Nakskov snart, bød hans militaire Ære ham dog at foretage sin Retirade til denne By saa langsomt som muligt. Han havde jo desuden før sin Afreise fra Fæstningen ordnet Alt saa godt, han kunde, og maatte derhos vente, at de tilbageblevne Rigsraader vilde i Forening med det ivrige Borgerskab gjøre alt Muligt for at indrette og foranstalte, hvad de endnu kunde finde fornødent til Forsvaret. Han kom i Mørkningen til Saxkjøbing, for hvis Øvrighed han udtalte sin Anerkjendelse af deres Medborgeres udviste Tapferhed, og drog, efter et kort Ophold, derfra til Mariæbo, hvor han havde bestemt at lade sine medtagne Krigere udhvile sig om Natten. Da han næste Morgen tidlig satte sig i Marsch til Nakskov, udbad Otto Kuld sig Orlov paa en Dag eller to, som

Obersten, uden at spørge ham om Marsagen, da han mærkede, at den unge Mand ikke uopfordret vilde angive den, beredvilligen indrømmede ham, idet han dog bad ham, at komme saa hurtigt som muligt til Byen, fordi han der havde en vigtig og hæderlig Post at anbetroe ham. I Næstov var imidlertid Alt i den største Bevægelse; men denne Bevægelse havde ingenlunde sin Grund i Frygt eller Bestyrtelse over den Efterretning, at de Svenske vare landede; thi deels maatte alle Fornuftige vente dette, naar de saae hen til de svage Modstandskræfter, som Oberst v. Rörber havde at byde over, og deels brændte den største Deel af Borgerstabet i den Grad af Lyst til at maale sig med de Svenske, for saaledes at afsvarte Skændselen fra det forrige Aar, at det er uvist, hvad der meest vilde have bedrovet dem: Efterretningen om en afflaet Landgang, eller det Budskab, de nu fik, at de ret snart skulde see Fjenderne udenfor deres Volde. Fra Mariebo havde Oberst v. Rörber ei alene tilskrevet Oberstlieutenant v. Bernbach, hvem han, ventelig formedelst hans Følgeyndest, havde efterladt som midlertidig Commandant i Byen, om det uheldige Udfald af Affairen ved Guldborg, men ogsaa bedet ham at sammenkalde Borgerstabet og Øvrigheden paa Torvet og Raadhuset, for at han snarest muligt kunde faae en Sammenkomst med Alle og Enhver, eftersom

han meente, at enhver Borger maatte være fuldberettiget til at have en Stemme med i en Sag som denne, der ei alene bragte deres Eiendom, men ogsaa deres Familiers Liv i Bøve. Man finder derfor den 29de April, om Eftermiddagen Kl. omtrent 2, da Udfigerne fra Kirke- taarnet havde givet Signal til at Garnisonen var i Sigte paa Landeveien, hvilket man dengang lettere kunde iagttage, fordi alt Pilehegn saagodtsom mang- lede, Øvrigheden forsamlet paa Raadhuset og Byens Borgercompagnier samt det nylig indrettede Brand- corps opstillede paa Torvet. Det vagthavende Com- pagni, som commanderedes af Diderik v. Gessen, stod foran Raadhuset, langs Husene ned til Sønder- gade; det andet, som commanderedes af Capitain Hans Horn, en af Byens bemidlede Kjøbmænd, dannede en Vinkel med dette hen til Indgangen af Kirkegaarden, hvor det nys oprettede Brandcompagni, der stod under Niels Nielsens nmiddelbare Ledelse, fandtes opstillet hen til Veilegade. Af Mangel paa Plads stode de tvende sidste Compagnier i tætte Ge- ledet. I Midten af Torvet havde sig en vældig Mødding, paa hvilken Byens Ungdom og fattige Be- folkning havde taget Plads, medens Rækkerstedet, hvor Folk pidskedes og sættes i Gabelstøcken, blot var besat af Rækkeren og Stodderkongen med deres respective Familier, for hvem denne Plads ikke kunde

være vanærende. Alle Bislag og Vinduer i Bygningerne paa Torvet vare besatte af nyægjerrige Tilskuerinder, eftersom Mændene næsten uden Undtagelse enten vare paa Raadhuset eller paa Torvet. Paa Trappen, eller rettere under Pillerne, der dannede en Buegang under Raadhuset, stode de 24 Mænd, og gjennem de aabne Vinduer paa Raadhuussalen saae man, foruden de 2 Borgermestere og 4 Raadmænd, den berygtede Byfoged Peder Andersen, Sognepræsten Magister Bidsted og hans Capellan Saxtrup i fuldt Ornat, samt Oberstlieutenant v. Bernbach, medens de to Rigsraader stode i en Vinduesfordybning i Reisedragt og talte ivrig med Christoffer Urne i en hvissende Tone, idet de af og til kastede deres Blikke ned paa den forsamlede Mængde paa Torvet. Det var, som om Alle følte, at et Vendepunkt i deres eget Liv og i Byens Historie forestod; thi Enhver syntes at være beskæftiget med sine egne Tanker, hvilket igjen havde til Følge, at en ualminnelig Tausshed herskede overalt. Det varede imidlertid ikke længe, før Mads Klokke, der i Forbigaaende sagt, siden hen blev assat formedelst Voldsomhed og slet Livsvandel, men derpaa blev Procurator i Byen og tilsidst Raadmand, gav Tegn fra Kirketaarnet, at Rytterne nærmede sig Søndergades Runddeel, og nu kom der Rore iblandt Borgerne paa Torvet, som ilede hver

til sin Plads i Geledderne, for at Modtagelsen af de tilbagekomne Krigere kunde skee i militair Orden, og snart efter hortes Trompeterne i Søndergade, hvorpaa man, da nogle Minuter vare forløbne, saa Oberst v. Rørber, hans Næstcommanderende og øvrige Suite af Officerer ride ind paa Torvet henimod Raadhuset, medens Rytterne, under Borgernes og deres egne Fanfarer, traf ned ad Veilegade, hvor de gjorde Holdt og svingede om, da det tredie Compagni havde besat den Deel af Torvet, der forbinder Søndergade med Veilegade. Da v. Rheden, paa et Bink af Obersten, der bar sin høire Arm i et Bind, formødelst et let Saar, han havde faaet ved Guldborg, havde givet Musiken et Tegn til at standse, indtraadte der pludselig en Dødsstillehed paa hele Torvet. v. Rørber hilsede først op til Rigsraaderne og de andre Herrer i Raadhuussalens Vinduer, som, da de mærkede, at Obersten ikke vilde stige op til dem, paa et Forslag af Borgermester Niels Nielsen gik ned i Buegangen til de 24 Mænd; dernæst hilsede Obersten disse og endelig ethvert af de 3 Compagnier, der uvilkaarlig gjorde Gjengjæld med et mange Gange Hurra for den brave Commandant. Da Stilleheden endelig var bragt tilveie, tog Obersten saaledes til Orde: „Jeg er ikke kommen tilbage med Geir, brave Borgere, som jeg saa gjerne havde villet; men det

tør jeg sige med Sandhed, at vi have gjort hvad vi formaaede, for at afværge Landgangen, og at den Deel af Dens Befolkning, som kæmpede Side om Side med os Soldater, erhvervede sig vor Beundring for deres Mod og Dødsforagt. At Ræfsskovs Borgere ville vise et lignende Exempel, derom er jeg overbevist; thi ei alene byder den sørgelige Begivenhed isjor dem det, men ogsaa den Trost og Kjærlighed til Konge og Fædreland, som har sit Hjem i denne By i lige saa fuldt Maal som paa noget andet Sted i Riget. Men uagtet jeg saaledes føler mig overbevist om, at enhver Mand og enhver Kvinde i denne vor allernaadigste Konges gode Stad og Fæstning ikke vil skye noget Offer for at forsvare den til det Yderste, bør jeg dog ingenlunde skjule for Eder de Trængsler og de Farer baade for Liv og Eiendom, hvilke I under en heftig Beleiring, som sagtens den forestaaende vil blive, maae være forberedte paa. Jeg lover Eder imidlertid paa Ære og Samvittighed, at jeg og Garnisonen skal staae enhver Tørn ud med Eder med samme Udholdenhed som I, og da Havet er frit, eftersom Hollanderne, vore mægtige Allierede, jo have slaaet og fordreven den svenske Flaade, indseer jeg ikke rettere, end at vi Alle ville opnaae et heldigt Udfald af vore Anstrængelser, og at vi siden hen ville komme til at glæde os i en

velsignet Fred over, at det lyffedes Borgerne og
 Soldaterne ved tappre Bedrifter at afvaske den Plet,
 der saa uskyldt endnu flæber ved disse Bolde fra
 ijsor." Ræppe havde Obersten endt disse saa Ord,
 før hele den forsamlede Mængde udbrød i et tusind=
 foldigt Raab, hvoriblandt man hørte de varmeste
 Forsikringer om at forsvare Byen til det Yderste.
 Da Larmen endelig havde sat sig noget, gav Otto
 Krag et Tegn med sin Hat, at han ogsaa havde Lidt
 at sige, hvorpaa den samme Stilhed som før ind=
 traadte igjen, og Rigsraaden begyndte: „Jeg og
 min høitærede Ven, som staaer her, forlade nu Byen —“
 „Forbandet tidlig!“ mumlede Diderik v. Gessen, der
 den Dag havde Plads iblandt de 24 Mænd. Rigs=
 raaden saae sig arrig omkring; men da han ikke kunde
 opdage den, fra hvem Bemærkningen kom, fandt han
 det flogest at blive ved: „Vi forlade Byen, siger jeg,
 for at begive os bort —“ „Ja, hvad Andet?“ mum=
 lede den usfortrødne Stadscapitain igjen, medens de
 24 Mænd vare deelte imellem Frygt for den mægtige
 Rigsraad og Lust til at bryde i høi Latter. „Jeg
 lover Eder“, vedblev Rigsraaden, kobberrød af Arrig=
 hed, idet han saae om sig med et bistert Blik, „at I
 tre Dage efter, at vi ere komne til vor Bestemmelse
 skulle faae Undsætning af Mandskab og Ammunition,
 og foreholder Eder derfor at holde ud i den Tid

som Kongens troe Mænd. Jeg behøver ikke at sige Eder, at vor allernaadigste Konge, Hans Majestæt Kong Frederik den Tredie, og det høie Rigens Raad, hvortil jeg hører, baade kan belønne Fortjenesten og straffe Enhver, som enten ved Feighed eller „Nachlässigkeit“ under den forestaaende Beleiring gjør sig skyldig dertil.“ At denne Tale i høi Grad mishagede Tilhørerne, viste sig snart ved den almindelige Mumlen og Oberst v. Kørbers ærgerlige Skuldertræk; det var derfor paa den heldigste Tid, at den anseete Borgermester Niels Nielsen hævede sin mægtige Stemme: „Borgere!“ udbrød han, „vi have hørt vor brave Commandants, den ædle Jofum v. Kørbers, kraftige Opfordring til os. Vi takke ham for den Iver, han allerede har udviklet i Kongelig Majestæts Tjeneste til Dens Forsvar, og jeg lover ham i hele Borgerstabets Navn, at hans Tillid til os ikke skal blive skuffet. Jeg er nu snart 70 Aar“, vedblev han og blottede sit ærverdige Hoved, „men føler alligevel Kraft og Vigt hos mig til at vove Liv og Blod til Kongens og Rigets Bedste og vort gamle Naffstovs Ære, og hvorledes maae da ikke de unge danske Mænd være besjælede, som Alderen ikke har svækket i den Grad, hvorfor de med større Styrke kunne føre Bærgen. Jeg udbeder mig selv den farligste Post, Hr. Commandant, og tør forsikre Eder,

at Borgerfket til enhver Tid vil fappes om at følge mig derhen." Da den værdige Borgermester endelig kunde komme til Orde igjen efter de mangfoldige Bifaldsraab, der ledsagede Slutningen af hans Tale, vedblev han fom følger: „Jeg takker ogsaa de tilstedeværende hoibaarne Herrer af Rigsraadet for den Biftand, de have ydet os med deres gode Raad, og takker navnlig den ædle Ridder Hr. Otto Krag for hans givne Tilsagn om hurtig Undfætning. Vi haabe, at han og det høie Rigsraad fkal erfare, at om endog denne ved indtrufne Forhindringer udebliver noget over den belovede Tid, Naftkøvs Borgere derfor ikke tabe Modet, men Alle fom Een gjøre fig værdige til Hans Majestæts vor allernaadigfte Arveherre og Konges Bevaagenhed og Gunft. Gud bevare ham og hans Slægt, hans Riger og Lande!" Da Hurraraabene, fom ledsagede diſſe Ord, havde ophørt, tog ætter Oberft v. Rørber til Orde: „Og nu, mine Herrer Stadscapitainer, ville I behage at lade Borgerfket gaæ hver til Sit og felfv følge mig og mine tilstedeværende Officerer op i de 24 Mænds Forfammlung, hvor jeg ogsaa beder Byens høie Dyrighed at indfinde fig, for at jeg kan blive underrettet om, hvad der allerede er fteet til Fæftningens Bedfte og desuden træffe yderligere Aftale om Forfvaaret." Med diſſe Ord fvang han fig af Heften og gif,

ledsaget af Officererne, hen til de tvende Rigsraader. Men forinden gav Borgermester Niels Nielsen ham et Bink, og idet han med den ene Haand trykkede Oberstens fremrakke, pegede han over sin Skulder paa en Mand, der med mange Jagter og ydmyge Gebærder talede ivrigt til Otto Krag, som hørte paa ham med sin sædvanlige hovmodige Mine. Efter at Borgermesteren havde hvistet et Par Ord til Obersten, sagde denne hurtig: „Deri har I fuldkommen Ret, Borgermester“, og nærmende sig høfligt til den Mand, der talte til Rigsraaden, spurgte han: „Seiler jeg ikke, har jeg den Fornøielse at see den lærde Professor og udmærkede Læge Doctor Bante for mig?“ Da den Adspurgte, paa Grund af sin glade Overraskelse over en Tilstale, han kun sjelden hørte, allermindst i saa fornemme Folks Nærværelse, ikke lige strax kunde faae Munden paa Gang, svarede Otto Krag: „Meget rigtig, kalder denne Mand sig Professor Bante, og begjærer at følge med mig, naar jeg nu om en soie Stund seiler, hvilket noget generer mig.“ „Desto behageligere er det mig da“, gjemælede v. Rørber, „at kunne opfordre Eder, Hr. Professor, til at blive hos os under Beleiringen, eftersom vi have stor Mangel paa Bartstjærere og Eders Bistand derfor er ubetalelig.“ Man maatte ønske, at Søren Potter havde seet det Ansigt, den ulykkelige

Profesør Bante satte op ved at høre dette Forslag. Han dreiede og vendte først sin Solvdaase flere Gange imellem Hænderne, kastede Blikket snart op imod Himlen og snart ned paa sine Støvler, før han endelig udbrod: „Hvor gjerne, strænge Hr. Commandant, jeg vilde opfylde Eders Ønske, og hvor overbevist jeg er om den Nytte, min Nærværelse her vilde stifte, saa maa jeg, skjønt med største Beflagelse, tilkjendegive Eder, at Borgmesteren i Rostock, den velsornemme Hr. Wollgram Hubertsohn, venter paa mig med største Længsel, formedelst en —“ „Seg sparer Eder Navnet paa Daarligheden, Hr. Profesør“, afbrød Obersten ham med et meget alvorligt Blik, „efterjom denne Sygdom faaer at vente; thi afsted kan I ikke komme, og jeg overlader det til Eders Forstand at afgjøre, om I vil blive her med en tilsyneladende Frivillighed eller ikke. — Lieutenant Reck!“ vedblev han derpaa, idet han vendte sig til den tililende Officeer, „I vil sørge for, at denne Herre erholder et passende Qvarteer. — Et Ord, Capitain v. Gessen!“ raabte Obersten fremdeles, idet hans Blik faldt paa den hidkaldte Officeer, som havde staaet og umiskjendelig moret sig over den ulykkelige Profesørs Fortvivlelse; „jeg løser Eder fra Eders Borgen for den unge Mand, I hidbragte mig iforgaars.“ „Var Otto Ruld med ved Guldborg, og hvorfor er han da ikke fulgt med Eder til Byen?“

spurgte Capitainen med en vis Uengstlighed. „Han var med ved Guldborg, som det sømmede sig en brav dansk Mand“, svarede Oberst v. Rørber; „men han forlod mig i Mariebo for at gaae sine egne Veie. I veed jo, at han har det med Hemmeligheder! Imidlertid venter jeg ham idag eller imorgen, og imedens skulle vi see at samle de Bønderkarle, som flygte herind til Byen, til et eller flere Compagnier, som jeg vil betroe ham. Men lad os nu gaae i Krigsraadet, min fjære Capitain, og vær vis paa, at I der skal faae Eder tildeelt en Post, der svarer til min Formening om Eders Mod og Fædrelandskjærlighed.“

Midt imellem Mariebo og Herregaarden Engestofte ligger en lille Landsby paa den nordlige Bred af Mariebo Sø ved Navn Revshale, og et Stykke Bei østlig for denne Landsby laae paa den Tid, hvori vor Historie falder, tæt under Søbrinken et lille eenjamt og uanseeligt Huus. Det kunde være henved Middagstid den 30te April, at to Ryttere langsomt rede ad den bugtede Bei, som fører fra Engestofte-Beien til Revshale og fra hvilken atter en Sti førte til det omtalte Huus. Pludselig holdt den ene Rytter, der lod til at være en Cornet, sin Hest an, og idet han vendte sig til sin Vedsager, der red noget bag efter og viensynlig indtog en underordnet Stilling, udbrod han med en mægtig Ed paa godt

Svensk: „Jeg vil ønske at Admiralen, naar han en anden Gang sender mig paa Bondejagt, enten vil give mig bedre Bæstet om Veien og Stedet, eller ogsaa sende en Anden i mit Sted. Nu har jeg redet i tusinde Kringelfroge og er nok endnu lige langt fra Huset, som det synes.“ „Hvis det ikke skal være det histnede, som stikker en Smule af Skorstenen frem over Bassen“, bemærkede den Anden og sporede sin Hest et Par Skridt, saa den kom ved Siden af Officerens. „Kan være“, brummede denne, der lod til at være en ung Mand, men havde noget yderst Naat og Wildt i sit Blik; „saa kunne vi da vente at være i Mariebo til Middag.“ — Tænk Dig, Ruprecht“, vedblev han, idet han satte sin fyrige Hest i en let Trav, „jeg har endnu ikke banket en dansk Mand her paa Den eller fjaset med hans Kone.“ „Det bliver der nok Tid til, strænge Hr. Cornet“, bemærkede Rytteren med et polidisk Blik; „thi man vil vide, at vi komme til at vente noget før vi faae Fæstningen — hvad den nu hedder.“ „Na, det Muehul!“ brummede Officeren igjen. — „Ja, er det Huus ikke det, jeg søger“, vedblev han, idet han holdt sin Hest an foran dette og saa sig omkring, „saa maa Admiralen selv see at finde det rette.“ — Holloi, er Nogen hjemme?“ raabte han, og da en meget smuk 16aarig Pige stak Hovedet ud ad

Døren, sprang han hurtigt af Hesten og spurgte hende, idet han vilde give hende et Kys: „Er din Fader hjemme, mit deilige Barn?“ Den unge Pige fløi forstræffet ind i Huset igjen, fulgt af Cornetten, medens Rytteren blev siddende paa sin Hest og holdt tillige Officerens. Da de Begge vare komne ind i den lille Stue, der stod i umiddelbar Forbindelse med Udgangen, kastede Cornetten først et Die omkring i Bærelset, som røbede en Hyggelighed og Velstand, der maatte overraske i et saa tilsyneladende usjelt Huus; men derpaa vendte hans cyniske Blik sig igjen til den unge Pige, som ifklædt en Dragt, der ogsaa var langt bedre end Bondernes, stod skjælvende af Angst i den fjerneste Krog. „Hørte Du ikke hvad jeg sagde?“ spurgte Officeren igjen, idet han kastede sin Hat paa en Stol; „vær ikke bange! Cornet Ehrenschild gjør aldrig fjønne Piger Fortræd. Hedder din Fader Fiskelars, og er han hjemme?“ I sin gruelige Angst sluttede den unge Pige sig kun til Spørgsmaalet ved at høre Faderens Navn, men svarede da strax: „Han kommer retnu.“ „Det er Skade!“ raabte Cornetten med en Ed, „for han maatte gjerne blive endnu en Time borte, eftersom jeg har Meget at fortælle Dig, som ikke kommer ham ved. Vil Du give mig det første Kys, som jeg faaer her paa Holland?“ Med disse Ord gif han nærmere og greb

hende om Livet. Først gjorde hun en afværgende Bevægelse; men da hun mærkede, at han blev mere paastrængende og vilde tage med Magt, hvad der ei blev givet med det Gode, skreg hun i sin Fortvivlelse himmelhøit om Hjælp. Ved dette Raab fløi den lille Hund, som vi maaskee mindes fra andet Capitel, ind paa Voldsmanden, men med en Hulen blev den af Cornettens besporede Hæl sendt ud af denne Verden i det samme Dieblif, som Døren sprang op til et lille Kammer og Otto Ruld med dragen Klinge styrtede ud. Da han ikke kunde gjøre fuldt Brug af sit Vaaben formedelst det lave Loft, slog han først Officieren saa voldsomt med Hæftet i Ansigtet, at denne tumlede bort fra den unge Pige, der blev staaende uden Mæle med Ryggen støttet til Bæggen, den ene Arm hvilende paa et Slags Chatol og med et aandssraværende Blik stirrende paa den rasende Kamp, som nu udspandt sig imellem Otto og Svenskeren. „Du skal døe, din Hund, om Du saa ti Gange skal til Brangel!“ skreg den Sidste; „Ruprecht! Ruprecht!“ brolede han, da han mærkede, at Otto idetmindste var hans Pige i Vaabensfærdighed, „kom ind og hjælp mig at gjøre det af med den Kjeltring!“ „Fly, for Guds Skyld, Jomfru, fly!“ raabte Otto, da han saae at Rytteren, der, uden at ændse Fruentimmerkriget, som Noget, han var vant til at høre, hidtil

havde siddet rolig paa sin Hest, men paa Officerens
 Rødraab hurtig var sprungen af, viste sig med 2 Pi-
 stoler i Døren. Men Pigen var altfor betagen af
 Skræk til at kunne sandse Noget, og da Otto gjorde
 et Sidespring idet Rytteren tryffede en Pistol af,
 floi Kuglen lige i Hjertet paa det stakkels Barn, som
 uden at udstøde den mindste Lyd, sank ned ved
 Ottos Fodder i samme Dieblif, som han gjennembo-
 rede Svenstere. Da hans Vedsager saae dette, trods
 den Røg, hvormed det første Skud havde fyldt
 Stuen, lagde han med sin sidste Pistol hurtig an paa
 Otto; men denne, som havde ventet dette, forekom
 Rytteren, idet han sprang ham ind paa Livet, saa
 Skuddet gik af i Taget paa Huset. Nu tumlede de
 forbittrede Gjender sig, fast omklamrede, i en voldsom
 Kamp udenfor Huset, hen imellem de røysende
 Heste, som steilende og prustende toge Flugten.
 Otto havde maatte kaste sin Klinge, da han greb
 Svenstere, og denne af samme Grund sin Pistol,
 og Ingen af dem fik Leilighed til at gribe noget
 andet Vaaben. Efterat de i en Kamp paa Liv
 og Død næsten i 5 Minutter havde tumlet sig med
 hinanden paa Sfraaningen udenfor Huset, lyffes-
 des det Otto, som var smidigere, om end ikke stærkere
 end sin Fjende, endnn engang at komme ovenpaa
 ham og i et Nu at gribe en Steen, som laae lige

for Haanden, hvormed han bibragte ham et saa vældigt Slag i Tindingen, at hans Hænder faldt magtesløse tilbage. Hurtig løstrev Seirherren sig og trak i sin blinde Harmes sin Modstanders Sværd for at jage ham det i Livet, da hans Haand i det samme blev holdt tilbage bag fra. „Hvad har den Mand forbrudt?“ spurgte Fiskelars, med en Stemme saa rolig, som om intet Ualmindeligt var foregaaet, skjønt hans alvorlige Træk vare overtrukne af Dødens Blegghed. „Det er en Svensk, som har skudt din Datter“, svarede Otto, „medens jeg kæmpede med den anden Boldsmand, som vilde røve hendes Vre!“ og uden at sige et Ord rev Lars nu Svenskerens Bærge ud af Ottos Haand og jog det dybt i Giermandens Bryst. Uvilkaarlig vendte Otto sit Blik bort fra dette skræffelige Syn, men saae da et næsten endnu sorgeligere. Huset var aldeles omspændt af Ild, og udenfor laae den unge Piges Lig, som Faderen, der maatte være kommen til umiddelbart efter det sidste Pistolskud, vistnok med egen Livsfare havde bragt ud af det brændende Huus; thi hans og Datterens Klæder bare Spor af Flammernes Magt. „Forlad mig, unge Mand, forlad mig paa Diebliffet!“ sagde derpaa Fiskelars med en huul Røst, medens en uhyre Smerte var udbredt over hans skarpe Ansigtstræk; „men vær vis paa, at vi sees igjen.“

Otto kastede et langt, deeltagende Blik paa den ulysfelige Fader, vinkede med Haanden og vandrede langs Kysten henad Mariebo til. Da han paa den sidste Skraaning saa sig tilbage til det Sted, som saa uventet havde været Vidne til saa blodige Begivenheder, fandt han Jiskelars siddende ved Ruinerne af sit nedbrændte Huus, med Blikket usravendt hæftet paa sit eneste Barns Lig.

Sjette Capitel.

Brevet.

Vor Fortælling er hidtil skreden frem med meget
 store Mellemrum, idet Begivenhedernes Gang stund
 have været afhængige af nogle Timer, ja af
 nogle Minuter; nu maae vi imidlertid tage os den
 Frihed, at gjøre et lille Spring frem i Tiden af om-
 trent 4 Uger, i hvilke forresten ikke Meget havde for-
 andret sig i Forholdene i Raskov. Vel havde
 Svenkerne erobret Steensø, som det ikke stod i For-
 svarerens Magt, paa Grund af deres ringe Kræfter,
 at hobe, og derfra begyndte de allerede dygtigt at
 ængste Byen; men de Smaafordele, denne havde
 havt ud at tilbageslaae Gjendens Angreb deels paa
 den Ruddeel, som nu kaldes Brudesejgen, i Forbin-
 delse med Ritmester Vardøhuus's glimrende Ryt-
 tersfægtning i Branderslev, vare de modige Borgere
 meer end Erstatning nok for hiint sødelige Tab, saa

at endnu Ingen havde begyndt at længes efter den Udsætning, Rigsraaderne ved deres Bortgang havde lovet. Den 5te Juni var hen paa Eftermiddagen en betydelig Styrke saavel af Garnisonen, der havde faaet Boldene at forsvare, som af Borgereskabet, der under Niels Nielsens egen Overcommando havde paataget sig det farlige Hverv, at forsvare Strandfiden samt de 3 Smaasøer, og endelig af „Otto Kuld's Bønderkarle“ *), til hvem Portene og Ravelinerne vare betroede, forsamlede paa den store Runddeel udenfor Søndergades murede Port. Alt Noget var i Gjæve, kunde Alle fatte, og Enhver af de Udcommanderede brændte af Begjærlighed efter at være med ved dtte første større Udsald. Omtrent midt paa Pladsen stod Ritmester Bardshuus, Otto Kuld og flere Officerer, i fuld Bevæbning, medens Sognepræsten, Ravgister Bidsted, gik omkring imellem de forskjellige Krigere og samtalede med dem om den forestaende Begivenhed og styrkede deres gode Villie med faste Ord af den hellige Skrift, som han desuden førte med sig under Armen. Endelig hørte man ei sagte Mumlens iblandt de forsamlede Borgere, som Idjage-

*) Skjønt det Historiske er vedligeholdt saameget som muligt i den hele Fortælling, turde denne maaskee vinde i Interesse, naar Læserne erfare, at Benævnelsen „Otto Kuld's Bønderkarle“ ingen Dydigtelse er.

des af et livligt Røre, idet Enhver søgte sin Plads, og kort efter saae man Oberstlieutenant v. Bernbach, Arm i Arm med Borgermester Niels Nielsen, at nærme sig den omtalte Gruppe Officerer, der med den dybeste Erhødighed ilede med at hilse paa disse to saa afholdte Mænd. „Det gjør mig ondt, mine kjære Herrer, at det ikke bliver til store Affairer, jeg idag for første Gang kan indbyde Eder“, sagde Oberstlieutenanten, idet han gjengjældte Officerernes Hilsen; „thi vort hele Udfald har blot til Hensigt, at afbrænde Møllerne udenfor Porten, hvilke Svenskerne synes at have faaet altfor godt igang. De commanderende Officerer maae altsaa vide at trække sig tilbage, saasnart Flammerne vise, at Møllerne ere i Brand. Gjør Svensken Modstand, maae vi fæste ham, det er naturligt; men da alene Møllerne ere Maalet for vor Plan idag, maa Kampen ikke udstrækkes længere, end til dette Resultat er opnaaet. J. Ritmester Bardohuus, vil med Eders Eskadron følge Veien ad Sæbyholm til, men ikke vove Eder hiinsides Krukholm, og J. Capitain Otto Kuld, iler med Eders udcommanderede Compagni til Møllerne, som J snarest mulig stikker i Brand, og derpaa marscherer J til Korsveien, hvor Borgercompagniet under Stadscapitain Diderik v. Essen bliver staaende i Reserve, tilligemed Ritmester Kartowski's Ryttere, der

forblive her. Jeg vil selv overvære Affairen hos Borgercompagniet, ledsaget af min høitagtede Vært, Borgmester Niels Nielsen, som ønsker at være Tilskuer dertil." Han vinkede med Haanden og besteg den Hest, som Rideknægten havde bragt ham, hvorpaa først Borgercompagniet satte sig i Marsch, derefter Otto Kuld's Bønderkarle og tilsidst Ritmester Bardøhuus med sine Ryttere. Idet Otto vilde svinge ud af Runddelen, traadte en høi, mager, lyshaaret Mand, med en Bøsse paa Raffen, hen til ham og hvisttede ham i Øret: „J lade Eders gamle Skolemester drage med som Frivillig." Otto nikkede til Indrømmelse, hvorpaa Niels Bammeløv traadte ind i det første Geled af de Udmarscherende. Da Svenskerne mærkede Dansernes Udfald, troede de strax, at dette var rettet imod „Krattet", som den daværende Holm kaldtes, hvor nu Lienlund ligger, eftersom de havde sat sig fast paa dette Sted og den nærliggende „Svineholm", nu Brammandens Holm, for at være Herrer over det derværende vigtige Færgested. De søgte derfor at lokke Udfaldstropperne derhen, idet de samtidig dermed beredte et Glankeangreb af en mægtig Rytterstyrke, som laae omkring Sæbyholm, og som ad Landeveien og „den gamle Svingelsvei" skulde affjære dem Tilbagetoget. Da de imidlertid saae, at Otto Kuld blev staaende ved den sidste

Mølle, og at den nærmest Byen begyndte at brænde, fattede de først den virkelige Hensigt med Udfaldet, og deels af Uergrelse over at de havde ladet de Danske avancere saa langt for saa godt Kjøb, deels for om muligt at frelse de tilbageværende to Møller, gjorde de et heftigt Angreb paa Ottos Bønderkarle med en dobbelt saa stor Styrke, medens et Ryttercompagni, som laae ved Arvelundsgaarden, for at understøtte Besætningen i Krattet, satte sig i Bevægelse med det Forsæt, at anfælde dem i Flanken. De danske Bønderkarle modtoges Gjenderne med et jublende Hurra og vege ikke et Skridt ved Sammenstødet, medens Ritmester Bardsøhuus, som var bleven Rytternes omgaaende Bevægelse vaer, glad over at faae Noget at bestille, som der ikke syntes Udfigter til, da han ikke maatte passere Krukholm, hurtigt svingede af Veien til Høire og angreb Gjenden, ret som denne vilde kaste sig over Otto fra Siden af. Da denne Rytterasdeling med stort Tab var bragt til at vige, samlede Ritmesteren sine Folk paany og beredte sig til at gjøre et Angreb imod Ottos Modstandere, som formedelst deres større Antal hidtil havde givet hans Bønderkarle nok at bestille; men den svenske Commandeur lod strax blæse til Retirade, da han saae sine Rytters Uheld og saaledes lyffedes det kun den tappre Ritmester at dække Ottos Tilbage-

tog, efterat Møllerne vare antændte. Da de passerede Borgercompagniet, som Niels Nielsen og Bernbach havde maattet anvende al deres Anseelse for at holde fra at ile Bønderkarlene tilhjælp, modtoges disse og Rytterne af levende Hurraer, som ogsaa gjenløde fra Runddelen, hvor Kanonernes alvorlige Røst nu desuden begyndte at lade sig høre, for at holde de talrige svenske Rytterskarer i Respekt, som allevegne fra ilede efter de Danske. „I og Eders Folk have bestaaet Eders første Prøve som Helte, Capitain“, sagde Oberstlieutenant v. Bernbach, idet han klappede Otto Ruld paa Skulderen; „jeg kunde have sendt Eder Forstærkning, og Gud veed, Borgermester, at Villien til at hjælpe var stor nok“, vedblev han leende; „men jeg vilde, at Folkene skulde have Leilighed til at vise, hvad de duede til.“ „Kom nu, min holde Ven“, sagde Diderik v. Essen, da Compagnierne vare opløste, „og lad os gaae hjem til vor Mutter for at see, hvad hun har til Midasten; for jeg er flau over at have havt saalidt at bestille, og I kan være trængende til en Hjertestyrkning af den modsatte Grund. Jeg har forresten sendt Jørgen ijerveien for at fortælle, at vi ere saa hele som Meelposer begge To. Det er ellers en løierlig Krig, denne“, vedblev den snaksomme Stadscapitain, idet de gik ind igjennem Søndergadeport; „indenfor Boldene

flyder man Huse i Brand, og vi løbe om for at slukke, og udenfor Voldene er Tingen stik det mod-jatte. Hvem kan hitte Rede i en saadan Verden!" „Kjære Capitain v. Eßsen, kjære Capitain!" skreg i det samme en Stemme ud fra et Vindue, der pludselig blev aabnet i et af de første Huse i Gaden, hvor Professor Augustinus Bante havde Qvarteer og Operationsstue; „tjen mig dog i at tale en gal Mand til Rette." „Med Fornøielse, Professor, hvis jeg ellers kan", svarede v. Eßsen, og ilede med Otto Kuld, som hviskede til ham: „blot det ikke er Professoren selv!" ind i Bartstjærstuen. Paa en Stol sad en Underofficeer og holdt sig paa Maven, men reiste sig strax for de indtrædende Officerer. „Fr. Capitain", sagde Underofficeren, som iøvigt var Tydsker af Fødsel og bekjendt for en stor Bralhals; „jeg har faaet en Kugle i Livet. See her", sagde han og pegede paa sin aabne Mund; „den slog mig disse to Tænder ind og foer ned i Livet paa mig igjennem min Hals; men den Helvedes Bartstjær siger det er Løgn, uagtet jeg kunde føle den, da den drog afsted." „Der er ikke mere Kugle i Manden end i denne Daase!" skreg Professoren og tog sig en Priis. „Den maa være sprungen tilbage, da den knuste Tænderne. Jeg har undersøgt det altfor nøie. Intet Hul, ingen Læsion!" „Hvad det Sidste skal være,

forstaaer jeg ikke; men Gul er der nok til, at en saadan Knold kunde løbe derigjennem", forsikrede Underofficeren; „desforuden har jeg jo tyve Gange sagt Eder, at jeg sølte, hun gled ned, og at hun sad først ligesom lidt fast i Madpiben." „Et saadant Tilfælde er en Umulighed, Mand!" raabte Doctoren med fornyet Iver; „derpaa vil jeg holde min Daase, min bedste Skat, imod Eders Kugle." „Saa skal I ogsaa faa den, om den ellers vil fortsætte Marschen!" raabte Underofficeren med en drøi Ed og slog med Haanden paa Stoleryggen; „men hjælp mig den saa idetringeste paa Gled." Da Professorens ærgerlig vendte Soldaten Ryggen, bemærkede Diderik v. Esen: „Jeg mener, at Professorens, om blot for at slippe ham, skulde soie ham, saa vil det snart vise sig, om Manden drømmer eller har Ret." „Saa kom da her, Person!" raabte Professorens, og hældte en Skæfuld Olie i Underofficerens, som derpaa fulgte de to Officerer ud paa Gaden. „Jeg vil dog raade Eder, gode Ven, at I lægger Eder ind paa Sygehuset i Klostergade indtil Redkomsten skeer", sagde den lystige Stadscapitain til Underofficeren, hvis Sanddrøhed han, mærkeligt nok, ikke tvivlede om denne gang, hvor loierlig end Historien lød, „da I ellers vil faa vanskeligt ved at godtgjøre for Doctoren, at I virkelig har født Kuglen til Verden, og I saa gaaer glip af Daasen."

„Det Raad er Guld værd, strænge Hr. Capitain!“ svarede Patienten og hilsede militairist; Ruglen er der, kun kommer det an paa, hvordan hun kommer for Dagen. Haaber fremdeles, at De, ædle Herrer, ikke ville nægte mig Vidnesbyrd om Bæddemaalet.“ „Stol trygt paa det“, raabte Otto Kuld leende, „og jeg giver Eder endda en Guldfrone, om I vinder.“

Næppe var Otto med sin muntre Vært kommen ind under dennes gjæstmilde Tag, hvor hele Familien flokkedes om dem, for at lykønske dem til deres lykkelige Tilbagekomst, før en Ordonnants fra Commandanten kaldte Otto øieblikkelig til sig. „Det kalder jeg haardt“, bemærkede Stadscapitainen, „nu, Mutter har sat saadan en prægtig Dæsteg paa Bordet! Men gaa nu, min Gut, og kom snart igjen. Det er vel sagtens kun lidt Klap for Affairen idag.“ Da Otto kom til Oberst v. Rorber, saa han denne gaa med en bekymret Mine op og ned ad Gulvet med et lille frosset Papiir imellem sine Hænder. Saasnart han saa Otto, gif han ham venlig imøde og sagde: „Foreløbig maa jeg takke Eder for Eders Bravour idag, som Oberstlieutenant v. Bernbach allerede mundtlig har berettet mig. Men en ganske anden Ting ligger mig paa Hjerte, og mine Pligter som Fader og Commandant ere komne svært i Modstrid. I denne Lap, som en Overløber idag har bragt mig,

onsker min Datter og hendes Veninde, Frøken Helvig Rud, at komme hertil Byen, da navnlig den Sidste plages paa mangehaande Maader af de ind-quarterede Svenske. Jeg veed ikke, om I lagde Mærke til de to Damer ved Guldborg? Nuvel", vedblev han, da han saae Otto Ruld ikke bejaende, „min Datter beder mig om at sende hende en paa-lidelig Mand, som kan føre dem herhid, og da jeg Ingen kjender uden Eder, som jeg har den Tillid til, at jeg tør betroet ham dette Bovespil, vil jeg, skjønt jeg strængt taget ikke burde afsee Eders Tjeneste her i Fæstningen for den Tid, spørge Eder, Capitain Otto Ruld, om I vil vise mig den store Tjeneste, at drage paa det Eventyr?" „Jeg vil med største Glæde vove Alt for Eder, ædle Hr. Oberst, og vil folgelig ogsaa heller end gjerne opfylde dette Eders Ønske", svarede den Adspurgte med Livlighed; „men jeg frygter svarlig for at det vil blive en vanskelig Sag at bringe til en god Ende." „Det indseer jeg selv kun altfor godt", bemærkede Oberst v. Kørber urolig, „og jeg skulde desaaarsag hellere henvende mig til Steenbock desangaaende, hvis jeg ikke maatte frygte, at han vilde afflaae Begjæringen for Frøken Ruds Bedkommende. Vi have altsaa intet andet Valg, end at forsøge Lykken selv. See her", vedblev han og gav Otto en Rulle Ducater, „man veed ikke,

om I ikke kommer til at bane Eder Vej ligesaa meget ved Guld som ved Løst, og her", tilføiede han, idet han løste en Medaillon af sin Hals, „betroer jeg Eder mit kjæreste Klenodie næst efter min Datter, som jeg da ogsaa overgiver i Eders Varetægt. Denne Kapsel indeslutter min afdøde Kones Haar, og denne vil min Datter fordre af Eder til Beviis paa, at I er den rette Vedsager. Gaa nu med Gud, unge Mand, og anvend al Eders Skarpsindighed idag og inat til at overveie, hvorledes I bedst vil udføre Planen; thi imorgen bliver det altid tidsnok at sætte den i Værk." Obersten trykkede venlig hans Haand til Afsked, hvorpaa Otto i dybe Tanker atter vendte tilbage til sit Qvarteer. „Min hellige Tro!" raabte hans muntre Vært ham imøde, „hvad er det for et Bededagsansigt, som Capitainen kommer fra vor Commandant med. Skulde man ikke troe, at han har havt Dig for Riber Net, istedetfor at tildele Dig en hæderlig Belønning formedelst udviist Tapperhed i Kongelig Majestæts Tjeneste? Eller gaaer maaskee ogsaa Du med en Kugle i Maven, saa boer jo den lærde Professor tæt herved." „Spot ikke med saadanne alvorlige Ting", svarede Otto, der forresten snart blev smittet af sin muntre Værts Lune; „thi Sigt kan komme, før vi mindst vente det. Forresten var v. Kørber saa naadig imod mig, som tænkes kunde",

vedblev han idet han satte sig ved Siden af Johanne ved det halvfuldendte Maaltid; „men han paalagde mig et Hverv, som jeg, mindst for min egen Skyld, frygter for vil faae et daarligt Udfald. Jeg skal nærmere give Eder Bæstend om det Hele“, tilføiede den unge Mand, idet han lagde Mærke til, hvorledes Alles Blikke deels af Nysgjerrighed og deels med Betyrning hvilede paa ham ved disse Ord; „lad os nu blive færdige her, og vil I, som jeg, kunne vi bagefter gaae vor sædvanlige Tour, Boldene rundt, med Eders Kone og Datter.“ „Ja, men saa faaer Du for det Første ledsage dem alene“, svarede Capitainen og tog sig en god Slurk Ol, „for jeg skal ned og eftersee Bagterne ved Stranden om et Dieblif, og der vil jeg ikke have mine Qvindfolk med, eftersom Svensken af og til sender en Kugle over til os fra Steensø, som Borherre i sin Brede lod ham besætte. Men ville I vente mig i Hornværket, saa skal jeg snart være hos Eder.“ „Kan det ikke blive til siden, Ja'er, med den Strandtour?“ bemærkede Konen, „for jeg kan ikke gaae med idag for de fjære Børns Skyld, og jeg vilde dog gierne have Johanne lidt ud. Hun har siddet inde hele Dagen og seer slet ikke vel ud.“ „Na jo, hvorfor ikke“, svarede Capitainen; „jeg har egentlig slet ikke nodig at gjøre sliq Runde, da det alene tilkommer den vagthavende Officeer. Forresten

er det en løierlig Skif", brummede han, „at en tugtig Pige ikke kan gaae i By med en honnet Mandsperson. Det var anderledes i vore Dage, Mutter!" Med disse Ord greb den ærlige Stadscapitain sin Hat, og da Johanne allerede havde fastet sin Raabe over Hovedet, som den Tids Brug var, blev det lille Selskab snart færdigt. Først gik man ned ad Gaden til Runddelene og dreiede derpaa til Benstre langs med disse. Da de nærmede sig den sidste, traf de en stor Forsamling af militaire og civile Officerer, som Alle vare i en meget hæftig Disput. „Der kommer Diderik v. Esen, lad ham dømme os imellem!" raabte en af Officererne; „Hans Høiærværdighed, som her staaer, protesterer af al Kraft imod, at vi have lagt vort Krudt oppe i Choret, og søger at bevise det Gale deri af mange Grunde, medens vi blot hertil kunne sige, at vi intet andet Gjemmested have. Lad os nu høre, hvad I vil sige." Denne Opfordring, som henhørte til Dagens brandende Spørgsmaal i Byen, var altfor interessant og ærefuld for den værdige Capitain til, at han mere huffedede paa sin Stilling som sin Datters Cavaleer. Han slap uden videre hendes Arm og traadte nærmere til Klyngen, trods Johannes bedende Stemme. „Lad I mig føre Eder videre", sagde Otto, idet han ivrig greb hendes Arm og lagde den i sin. „Det gaaer aldrig an, fjære

Otto“, svarede Pigen undseelig; „Moder vil blive saare vred, og imorgen vil det være over hele Byen.“ „Og hvad er der saa deri, dyrebare Johanne?“ vedblev den unge Mand lidenskabelig, idet han førte den halv modstræbende Pige videre; „jeg veed dog, at en Fæstemand har Ret til at gaae med sin udskaarne Mø ved høilys Dag, hvorsomhelst han vil, og enten maa I bestandig vise mig fra Eder, Johanne, eller stjænke mig den Lykke, herfra at føre Eder som min Fæstemø hjem til Eders værdige Moder. Jeg har bestandig villet sige Eder, hvad Sind jeg havde for Eder“, vedblev den unge Mand, uden at han røvede at see Pigen i Ansigtet, „men har aldrig kunnet finde Leilighed dertil; jeg griber derfor denne Stund, og har den Venlighed, I altid er kommen mig imøde med, ikke skuffet mig, saa har jeg Grund til at haabe, at I, at I — ikke vil vredes paa mig formedelst dette.“ „I har altid været mig kjær, Otto Ruld, lige fra den Stund I kom som Skoledreng i min Faders Huus“, svarede den unge Pige og saae trohjertig paa ham med sine smukke blaae Øine, „og jeg vil dertil sige Eder, at jeg idag har været lige saa ængstelig for Eders Skyld, som for min kjære Faders; jeg troer heller ikke Andet, end at baade Fader og Moder holde meget af Eder, og vil Gud Allersommægtigste lade os overstaae denne forfærdelige

Krigstid, da skal jeg visjelig blive Eder en tro og
 fjærlig Hgtefælle baade for Gud og Menneſkene,
 ihvadsomhelſt der ſiden ſkal beſtiffes os.“ Hvad den
 unge Mand nu vilde have ſvaret, er let for de fleſte
 Læſere at gjætte; men Otto ſik imod ſin Billie ikke
 Tid til Andet end at gjengjælde hendes Diekaſt,
 efterſom en Bonde i det ſamme nærmede ſig til ham
 med en Strimmel Papir, ſom han med mange ſkrabud
 rakte frem til ham. Med det fortrædeligſte An-
 ſigt af Verden tog Otto imod Lappen; men næppe
 havde han læſt de ſaa Ord: „Al. 8 iaften i det første
 Huus i Peder Mortenſens Stræde. L.“, før han
 næſten med et Hov udbød: „Nu er Sagen klar —
 der er den rette Mand!“ „Er det mig, Du mener
 Capitain?“ raabte Johannes Fader, ſom havde af-
 givet ſit Botum i Krudtsagen, og, erindrende det Upas-
 ſende i ſin Datters Stilling, ſuaereſt mulig var, ileet
 efter hende for at ſlutte ſig til det unge Par, „ſaa
 har J mig her!“ „Skjønt mit Udraab ikke dennegang
 gjaldt Capitain v. Eſſen“, ſvarede Otto, hvis Dine ſtraa-
 lede af den inderligſte Lykke, „ſaa er J dog forſaavidt og-
 ſaa den rette Mand, ſom ingen anden Mand raader over
 Johannes Haand. Hun har i dette Dieblif ſkjænket
 mig ſin Tro“, vedblev den unge Mand, idet han med
 ſin den ene greb den overraſkede Faders høire Haand
 og med den anden trykkede den bævende Piges Arm

fastere til sit Hjerte, „og vi kunne ikke lægge Dølgemaal herpaa enten for Eder eller Eders værdige Hustru længere, end Nødvendigheden byder. Jeg skal endnu inat, senest imorgen, bort i et voveligt Grinde, for at hente Commandantens Datter og en anden Froken ind til Byen“, fortsatte Otto, da den snaksomme Capitain forblev taus; „men jeg rejser nu med det freidigste Mod, da jeg ei alene kjender Johannes Sindelag, men ogsaa haaber at erholde hendes Forældres Belsignelse.“ „Den maa Du kunne sige Dig selv, min vakkre Knøs, at Du har til den som til enhver af dine Gjerninger, der alle vise sig som Du kan være dem bekjendt“, forsikrede Diderik v. Esen og omfattede Ottos Haand med begge sine. „Forresten kommer Historien mig og Mutter ikke uventet; thi Forældre, der elske deres Børn, have skarpe Dine, saa det vilde være gaaet Dig som Søren Potter, høilovlig Ihukommelse, dersom vi ikke kjendte dit Hjertelag tilbunds og troede, at I passede for hinanden. — Ja, saa er det nok bedst vi stikke lige hjem!“ vedblev Faderen med et polidist Smil, „da I vel sagtens ikke faae mere Nytte af Touren iasten, end den, I allerede have havt; men det maa jeg tilstaae, Otto, at forstaaer Du altid at passe dit Snit saa godt, som Du har gjort det i denne Stund, saa vil Du klare Dig stolt i mangen Forlegenhed. Nu

veed jeg da idetmindste to Personer", tilføiede han leende, „som ere fornøiede med Krudtet i Kirken."

Paa Slaget 8 stod den lyffelige Otto i det betegnede Stræde, som nu kaldes Tolderens, ved det angivne Huus. Da han tog i Døren, aabnede den sig af sig selv, og strax faldt hans Bine paa Fiskelars, som sad paa en Stol i den kolde Kaffelovnsfrok og smøgede af en Pibe. Saa snart Fiskelars saa Otto Kuld, lagde han Piben paa Kaffelovnen og rakte den unge Mand sin Høire med et sorgmodigt Smil. „Det var en tung Time, Otto Kuld, i hvilken vi sidst skulde mødes", sagde han, idet han tillaaede Gadedøren og pegede paa en Bænk, hvorpaa Otto skulde sidde, „og den Dag har gjort mig meget ældre baade paa Sjæl og Legeme. — Jeg troede, at jeg kun havde Et endnu at leve for her paa Jorden — I kjender tilfulde hvad jeg sigter til — men det har viist sig, at hun dog laae mit Hjerte nærmere. Jeg havde heller ikke troet, at nogen Sorg eller Modgang mere skulde have Magt over mig, efter Alt det, jeg for har lidt; men ogsaa i den Henseende har jeg ikke kjendt mig selv", og med disse Ord bøiede den stærke Mand sit Hoved ned paa sine Knæ og hulkede høit, idet han skjulte sit Ansigt i sine Hænder. „Dog, nok hermed", vedblev han efter en Stund, idet han kastede et Blik til Otto, der

næsten var lige saa bevæget som han; „jeg troede at have overstaaet det; men Synet af Eder mindede mig endnu for stærkt om hende, jeg har tabt, og deraf seer jeg igjen, at jeg kun er en svag og udsel Stakkel. Jeg har bedet Eder at komme hid, da jeg vilde takke Eder og give Eder en Faders Velsignelse, fordi I bevarede mit Barn for den største Forsmædelse, der kan hændes et ærbart Fruentimmer; thi tro mig, Otto, tusind Gange hellere det, som nu er skeet, end at hiin Ulykke skulde være overgaaet hende! I vil vel undres over, hvad I nu hører“, vedblev Fiskelars efter en Pause, „naar jeg siger Eder, at jeg agter med det Første at forlade Danmark for bestandig. Som mit Arvegods skal I ei alene erholde Alt, hvad jeg eier, naar min Tid er omme, men ogsaa fuldstændig Underretning om, hvem jeg egentlig er, og hvad jeg har gennemgaaet. Eders Dom over mig vil I da først kunne fælde, saaledes som jeg fortjener den. Jeg forlader Danmark“, vedblev han, ligesom forfølgende sine Tanker, „fordi min Kraft er brudt, og jeg indseer, at Bondestandens Befrielse fra Herremændenes Despotisme nu er skudt maaskee Aarhundreder ud i Tiden, og jeg desforuden vil udsætte mig for megen Fare, naar de rolige Dage igjen komme tilbage, eftersom mine Forbindelser og Ophidselser for de Svenske, skjønt drevne med stor

Forsigtighed, da lettelig ville komme for Dagens Lys. Med Svensken har jeg ogsaa brudt, og jeg har sagt Steenbock det i hans Dine; thi det Folk, som har myrdet mit Barn, kan jeg ikke tjene, hvilket ogsaa Steenbock, som har sine gode Sider, indrømmede, med mange Forbandelser over Admiralen, der ikke kunde give Tid til jeg kom til ham. I kan saaledes see, at jeg nu staaer saa ene i Verden, som noget levende Væsen paa Jorden, uden Fædreland, uden Slægt og uden Venner." „Hvad det Sidste angaaer, da tager I dog feil“, udbrod Otto ivrig og lagde sin Haand i hans, „dersom I ellers vil ansee mit Venstreb for noget, og en god Gjerning forestaaer Eder endnu, som ogsaa vil forskaffe Eder taknemmelige Venner, hvis I under Eders nærværende Sindslidelse ellers kan beqvemme Eder til at række mig en hjælpsom Haand. Oberst v. Korber, I veed, vor brave Commandant“, vedblev Otto, da han bemærkede, at Fiskelars hørte paa ham med Opmærksomhed, „ønsker sin Datter til sig fra Fulgsang. Han kunde let faae hende ved en Skrivelse til Steenbock; med da Datteren ikke vil reise uden Frøken Helvig Rud, der lige saameget ønsker at komme bort, fordi hun plages endog personlig af nogle paatrængende Svenske, har han intet Andet at gjøre, end at faae dem Begge listede ind i Fæstningen. Han bad mig for nogle

Timer siden at være ham behjælpelig dermed, og jeg
 sagde strax Ja, skjønt jeg vel indseer det Mislige i
 en saadan Reise baade frem og tilbage, helst med at
 komme ud og ind af Fæstningen; men vil I hjælpe
 mig, Lars, vil jeg sige Eder qvit for Alt, hvad I
 troer at være mig skyldig, og i Obersten vil I finde
 en Ben, der kan være Eder saa mægtig, at I for
 andre Marsjagers Skyld ikke har nødigt at forlade
 Danmark siden hen." „Det gjør jeg alligevel, unge
 Mand", svarede Lars og reiste sig pludselig; „thi jeg
 maa til et frit Land; her er det mig for trykkende.
 Men ellers afflaaer jeg ikke Eders Begjæring", fort-
 satte han til Ottos store Glæde, „deels fordi jeg
 skylder Eder Mere end det, I her attraaer, dernæst
 fordi det gjælder om en Fader og hans Datter, og
 endelig fordi Helwig Rud er en Danneqvinde, der
 ikke et Dieblif skal udsættes for den mindste Fornær-
 melse, naar jeg formaaer at tale et Ord med. Der-
 som det var nu med Svenskerne og mig, som for 4
 Uger siden, kunde en Linie fra min Haand bringe
 Eder tværtigjennem alle Feltvagter; men nu er det
 anderledes, og jeg vil ikke modtage nogen Villighed
 af deres Haand, som have myrdet mit Barn, om det
 end skulde kunne frelse mit eget Hoved. Heller ikke
 troer jeg, at hverken I eller v. Korber ønske at gaae
 den Wei. Dersom I vil indfinde Eder hos mig Kl. 2

inat, skal jeg imidlertid have tænkt nærmere over
 Tingen. Kun sørge I for, at der ingen Forhindrin-
 ger lægges os iveien, ad hvad Kant eller paa hvad
 Maade vi end ville drage ud, og at have behørigt
 Brevskab med til Frøkenene; for alt det Dørige skal
 jeg see at sørge." Hermed tryffede han venlig Ottos
 Haand og skjød ham ud af Døren.

Syvende Capitel.

Englsang.

Vi skyldte Læserne, at give dem Underretning om den Bevæggrund, der havde foranlediget Kirstine v. Rørber til at skrive sin Fader det Brev til, som vi i det forrige Capitel bleve bekendte med. For Helvig Rud skiltes fra Bønderne efter deres mislykkede Forsvar ved Guldborg, gjentog hun det Løfte, hun, i sin Moders Navn, havde givet de saa Enfer, Fægtningen havde foranlediget, og lovede, ligeledes paa hendes Moders Begne, enhver af dennes Bønder, som havde deeltaget i Expeditionen, Fritagelse for alle Byrder til Herregaarden, saalænge Krigen varede, samt at Ingen skulde blive sat fra den Gaard eller det Huus, de nu besadde, saafremt de ikke selv maatte ønske det og forsikrede endelig, at der i den Anledning allerede var truffen alle retslige Foranstaltninger, fordi hendes Moder i sin nuværende Svaghedstilstand ikke vidste,

hvor hurtigt Forsynet vilde falde hende bort herfra. Med de inderligste Taknemmeligheds-Uttringer modtog Bønderne disse paa den Tid baade uventede og vigtige Tilsagn, hvorpaa Helvig og Kirstine, efterat de med en passende Pengegave ligeledes havde bortsendt de 4 Ryttere, som Obersten havde medgivet dem til Bedækning, ilede saa hurtigt, som de slette Veie vilde tillade det, til Fuglsang, hvor de vel fandt Huusfruen endnu ilive, men saa dødsygg, at da hun endelig ud paa Natten opgav Aanden, kunde dette Tilfælde ingenlunde komme uventet. Man tænke sig nu den unge Piges Stilling ved sin Moders Baare, hvert Dieblis udsat for en Indquartering af de brutale Tjender, hvis Requisitioner det ei alene vilde være meget besværligt at præstere; men hvis Nærvarelse under saa sorgelige Forhold maatte worde dobbelt piinlig for en saa høihjertet og dansksindet Qvinde. Under al denne Glendighed paastjønede hun saameget inderligere det Offer, hendes Veninde havde bragt hende ved at forblive paa Fuglsang, istedetfor at reise med sin Fader, og det Bensfabsforhold, som under disse ulykkelige Omstændigheder udviklede sig imellem de to unge Piger, der fra først af vare blevene bekjendte med hinanden under et Besøg, Helvig afslagde hos sin Slægtning paa Sæbyholm ved Nakskov, og som uagtet deres høist forskjellige Charaf-

teer, i Grunden som oftest alligevel tænkte og dømte eens, tiltog saaledes i Inderlighed og Styrke, at det ikke kunde tænkes anderledes selv hos de fjærligste Sødskende. Helvig havde vel, saasnart hun mærkede det Færlige ved sin Moders Sygdom, skreven til sin eneste Broder, der et Par Maaneder før Krigens uventede Udbrud havde begivet sig til Udlandet, og anmodet ham om hurtigt at komme hjem; men endnu havde hun ikke hørt det Mindste fra ham, hvilket baade Krigens Gang og den uregelmæssige Postgang gjorde meget naturligt. Imidlertid thyngede nu, foruden den nærværende Glendighed, ogsaa den Sorg bestandig paa hendes ædle Hjerte, at han, hendes eneste Støtte og Ven, mulig var omkommen i de fremmede Lande, trods al den Beltaalenhed, hvormed hendes Veninde søgte at bortjage denne mørke Formodning. Endnu den første og anden Dag efter Moderens Hedsensart mærkede man Intet til de uvelkomne Gjæster; men paa den tredie ankom et Compagni Ryttere, paa Rejsen fra Sundby til Nysted, og fordrede en Leverance af Hø og Foder, der var saa betydelig, at alle Stængerne derved bleve tomte, eftersom der ikke var noget stort Forraad deraf paa Grund af den langt fremrykkede Aarstid. Desuden forlangte Ritmesteren 100 Kroner, for ikke at udplyndre Gaarden videre; men dette for-

hindrede alligevel ikke de vilde Ryttere i næsten at komme hele Sulekammeret og tage dygtigt til sig af det Ol og den Viin, som laae i Kjælderens. Man havde nu Ro paa Gaarden i 2. Dage, da en Commando kom og forlangte 200 Edr. Havre, som ovenifjebet skulde bringes til Mariebo, og da Helvig lod Corporalen, som førte Commandoen, selv overtøye sig om, at der ikke var 200 Edr. Korn af alle Sorter tilsammen paa Gaarden, maatte hun første Gang døie en Seierherres Uforstammenhed, idet han enten vilde have alt det Korn, som endnu laae paa Løsternerne, eller en passende Foræring istedet. Hun gav ham da 20 Kroner, som paa Tidet nær vare de sidste rede Penge, hun eiede, da der paa den Tid ikke gaves saamange af det Slags, som nu; men hermed var Karlen saalidet tilfreds, at han tog 2 Solvskeer, som netop laae i et Bindue, og forlangte ligesaa mange til, hvis han skulde nøies med de 60 Edr. Havre, hun havde. Da Soldaterne siden drog bort, toge de hendes fjæreste Ridehest med sig, efter først at have mishandlet Rudffen, fordi han havde vovet at gjøre Forestillinger herimod. Mærkeligt nok havde hun nu Ro indtil Dagen efter hendes Moders Begravelse, som under disse sørgelige Forhold skete i største Hurtighed og Stilhed; men den livlige Kirstine havde under denne Frist hemmelig været virksom paa

en egen Maade, uagtet hun næsten altid spålede hos sin Veninde og lod hende saalidt som muligt være ene med sin Sorg; thi da hun mærkede, hvordan det vilde gaae, lod hun et paalideligt Tjenestetjende nedgrave alt det Sølv- og Guldtoi, som ikke var fornødent til det daglige Brug, og gav derpaa sin Veninde Underretning om, hvor det Hele var forvaret. Skjønt Moderens Død, saa svag hun ogsaa i den sidste Tid havde været, var gaaet Helvig meget nær til Hjerter, var det dog ligesom en tung Byrde var væltet fra begge Pigerens Sind, da de vel havde faaet hende bisat i Sogneskirken; og vi finde allerede Dagen derefter de unge Damer indviklede i en langt livligere Samtale ved deres Middagsbord, end man under saadanne Omstændigheder skulde have ventet. Det var ogsaa en meget vigtig Gjenstand, som afgav Stoffet, og de unge Piger vare for første Gang tilsyneladende alvorlig uenige. „Det nytter ikke hvad Du siger, kjæreste Helvig“, raabte endelig Kirstine, da de reiste sig fra Bordet og lagde begge sine runde Arme om sin Venindes hvide Hals; „saafremt Du ikke ligesom viser mig Døren, forlader jeg Dig ikke — og jeg forlod Dig ikke endda!“ vedblev hun, og slog leende et Knix med Nakken; „Du kan umulig være ene paa Gaarden, naar man venter saadanne Gjæster. Husk paa, hvorledes de mishandlede Hans,

og tænkt med hvilke affskyelige Blikke, den skjændige Corporal saa paa din smukke Guldkjæde, som jeg dog nu har faaet Dig til at gemme. Jeg takker min Gud for de Sfeer, som laae i Vinduet, da jeg ellers troer, han havde forgrebet sig paa Dig." „Men jeg kan ikke forsvare, dyrebare Kirstine!" tog nu Helvig Rud alvorlig til Orde, idet hun gjengjældte sin Venindes Kjærtegn, „at berøve en Fader sit Barn, helst under de Forhold, hvori han befinder sig og fuldtvel kan behøve en kjærlig Pleie. Du glemmer heelt, at han blev saaret ved Guldborg." „Vi ville staae os lige ilde ved Adskillelsen begge To", forsikrede Kirstine og rystede med sit Lokkehoved; „Du vil bestandig frygte for, at en Bombe farer i Hovedet paa din uregjerlige Veninde, saafremt ellers de slemme Svenskere ville forunde Dig Tid til samle dine Tanker, og jeg vil ikke være rolig et eneste Dieblis, naar jeg tænker paa din forladte Stilling og Fjendernes affskyelige Brutalitet. Jeg mener, at der kun er een Udvei for os Begge, og den er, om Du følger med til Næskov; thi da vil jeg i din og Faders Nærhed være saa lykkelig, som jeg kan være i en beleiret By og under saa sorgelige Forhold." „Jeg har allerede tænkt derpaa inat, da jeg laae og ikke kunde sove", svarede Helvig, „og samtykkede gjerne deri, var det ikke for de stakkels Folks og Bønders Skyld, for

hvem min Nærværelse turde være til Nytte; thi Gaarden selv holder mig ikke tilbage." „Jeg vil slet ikke raade Dig Noget i denne Sag, bedste Veninde!" sagde Kirstine, „fordi jeg selv er saa interesseret deri, at mit Raad let kunde blive egennyttigt; lad os see Tingene an i nogle Dage, maaskee indtræffer der da Forhold, som node os til at tage en Beslutning." De to Veninder gik ned i Haven, hvor de under fortrolig Plassiar vandrede op og ned ad Gangene, indtil stærke Trompetstød fra Sundbysiden underrettede dem om, at en ny Ryttertrop var i Anmarsch, og næppe vare de komne ind i Salen igjen, før et heelt Compagni svingede ind i Gaarden. Kort efter hørte de flirrende Trin i Gangen og Forværelset, og en polsk Cornet med samme vilde Udtryk i sit Alsyn, som var et Særkjende for mange af Datidens militaire Eventyrere, dog paa en paafaldende høflig Maade, forlangte Qvarteer for længere Tid for hans Ritmester, ham selv, 2 Corporaler, en Trompeter og 30 Mand. Helvig bøiede sit Hoved i Tausshed, hvorpaa Soldaten efterat have gjort en kort Runde i Bærelset, under hvilken han mønstrede begge Pigerne med sit usforstammede Blik, hurtig gik ned i Gaarden igjen, hvor hans Ritmester imidlertid havde opløst Compagniet for, paa det Mandskab nær, der skulde blive tilbage, at sende Resten i Qvarteer i de om-

liggende Gaarde og Landsbyer. De unge Piger ilede med at forberede det Fornødne til de udfjære Gjæsters Modtagelse, og da Alt var ordnet, lod Helvig Officererne indbyde til at indtage Forfriskninger i Salen; men hendes Overraskelse var ikke liden, da der blev svaret, at de ønskede dem bragte paa deres Bærelse, ligesom Ritmesteren med det Samme lod forespørge, naar han maatte gjøre Frafærd sin Opvartning. Heller ikke indløb der Klage over Uforstammenhed eller Plyndringer fra de Meniges Side den Aften, og de unge Piger gik derfor tilsæms i det glade Haab, at Himlen havde stiftet dem en Indquartering, med hvilken det dog kunde være taaleligt at leve, skjønt Cornettens dyriske Udseende bestandig opfyldte dem med bange Anelser. Den næste Morgen frembød det samme rolige og fredelige Præg. Rytterne pudjede deres Heste i den solbestemte Gaard, eller syslede paa en lignende Maade, som om det kunde være Landets egne Born, og da Kloffen var slaaet 11, som var den Tid, Helvig havde bestemt til Audientsen, var det med ikke ringe Nysgjerrighed, at de unge Piger imødesaae Ritmesterens Komme. Denne lod heller ikke vente længe paa sig, og indtraadte en Mand paa omtrent 26 Aar, saa vel sine 3 Allen høi. Det var kiendeligt, at han havde anvendt megen Omhu paa sit Ydre; han bar et mørkt,

temmelig stærkt Mundstjæg og kunde med sine mørke Haar, blaae Dine og hele frigerste Holdning gjælde for en meget smuk Mand. Da han traadte ind i Salen, reiste begge Damerne sig for at gjengjælde hans Hilsen, hvorpaa Officieren sagde med en kraftig Røst paa gebrokkent Svensk: „Jeg ønsker meget at tale i Genrum med den ædle Frøken Helvig Rud.“ Den betegnede Dame blev snart bleg og snart purpurrod; men dog fattede hun sig, som med en vis indre Anstrængelse, og sagde med fast Stemme: „For denne min søsterlige Beninde har jeg Intet at for-
 dølge; I vil derfor behage at sige, hvad I ønsker af mig.“ Et misfornøiet Udtryk viste sig ved disse Ord i Officierens Ansigt; men det forsvandt snart, og idet han traadte et Par Skridt nærmere, udbrod han paa godt Dansk: „Jeg veed ikke, ædle Frøken, om I skulde kjende mig?“ „Jeg har ikke den Ære at kjende nogen svensk Officeer“, svarede Helvig med Stolthed. „Selv om han var født i Danmark, ja selv her paa Holland?“ spurgte Officieren videre og saae betydningsfuldt paa hende, imedens Kirstine i den største Forbauelse kastede sit Blik snart paa den Ene og snart paa den Anden af de Talende. „I dette Tilfælde endnu meget mindre“, svarede Helvig med samme Rolighed, idet hendes blege Kinder bleve endnu hvidere. „Det er smerteligt for mig at erfare“,

bemærkede den unge Officer, og et Udtryk, der svarede til disse Ord, fløi over hans mandige Ansigtstræk; „thi jeg mindes Eder saa vel, Frøken Helwig, at jeg ingensinde har glemt Eder. I var vel kun en ung Pige paa 15 Aar, da jeg forlod Danmark, og en Qvinde kan glemme meget Mere i en kortere Tid; men det havde jeg ikke troet, at baade I og jeg skulde have forandret os saa meget, at I slet intet Minde skulde have tilbage om Eders Barndoms Legekammerat, Frants Torbensen.“ „Jeg mindes vel min Legekammerat Frants Torbensen, der nu snart for 8 Aar siden forlod sin Pleiefaders Huus, uden at Noget kjendte Grunden dertil eller vidste, hvor han blev af“, svarede Helwig Rud, som mere og mere fik sin Fatning tilbage; „men, naar han kommer til mig i Følge med Landsens Fjender, saa kjender jeg Intet mere til ham; jeg vilde ikke engang vedkjendes min egen Broder, som jeg dog saa inderlig elsker, hvis han var falden saa dybt.“ „Mis-kjend mig ikke, ædle Frøken, for I har hørt min Retsfærdiggjørelse!“ raabte Offiieren, idet hans Kinder bleve blussende røde ved denne strænge Tiltale, og sølte sig mindre generet, da han bemærkede, at Kirstine, ifølge qvindelig Tact, gjorde sig et Grinde ud af Bærelset. „I har Intet at retsfærdiggjøre for mig, Ritmester Torbensen, eller hvad I nu hedder,

og om saa var, vilde alle Eders Ord og Forklaringer være spildte paa en Pige, der tænker, som jeg gjør, om en Mands Pligter mod Konge og Fædreland." „Af, Helvig, og dog er det Eder, som har gjort mig til det, jeg er, hvilket hidtil har været min Stolthed", raabte Ritmesteren. „Nei, I maa høre mig, om det end er for sidste Gang!" vedblev han med bedende Stemme; „af Kjærlighed til Eder, som jeg aldrig kunde vente at vinde under almindelige Forhold, løb jeg bort fra mit Hjem, hvor forresten ikke mange Baand skulde holde mig tilbage, og har fra den Tid tumlet mig i fremmede Lande under den berømte svenske Konges Faner. Hvor kunde jeg ellers blive anbragt? — allermindst her i Danmark, hvor personlig Dygtighed kun gjælder saa lidet, naar man ikke tillige har den Lykke, at være enten adelig eller udenlandsk!" tilføiede han med et bittert Smil. „Da den første Krig med Danmark udbrød, laae jeg endnu med mit Regiment i Polen og kom ikke med; anderledes var det med denne, og jeg havde da intet andet Valg, end enten at forlade Fanen og opgive en Hæderspost, som jeg med mit eget Blod havde fortjent, eller at vende mine Vaaben imod Kong Frederik, og jeg valgte det Sidste." „Men langtfra det Rigtige", vedblev den uroffelige Helvig; „hvad I har gjort i Ungdomsdrømme, det

undskylder Ingen hellere end jeg; men at J som Mand kunde foretrække at svinge Bæret imod Eders Landsmand, til hvis Bistand J burde være ileet med Eders Dygtighed som Kriger, det kan Helvig Rud aldrig forsones sig med, og er det, som J siger, at jeg fra Først af har været den uskyldige Marsag til, at denne Ulykke er vederfaret Eder, saa vil jeg angre det saalange jeg lever. Dersom J vil vise mig en Gunst, Ritmester“, vedblev hun, idet hun saae Officieren betragte hende med et smerteligt Blik, „saa lad det Maadehold, Eders Krigere i Modsætning til de andre Røvere, som hidtil gjæstede Fulgsang, have udviist imod os, ogsaa udstrække sig til de andre Steder, J besøger, saa at J foruden det Blod, som vader Eders Klinge, ikke ogsaa skal saae Qvinders og Børns Graad paa Eders Samvittighed.“ Hun gjorde derpaa en let Bøining for ham og gif ind i et tilstødende Bærelse. — Fra denne Time af blev Forholdet endnu uhyggeligere for de unge Piger paa Gaarden, end nogenfinde før. Vel lagde Ritmesteren, som kaldte sig Løvenbalk, den største Artighed for Dagen imod dem Begge og viste sig blot i deres Selskab paa de almindelige Spisetider; men den Kjærlighed, som han upaatvivlelig nærede for Helvig, formaaede han ikke at lægge Dølgemaal paa, og hans gode Ven, Cornetten, som havde henvendt

sin Opmærksomhed paa Kirstine v. Korber, gjorde dette Forhold endnu paaenligere ved de plumpe Bemærkninger, hvormed han vilde fremme baade sin Vens og sin egen Sag hos Damerne. Hertil kom endnu det Rygte, som ei alene udbredte sig iblandt Gaardens Beboere, men ogsaa yttrede sig i Rytternes Smidsten, naar de tilfældigviis stødte paa Helvig Rud, at det var hendes Kjærlighedsforhold til deres Chef, som forhindrede dem i at følge deres vilde Lyster i dette Qvarteer, saaledes som de andre Steder havde for Skif. Alle disse Grunde i Forening bevægede Helvig Rud til endelig at følge sin Venindes tidligere Vink, at drage med hende til Næstov, hvorved hun desuden udrettede det Gode, at hun baade befriede Kirstine fra Cornettens Paatrængenhed og gjenforenede hende med hendes Fader, efter hvem hun aabenbart længtes mere, end hun vilde lade sig mærke med. Da Alt saaledes var vel overveiet, talte hun nærmere med Kirstine derom, og de bleve da enige i, saa nødig end Helvig vilde, at henvende sig til Ritmesteren, da han baade var den Eneste, som kunde hjælpe dem, og det nærmest for Folkenes Skyld tillige var Helvig om at gjøre, at faae en Sauvegarde paa Gaarden, naar hun forlod den.

Den næste Dag efter at de unge Piger havde taget deres Bestemmelse, da Ritmesteren og Cornetten,

som Begge ligemeget søgte at træffe Maaltiderne ud saa langt som muligt, endelig reiste sig for at forlade Damerne, henvendte Helvig sig med et Par Ord til den Første, om at skænke hende nogle Diebliffes Samtale. Med en glad Overraskelse hørte Lovenbalk denne Anmodning, og med et megetsigende Blik forlod hans Kammerat Bærelset. „Min Veninde og jeg ville gjerne høre Ritmesterens Mening om en Ting, som ligger os meget paa Hjertet“, begyndte Helvig med en kjendelig Forlegenhed, „og mulig bede Eder om en Gunst. Det er Froken v. Korbers Dnske, saasnart som muligt at komme til sin Fader, Commandanten i Raskov; men da hun ikke ønsker at rejse, uden at jeg følger med, og jeg desuden ikke kan undvære hendes Selskab, spørge vi Eder, om I troer, at der kan være Noget i Veien for, at vi blive indladte i Fæstningen.“ Den umiskjendelige Glæde, som havde viist sig i Ritmesterens Ansyn ved Begyndelsen af Samtalen, forsvandt, og det var først efter nogle Diebliffes Tausshed at han gav sin smukke Bærtinde et Svar. „Hvad Froken v. Korber angaaer, da vil vor ridderlige General næppe have Noget imod at indlade hende til sin Fader; men det være Eder sagt, ædle Froken Helvig, af et oprigtigt Hjerte, at jeg er overbevist om, at I vil faae et bestemt Afslag, og som en Følge heraf anseer jeg det for en

Umulighed, at J kan komme ind i Fæstningen, hvor J, saafremt den ikke overgiver sig forinden, som er det Troligste, desuden Nat og Dag vil være meget udsat for Døden." „Det faaer at være min Sag, Hr. Ritmester", bemærkede Helvig Rud med Stolt=hed, „og det vil vise sig, om J ikke tager feil af Oberst v. Rorber i Eders Anskuelse om Byens hurtige Fald. Men", tilføiede hun smilende, da hun mærkede, at hendes Ungdomsven sølte sig noget stødt, „jeg kan virkelig ikke indsee, at saa tappre Mænd, som de Svenske, kunne frygte en svag Qvindes Nær=værelse mere i den beleirede By." „Qvinderne ere ikke altid Krigerens mindst farlige Modstandere, maa J troe", forsikrede Ritmesteren med et Blik, som bragte Helvigs Kinder til at rødme; „men her handles forresten ifkun om Krigens Skik og Sædvaner, og da Eders Forlangende er saa ualmindeligt, er jeg, som sagt, ogsaa overbevist om, at Steenbock, der troer allerede at have gjort vel meget, naar han indlader Froken v. Rorber, bestemt vil vægre sig ved at lade Eder følge med." „Da J saaledes ikke kan hjælpe os selv til at komme bort", spurgte Kirstine, som nærede en hemmelig Mistanke om, at Ritmesteren ikke vilde af med hendes Veninde, „vil jeg spørge Eder, om J finder det gjorligt, at jeg skriver min Fader til, naar jeg forsikrer Eder om, at jeg blot

vil skildre ham vor Stilling og sige ham, at vi maae forblive her, hvis han ikke kan hjælpe os bort enten paa den ene eller anden Maade." „Hvorledes skulde dette skee?" raabte Ritmesteren noget forvirret ved denne uventede Anmodning. „Sæmmelig kan jeg ikke skaffe Brevet ind, og forseglet vil Generalen paa ingen Maade tillade, at det passerer ind til Commandanten, selv om hans egen Broder inde stod for dets Uskyldighed. Jeg skal imidlertid overveie Alt paa det Nøieste", tilføiede han efter en kort Betænkning, nærmest fordi han bemærkede en aabenbar Misnoie hos begge de unge Damer, „og værer overbeviste om, at Alt, hvad der staaer i min Magt, for at opfylde Eders billige Ønsker, skal skee." Med disse Ord hilste han Damerne paa det Verbødigste og forlod Værelset.

„Naa, Broerlille!" raabte hans Ven, som laae paa en Løibænk med en fyldt Biinkande foran sig, da han, kort efter denne Samtale, saa Ritmesteren træde ind i sit Værelse, „har din knibste Skjønne begyndt at indlade sig i Underhandlinger? — Nei, hun har Satan heller!" vedblev han, idet han reiste sig op fra sin hvilende Stilling og tog sin Feltpipe ud af Munden, „det kan jeg da tydelig see, Satan!" „Du har Ret, Alapinski!" svarede Ritmesteren, næsten med en smertelig Bevægelse; „hun vil endogsaa bort her=

fra, jo før jo heller." „Satan!" raabte Cornetten, hvilket Ord var hans jævnlige Udraab, naar han blev vred, glad eller forundret, og altsaa maatte falde ham saa hyppigt i Munden, at hans Undergivne for denne og andre Aarsagers Skyld altid kaldte ham „Cornet Satan". „Og den Lysshaarede?" saaledes benævnedes han altid Kirstine i de private Samtaler. „Hun vil ogsaa med; de ville Begge til Raskov", bemærkede hans Superieur, „og de tossede Piger bade mig om at hjælpe dem derhen, eller idetmindste skaffe dem Brev til Commandanten." „Og hvad svarede Du?" spurgte Cornetten videre, idet han hvirvlede to mægtige Røgskiver ud igjennem sine store Næseboer, hvilket var et Tegn paa, at hans Tanter arbejdede voldsomt. „Jeg sagde først reentud Nei; men da jeg saa, at de toge det ilde op, lovede jeg, at ville tænke noiere efter", svarede Ritmesteren og tog sig en Slurk Viin. „Satan!" mumlede Cornetten; „hør nu, Lovenbalk, vil Du herester lukke et Dre, fordi et Fruentimmer skraaler eller en Bonde hylor, og ellers paa anden Maade være mig til Gjentjeneste, saa skal jeg mage det saa, at Du skal faae din storagtige Dame alene for Dig selv, ja at hun endog skal takke Dig som sin bedste Ven og Redningsmand. For seer Du", vedblev Cornetten og bankede Piben ud, „saaledes kan det ikke gaae længer hverken for

mig eller for Dig. Tøfene ere nu blevne arrige, fordi de ikke kunne faae deres Billie, og jeg er ogsaa kjed af dette Hyrdeliv, som jeg nu af Venstabs for Dig, der ved Warschau befriede mig fra mine fjære Landsmænds Sabler, altfor længe har ført, og derfor maae vi have Forandring i Tingene, og det alle Fire. Du er nu meget længere fra dit Maal end nogensinde før; men jeg skal bringe Dig det saa nær — Satan! — at Du ikke maa være den Mand, jeg anseer Dig for, hvis Du ikke bliver Herre paa Gaarden. Hør nu", vedblev han, da Ritmesteren saae tvivlende paa ham, „gaae strax op og bed om Brevet til Faderen, og lad hende bede ham om at sende dem en Ledsgager til at føre dem ind i Fæstningen — hvilket rigtignok, imellem os sagt, er et fortvivlet Paafund — Satan! — og Resten skal jeg sørge for." „J sig mig først, hvad J vil foretage Eder", sagde Løvenhals nølende. „Naa, Sagen er meget simpel", forsikrede Cornetten, „J faaer Brevet, som J lover selv at ville besørge, eftersom J selv skal til Hovedkvarteret i et Grinde — J husker, at vi netop talte derom ved Aftensbordet igaar — og efter nogle Dage kommer en Ledsgager, som jeg sørger for at skaffe, der fører de Skjønne til Nakskov, for at blive opsnappede et Sted paa Veien af min gode Ven, Ritmester Drejer, som er Mand for at stille dem ad,

saaledes at jeg beholder den Gne for mig, hvorpaa jeg nok skal bringe hende til Fornuft, naar vi ere for os selv, og Du kommer som den Andens Redningsmand, naar hun først er bleven rigtig gjort fortvivlet af Angst, og befrier hende tilsyneladende af Drejers Kløer, som hun snart vil mærke kun ere lidet bedre end Djævelens — Satan!" „Paa een Betingelse indgaaer jeg det“, svarede Ritmesteren, „eftersom jeg indseer, at det ikke kan blive anderledes, og denne er, at Du lover mig, at ville behandle Frøken v. Rorber i Tugt og Høviskhed, da jeg ellers siger bestemt Nei.“ „Naa, saa lad det gaae med — Satan!“ raabte Cornetten noget fortrydelig og slog i Bordet; „Du skal ikke beklage Dig over, at din Ven er utaknemmelig; men det er sidste Gang, jeg føier Dig i saadanne dumme Nykker, at Du veed det! Nu hurtigt derop, at vi kunne faae Fart paa Tingen!“ Efter en halv Times Forlob stod atter Ritmesteren hos sin Ven, med det lille Brev i Haanden og ventede paa sin Ridehest for at begive sig til Hovedkvarteret, hvor han forresten virkelig havde Grinde til den Høistcommanderende. Han havde lovet Frøken Helvig, at gjøre sig al optænkkelig Umage for at faae Brevet besørget ved en Overløber, og at hun kunde være sikker paa sin Eiendom og Folkenes Vilkaar, saalænge hans Compagni laae paa Gaarden.

Da de skiltes, rakte begge de unge Piger ham Haanden til Kys, og vor Ritmester kom over denne gode Begyndelse i det bedste Lune tilbage til Cornetten. „Satan!“ skreg denne, „nu jeer Du strax anderledes ud, Du maa dog prise din Kammerat, som en sand og fornuftig Ven. Lad os nu see, hvad den lille Fjante har skrevet“, vedblev han og tog Brevet fra Ritmesteren, som gjorde en ufrivillig Bevægelse for at hindre det. „Satan!“ skreg Cornetten atter, „det skal jo ikke videre end her. Ræs Du det nu for mig“, vedblev han idet han rakte sin Ven det aabne Brev, „for Eders danske Kragetæer forstaaer jeg ikke; knap nok Eders Kragemaal.“ Ritmesteren læste da Følgende:

„Min elskede og kjærlige Fader, min ganske inderlige og venlige Hilsen! Jeg lader Eder herved vide, at min kjære Helvigs Fru Moder strax efter vor Hjemkomst fra Guldborg saligen hensov i Herren Ratten derpaa og blev hurtigen og i Stilhed begravet, alene paa Grund af den besværlige Krigstid, som ogsaa har hjemsøgt denne Gaard haardt. Skjønt vor Indquartering nu er bedre, have vi dog vore store Plager, efter som Ritmesteren piner Helvig med sin Nærværelse, og Cornetten, en polsk Wildbasse, for Tidsfordriv beiler til mig; ja Helvig lider saa meget, at hun har bestemt sig til at ville følge med

mig til Naffkov til hjerte Fader; men dette kan ikke skee, uden at I enten faaer Tilladelse hos Gjenden til, at vi maae passere ind, eller I ogsaa kan sende os en Bedsager, der kan føre os til Eder. Skeer det Sidste, da lad ham bringe mig den Medaillon, hvori kjære Fader bærer min Moders Haar, der nu er salig hos Gud, for at jeg kan vide, at det er den rette Mand, og at I har fuld Tillid til ham, eftersom man i disse farlige Tider ikke kan være forsigtig nok med Hensyn til Brevets Skjæbne og til den, til hvem værgeløse Piger betroe sig. — Helvig sender Eder sin hjerteligste Hilsen. Hjerte Faders lydige og kjærlige Datter

Kirstine.

Datum Fulgsang paa Lolland, d. 31 Mai 1659. — Egen Haand."

„Satan!“ raabte Cornetten, da hans Kammerat var bleven færdig med Brevet, som han havde hørt paa med stigende Opmærksomhed; „havde den lille Taske ikke nær overlistet en gammel polsk Rytter! Bildbasje kaldte hun mig“, tilføiede han leende, idet han bankede sin Pibe ud paa Ny for at stoppe den igjen; „naa, hun kunde have sagt det, som værre var og derfor ikke mindre sandt.“ „Ja, hvad gjøre vi nu, min kloge Hr. Cornet?“ raabte Løvenball mismodig og gif ærgerlig op og ned ad Gulvet. „Planen maa blot forandres — Satan!“ svarede

Cornetten, idet han først lagde Brevet meget nøiagtigt sammen og derpaa krollede det lidt imellem Hænderne. „See saa, det bliver nok tilrakkert værre endnu, saa Obersten ikke vil finde det forunderligt, at Bogséglet er saa utydeligt. Satan! var det ikke godt vi kigede i det, ellers var min Veiviser bleven staaende som en vaad Hund.“ „Ja, men hvad skulle vi nu gjøre, Klapinski?“ spurgte Ritmesteren utaalmelig. „Først maa Du, hvad det end skal koste, faae Brevet i Faderens Hænder, og derefter fortælle Steenbock, at Du har nægtet din Skjonne at følge med min Lyshaarede ind i Fæstningen. Dette vil han synes vel om, og altsaa sige endnu bestemtere Nei, hvis v. Korber, som jeg forresten ikke troer, skal finde paa at forhøre om Tilladelse. Jeg passer imidlertid paa her, og kommer Veiviseren, kan Du være vis paa, at han ikke skal være kommen Halvveien tilbage, for han er opsnappet. Men kommer han ikke, maa Du vende tilbage og see at tage din Knibske med Storm, for andet Raad veed jeg saa ikke — idetmindste ikke for det Første — Satan!“ Ritmesteren rystede mismodig paa Hovedet, stak Brevet til sig, trykkede sin Bens Haand og galopperede med et Par Mand ud af Gaarden.

Ottende Capitel.

Otto Kuld og Fiskelars drage paa Eventyr.

Vi vende i vor Fortælling nu tilbage til den Tid, Fiskelars havde fastsat til sin Sammenkomst med Otto Kuld. Som sædvanligt mødte denne paa den bestemte Time og fandt da ogsaa sin Rejsesælle fuldkommen marschfærdig. „I er forsynet med alt Fornødent?“ spurgte denne, da Otto var traadt ind i det lille Bærelse til ham. „Beien staaer os aaben, ad hvad Kant vi ville ud“, svarede denne med et Nis; jeg bærer en Medaillon om Halsen, som er det Tegn, Froken v. Rorber skal kjende os paa, og i Kommen har jeg en Kulle Dufater for mødende Tilfældes Skyld.“ „Na, mindre kunde gjøre det“, bemærkede Lars tørt, „og maaskee var det bedst, om vi lode de Guldskillinger blive her; men de kunne da altid smides bort i en Fart. See nu her, unge Ven“, vedblev han, „læg Sablen fra Eder og tag denne brede Kniv

istedet, den skjules bedre og gjør ligesaa megen Nytte paa vore Beie. Eders Pistoler skjøtter jeg heller ikke om. Skulle vi bruge sige Vaaben, finde vi dem nok paa rette Tid. Desuden har jeg en Lomme-puffert hos mig. Lad os nu see, hvordan denne Hat og denne Kofte klæder Eder, eftersom I ikke kommer langt i den sølstukne Troie, I har paa, om jeg ellers kjender Svenskerne ret. Jeg har endnu funnet det at sige Eder", sluttede Lars, idet han satte sin egen Hat paa Hovedet og tog en Paffe under Armen, samt rækkede Otto en jernbeslagen Stok, „at I maae handle affurat, som I seer mig handle, og tale saa lidt som muligt hele Beien. Havde Beiret været godt, maatte vi have ladet os gribe som Overløbere; men som det nu er, tænker jeg, at vi med en Smule Held og en vaad Troie kunne slippe over til Sønderherred." Han blæste Lyspinden ud, som sad i et Slags Stage, og begge traadte ud i Strædet. En tæt Støvregn faldt, og det var baade mørkt og raat, men desuagtet dundrede af og til Kanonerne fra Steensø og et enkelt Batteri paa Landsiden, og i korte Mellemrum foer enten en gloende Kugle eller en Bombe igjennem Luften for at ængste og forurolige Indbyggerne. Nede ved Stranden traf de hyppigt paa Skildvagter, som bestandigt holdt skarpt Udfig med det farlige Steensø; men først da de kom til Broen, som fører over til

„Færgelandet“, hvilken kort før Beleiringens Tid var bleven sat i sin daværende forsvarlige Tilstand, bleve de standsede af en Underofficeer, som spurgte dem om Parolen. Da Otto havde hvistet ham Feltraabet i Øret, ilede begge Vandringssmændene over „Færgelandet“, som en Officeer med 40 Borgere bevogtede, og derafter over „Mellemlandet“, hvor der blot fandtes et Par Mand, til „Stubbelandet“, hvor de atter traf paa en Officeersvagt paa 30 Mand, som Stads=capitain Hans Horn netop inspicerede, eftersom det mørke og raae Veir paabød den yderste Forsigtighed paa dette vigtige langt bortliggende Punkt. Oberst v. Rørber havde imidlertid ladet de vagthavende Officerer ved alle Fæstningens Udgange instruere for det Tilfælde, at Otto skulde komme til dem og forlange at slippe bort, og saaledes kunde han og Lars her forberede sig til deres Rejse uden at fortrædiges af noget videre Ophold. Fiskelars gik først ned til Stranden og kastede et skarpt Blik over imod Landsiden, som dengang var fjernere end nu, og derpaa vinkede han Otto til sig. „Saavidt jeg seer, er der kun et Par Mand derovre, hvilket jeg slutter af Hestene, thi Folk seer jeg ingen af, og de vende jagtens ikke altid Næsen herover imod os og Regnstormen“, hvistede han. „Træk Buxer, Stovler og Strømper af, og følg saa tæt efter mig. Seer I,

jeg duffer eller reiser mig, gjør I ligedan." Han gif derpaa ud i Vandet, som tilfældigviis stod meget høit, og vadede over imod den modsatte Kyst, medens Otto fulgte saa tæt efter, at de maatte synes at være een Mand. Uden nogen Hindring naaede de Kysten der, hvor Holleby=Beien begynder, og strax fastede begge vore Reisende sig ned paa Strandkanten, saa lange de vare, da en Hest ei langt fra dem begyndte at vrinske. Det viste sig nu, at Afløsningen kom oppe fra Landsbyen, og snart hørte de den bande og gale, fordi begge Skildvagterne, der sagtens havde styrket sig for godt imod det ubehagelige Veir, snorksov ved Hestenes Fodder. Imedens Afløsningen gif for sig, krøb Otto og Lars hurtigt videre langs Kysten, og da de sovndrukne Soldater, som vendte tilbage fra deres Post, rede forbi dem, fandt de et tilstrækkeligt Skjul for hines omtaagede Blik i en opkastet Tangdyunge, som de krøb bag ved, i saa kort Afstand fra Svenskerne, at den nærmeste Hest prustede og steilede, hvilket forskaffede den en drøi Redselse af den forbittrede Rytter. „Forsigtighed er altid god“, mumlede Lars; „men her havde den været overflødig, naar vi havde vidst Bested. Ja Svenskerne vide nok, at de fra denne Side Intet have at frygte for Rakfloviterne. Lad os imidlertid tage Toiet paa igjen og see at komme videre.“ Da dette var skeet, toge vore

Reisende Veien ad Holleby til, som de imidlertid lode ligge paa deres høire Haand, da det var at vente, at den Commando, som udsendte Posterne imod „Stubbelandet“, havde Qvarteer der, og droge henad imod Arninge. „Jeg er ikke saa ganske fjendt paa denne Kant af Den“, sagde Lars og standsede lidt, „efter som jeg kun har været her 2 Gange før, og det begge Gange ved Natten. Er I maaskee bedre bekendt?“ Da Otto benægtede dette, gif Lars igjen videre, efter at have seet sig omkring saa vidt, som Veiret tilod. Kort efter traf de paa noget, som skulde ligne en Bri, og endelig kom de til et Huus, som bar tydelige Spor af fjendtlig BOLD. „Lad os nu blive her“, sagde Lars, og gif ind i det aabne Staldrum, som ferresten blot indeholdt et Par Baase for Koer. „Jeg har Skrivelse med fra Borgermester Peder Mortensen til Præsten i Arninge om Hjælp og Bistand, og kunne vi faae en Vogn hos ham, ville vi under altsens Paaskud see at kjøre lige til Fuglsang, da Folk, som kjøre, ikke ere udsatte for saa megen Efterspørgsel, som dem, der rejse tilfods. Men det er for tidligt endnu at vække Hans Velærværdighed og endnu mere til at lade en Vogn kjøre af Gaarde.“ De hvilede sig nu paa lidt Straa, der tilfældigviis fandtes i en Krog, og Lars rafte Otto et Stykke Pølse og tort Brød, som de begge i Fællesskab fortærede med

god Appetit. Da Lars nu syntes, at man havde ventet nok, gik man videre i en øsende Regn, som han forresten meente var dem bedst tjenlig, og kom endelig til Præstegaarden, som de gik til over Kirkegaarden, da de fandt en Skildvagt foran Porten. „Bliv I nu i Klokketaarnet“, hvistede Lars, „saa skal jeg see at faae fat paa vor Præst.“ Dette var imidlertid lettere sagt end gjort, da han fandt alle Stuer propfulde af sovende Svenske; men da han indsaae, at en hoi Officeer her maatte have sit Tilhold, og at det derfor vilde være ham umuligt at faae den forønskede Bogn, selv om Præsten aldrig saa gjerne vilde tjene sin Svigerfader i Nakskov, listede han sig ligesaa stille tilbage til Otto igjen. „Vi maae alligevel see at finde Veien tilføds“, sagde Lars, idet han traadte ind i Klokketaarnet til Otto, og slog Bandet af sin Hat. „Naar vi nu blot vare afsted som vi kom, thi man kan aldrig vide, om ikke en og anden Svensker har seet mig liste omkring.“ Han havde næppe udtalt, før han saa en stægget Corporal stikke Hovedet ud paa Kirkegaarden igjennem Laagen, som førte fra Kirkegaarden ind til Præstens, og kaste et speidende Blik rundt omkring. „Kryb op i Taarnet med Bylten og skjul Eder der“, hvistede Lars, „men pas paa, at Ingen seer Eder, for saa ere vi om en Hals.“ Otto gjorde i en Hast, hvad

der blev befalet, og lagde sig langs ad Gulvet, og nu kom nok en Svensker til, som saae ligesaa nøiagtigt efter overalt, og endelig kom ogsaa en Tredie fra den modsatte Side ind af Kirkegaardsporten. Da Lars saae den Sidste, kunde han for Alvor begribe, at han selv var bleven bemærket; han lagde fra sig, hvad han vilde af med forinden, og satte sig derpaa saaledes i Døren med Ryggen ud ad, at den sidste Svensker nødvendigviis maatte see ham, naar han gik hen til de andre. „Her har vi ham!“ raabte denne, og hurtig kom de andre til. „Hellige Guds Engle, hvor jeg blev forkræffet!“ raabte Fiskelars med det ensfoldigste Ansigt af Verden, hvori tilsyneladende den inderligste Angst malede sig. „Hvad rendte Du og snusede ved Vinduet hifshenne efter?“ raabte Corporalen med en stræng Mine og strog sig om Skjægget. „Strænge Hr. Lieutenant!“ sagde Lars; „jeg hedder Lars og ringer Kloffen, og nu vidste jeg ikke Tiden saa grant; Moer sa'e, den var 7, og jeg sa'e, den var 5, og Dorthen sa'e, den var 6, og lille Ane sa'e —“ „Hvad snusede Du efter, Hundsfot?“ skreg Corporalen, og lagde sin Haand meget ublidt paa hans Skulder. „Naadigste Herre!“ raabte Lars, og faldt paa sine Knæ; „jeg vidste ikke, hvad Tiden var, og saa vilde jeg see, om Folk vare oppe, og sov de, vilde jeg see, om de sov, for saa

turde jeg ikke ringe.“ „Du kunde jo gaae til Skildvagtens ved Porten“, bemærkede Soldaten mistroisk. „Af naadigste Herre!“ raabte Lars og froslede sin Hat imellem Hænderne, imedens han, til Svenskernes store Moro, snart vuggede sig paa et Knæ og snart paa et andet; „igaar fik jeg et Raffedrag, desfor= medelst jeg spurgte ham ved Porten, om vor lille Sogriis var kommen forbi, og saa turde jeg ikke komme der igjen.“ Soldaterne saae spørgende paa hverandre. „For jeg saa ringe for de naadige Herrer, eller skal jeg blive endnu en Kjende?“ Corporalen trak paa Skuldrene og gik igjen. „Sa'e han, jeg maatte ringe?“ spurgte Lars, og reiste sig paa det ene Knæ. En Ed fra Begge var Svaret, og nu trak Lars af alle Kræfter i Klokkerebet. Da han saae, at Alle havde forladt Kirkegaarden, kaldte han lidt efter Otto ned til sig igjen, og idet han viste ham et Træ ude paa Marken, bød han ham at gaae derhen, naar han hørte to Krageskrig. Lars tog nu sin Bylt, efterat have gjort en lille Runde omkring paa Kirkegaarden, og kastede den over Muren bag Kirken. Derpaa sprang han selv bagefter, gav Tegnet, og snart efter slentrede Otto ud af Kirkegaardsdøren hen til det betegnede Sted, hvor Lars allerede ventede paa ham. Veiret havde imidlertid begyndt at bedage sig, og hurtigt ilede vore Reisende henad Veien ad

Dannemare til. „Det var mig en uheldig Recognoscering“, bemærkede Lars, „som nær kunde være kommen os slemt til at staae.“ „Men som I skilte Eder fra som en Mester“, sagde Otto Kuld; „jeg betragtede os allerede som leverede.“ „Nei dertil skulde Mere“, sagde Lars alvorlig; „Eder kunde jeg sagtens have frelst, og jeg skulde saa nok være kommen bagester. Men dette har mindet mig om, at hvis vi blive adskilte, maa den Ene vente paa den Anden hos Grosenerne, jeg, fordi I har Tegnet, og I, fordi I maaskee nok vil have mig med tilbage igjen.“ „Ja derom kan I være overbevist!“ raabte Otto, „om ikke af anden Grund, saa fordi jeg ellers næppe kommer til Raskov med Damerne.“ „Na, det skal I ikke sige“, svarede Lars og rystede paa Hovedet; „en Mand veed sjelden, hvad han duer til, før han kommer i Klemme. Men kan I nu sige os, til hvad Side vi sikkert skulde vende os?“ spurgte han og standsede paa en Korsvei. „Denne Bei ville vi ikke tilbage igjen“, bemærkede han kort derpaa, „aleneste fordi jeg saa Lidet kjender Bei og Folk her, og Svenskerne sagtens imens træffe paa den rette Klokkeringer.“ Efter nogen Betænkning valgte Lars Beien til Dannemare, som de ogsaa naaede uden anden Uleilighed, end at de maatte krybe ind under en Bunke Riisbrænde, som heldigvis laae paa en Mark,

da de langt borte fik en stærk Ryttertrop at see, der drog ad den Kant, hvorfra de selv kom. Ved Beien, der fører ned til Præstegaarden, standsede Lars et Dieblif. „Vore Præster ere i Almindelighed gode Patrioter“, bemærkede han, „og kansfelses at han her, som jeg forresten ikke kjender stort til uden Navnet, vil laane os den Bogn, vi ikke fik i Arninge. Man kan jo altid tale med Manden. Soldater synes her ikke at være. Na hor, gode Ven!“ sagde han til en Mand, som kom ud af Præstegaarden, og som i Samtalens Løb viste sig at være Degnen, „er Hr. Mule hjemme?“ „Ja vel er han det, Gud bedre!“ svarede den Adspurgte. „Hvorfor siger I det?“ spurgte Lars. „Jh, fordi han har ligget hele Natten med Salveter paa Maven, for den store Forstrækkelse og Forkjølelse, han fik igaar, da Svenskerne imellem her og Arninge flødte ham af til det bare Skind, saa han kom gaaendes saa nogen som han var kommen fra Moers Liv, til Jb Mathisens. Og det var endda ikke det Værste!“ „Ja, saa er her Intet at udrette“, mumlede Lars; „for saa er Præsten sagtens fra Sands og Samling endnu. Hvad var det, som ellers var værre?“ spurgte han noget høiere, idet han vendte om med Manden, for at gaae ned ad Gloslunde til. „Da Hr. Mule kom hjem i denne ynfelige Forsatning, havde andre Svenske holdt Huus

i Præstegaarden og taget Solvtøiet og andre gode Sager, ja sprættet Solvmallerne af hans Hustrues Livstykke", svarede den snaksomme Degn, „og for Alt dette er jeg saa tidlig gaaet hen til dem, for at see, hvordan det stod sig." „Naa, der kunde ellers være hændet hende og Gaarden det, som værre var", meente Lars; „men siig mig, om I troer, at der ligge Svenske i Gloslunde?" „Det kan jeg ikke si, for de komme og reise hvert Dieblif", svarede Degnen; „imorges drog en mægtig Hob her forbi. Vil I ellers ikke ind med en liden Stund? For et Par Landsmænd findes da nok endnu en Krumme Brød, skjønt Fjenden ogsaa har besøgt min fattige Degnebolig." „Tak, som byder, min ærlige Ven", svarede Lars og rystede Degnens Haand til Afsked; „men jeg og min Vedsager ere ellers ikke trængende til Noget. Vorherre være med Eder og Eders i denne bedrøvelige Feidetid!" De gif nu videre; men ret som de vilde boie om til Gloslunde, horte de Trompeter oppe i Byen omtrent ved Kirken, hvorfor de dreiede til Venstre ad Dllingsø til. Noget længere henne erfarede de, at der laae Commandoer baade der og paa Baadesgaard, men fik med det Samme at vide, at der ingen Svenske fandtes i Græshave, fordi det Meste af Landsbyen var afbrændt et Par Dage i Forveien. De ilede da herigjennem, og

da de vel vare komne forbi den Jammer og Odelæggelse, som ved hvert Skridt traadte dem imøde i denne Bye, gif de ad Skodsebolle til, for om muligt at naae Smuthullet ved Grifstrup, hvor de agtede at tilbringe Resten af Dagen, for siden om Natten at vandre videre efter Bestemmelsen. Da Lars havde forladt Græshave, følte han sig langt mere beroliget, deels fordi Egnen nu blev ham mere bekjendt, og deels fordi de nu befandt sig paa Biveie, hvor de svenske Afdelinger ikke saa hyppig maatte antages at færdes. „Lad os nu puste lidt paa Træbullen bag Bustene derhenne“, sagde Lars, og ilede isorveien til det betegnede Sted. „J synes vel, at det er nogen Omvei at gaae herfra til Grifstrup, men vi komme da sikkert afsted enten tillands eller tilvands, ligesom det falder sig, thi imellem Gammelgaard og Saxfjoring skulde hele den svenske Hær have ondt ved at fange mig, hvor let det end maa tykkes de Fleste. Da de havde vederqvæget sig ved et Stykke Brød og en Slurk Biin, gif de videre igjennem Skodsebolle og vilde just gaae over Landeveien, for at ile til det nuværende Christiansfædes Skove, da de næsten kom til at støde lige paa et stort Selskab af ridende Herrer og Damer, som kom fra Nalstrup og red ad Gammelgaard til, og som paa Grund af Pilehegnet samt en lille Kratfkov var undgaaet Lars's Opmærksomhed.

Alt flye, vilde have været at forraade sig, hvorfor Lars stillede sig ved Siden af Veien med Hatten i Haanden, boiende sig saa dybt som passende kunde være. Otto, som med et Blik havde gjenkjendt Maria og Anna Grubbe imellem de 4 svenske Officerer og et Par menige Ryttere, hvoraf Troppen bestod, stillede sig lidt bag ved Lars, idet han under sin boiede Stilling saameget som mulig holdt sin brede Hat for Dinene. Den halve Deel af Troppen var allerede forbi, da en af Officererne, der red ved Siden af Anna Grubbe, nikkede til hende til Svar paa nogle Ord, hun havde henvendt til ham i en hvissende Tone, og idet han holdt sin Hest an foran Otto, sagde han: „Den ædle Froken Anna gjenkjender i Dig sin Faders bortløbne Skriver; og Du vil nu jætte Dig bag paa hiin Rytters Hest, at Du kan følge med til Forhor og Straf, saafremt Du ikke strax vil have en Kugle igjennem Hovedet.“ „Her er hans Bylt, strænge Herre, som han leiede mig til at bære for sig i Græshave“, raabte Lars ivrig; „kan jeg kanstseens sidde hos paa den anden Hest, eller skal jeg give ham den med det samme.“ „Du har lange og stærke Been, Arabat, og kan tradske bag efter til Gammelgaard, saa skal Du nok slippe Paffen der, det svarer jeg for“, bemærkede Officeren, som imidlertid satte sin Hest i Trav for at indhente sin Dame

der i roligt Skridt var redet videre, uden at see sig om efter den ulykkelige Otto, som med et Blik paa hende, hvori den dybeste Foragt udtalte sig, i Tausched satte sig op bag den anviste Rytter. „J tillader vel nok, stränge Hr. Krigsmand“, sagde Lars med en bønfoldende Mine til en Rytter, „at jeg holder Eder lidt i Stigboilen for en Smule Lettelses Skyld.“ Et Spark med Foden var hele Svaret, hvorpaa Ryttertoget satte sig i Bevægelse ad Gammelgaard, til Ottos store Trøst ladende Fiskelars mere og mere tilbage efter sig. Da Selskabet efter denne, for vore Rejsefæller saa ulykkelige, Morgentour var kommen ind paa Gaarden, beordrede den Officeer, som havde anholdt Otto, en Bagtmester med et ægte Røverphysiognomi, som netop stod i Porten da Troppe kom, at bringe „Knægten“ i sikker Forvaring, og næppe var Otto stegen af Hesten, før denne Bandit tilligemed 2 Menige førte Otto op i det samme Fængsel, som han forrige Gang heldigviis kun havde gjort saa kort Bekjendtskab med. Med faste Trin, uden at see til Binduerne, hvor Erik Grubbes glædestraalende Ansigt viste sig, eller værdige det tilslende Tyende et eneste Blik, fulgte Otto Bagtmesteren og hans Svende, samt den af Gaardens Folk, som agerede Slutten, til Fængslet, som Bagtmesteren og hans Folk iligemaade betraadte. „Og nu, min

gode Ven", begyndte Krigsmanden i den forbindtligste Tone af Verden, „maae jeg udbede mig Eders Baa-
ben." Otto rakte ham sin Kniv. „Og Eders Penge;
unge Landstrygere, som J, pleie altid at have nogle
hos sig." Otto rakte ham sin Dukatrusle og en
Haandfuld Solvpenge. „See, see, det kalder jeg
Noget! Bagtmester Dyvelsprung har før truffet paa
finere Folk og faaet Mindre; men J har maaskee
endnu glemt Lidet?" Otto rystede paa Hovedet.
„Ja, jeg troer Alle godt, undtagen naar det gjælder
Guld og Solv, og derfor maae J tillade mig en lille
Undersøgelse, som J er for klog til at modsætte Eder",
vedblev han, idet han lagde Mærke til Ottos truende
Blik, „da det kun vil tjene til at forvolde Eder og
mig Ubehageligheder. Nei, med Pengene har J været
ærlig nok", sagde Roveren, da han med en beun-
dringsværdig Hurtighed og Behændighed havde under-
søgt Otto; „men denne lille Tingest havde J reent
glemt", vedblev han, da han med et triumpherende
Smil tog Medaillonen frem, „og den er da altid
Noget værd." „Hvor høit skatter J den?" spurgte Otto,
og aabnede for første Gang Munden efter sin Til-
fangetagelse. „Ja, seer J, at vurdere og vurdere er
to Ting", svarede Bagtmesteren, og lod Guld kapselen
svinge frem og tilbage foran Otto. „Haaret, som er
heri, vil jeg strax tage ud og stænke Eder, fordi J

endda har været temmelig ærlig, og I skal see, at jeg er en galant Mand. Naa, I vil have, at det skal blive i?" raabte Bagtmesteren, som vilde til at pille Haaret ud, da han saae Ottos afværgende Bevægelse; „for mig gjerne! I spurgte om, hvad den Ting var værd? I Almindelighed kan den vel kjøbes for 10 Kroner; men naar den gjemmes paa saa varmt et Sted, stiger strax Værdien til det Tidobbelte, og saa regner jeg, som jeg har lovet Eder, endda Haaret for slet Intet.“ „Nu vel“, sagde Otto Kuld, „vil I lade mig beholde den, saa lover jeg Eder ved Alt, hvad der er helligt, at I skal faae 200 Kroner en Uge, efterat jeg er sat paa fri Fod.“ „Der er to Ting, som gjør mig det umuligt at opfylde Eders honette Tilbud“, svarede Bagtmesteren og puttede den Gjenstand, hvorum Taleren var, til sig; „for det Første, fordi det er uviist, om I nogensinde kommer paa fri Fod igjen, og for det Andet, fordi jeg ikke kjender noget Helligt, og Eders Ed for mig derfor er som det bare Band; men da jeg aldrig kan vente at faae saameget for den Smaating, saa vil jeg love Eder, at jeg skal gemme den, indtil Nøden driver mig til at lade den stryge, og I kan da altid faae den for de 200 Kronedalere, naar jeg endnu har den hos mig den Stund, I kommer med Pengene.“ Med disse Ord forlod han og Soldaterne Otto, som

snart hørte, at Nøglen to Gange blev dreiet om i Laasen, og som derefter hensank i Betragtninger, som ingenlunde vare de behageligste. Den paa Eftermiddagen raslede Nøglerne igjen; men istedetfor at føres frem for Erik Grubbe, som Otto havde ventet, var det blot Maden, som blev bragt ham, hvilken Otto ikke havde mindste Lyst til at røre. Aftenen kom, og ingen Forandring lod sig mærke, og endelig tydede den tiltagende Skumring i det mørke Fængsel paa, at Natten var i Frembrud. Otto kunde slet ikke tænke paa nogen Hvile, og var bestandigt gaaet op og ned i sit snævre Rum, med Undtagelse af de faa Dieblikke, han af bare Fortvivlelse fastede sig paa sin Loibænk. Hans Tanker vare deelte imellem en rasende Forbittrelse imod Anna Grubbe og det Haab, han nærrede til Fiskelars og dennes Lyst; men huskede han saa igjen paa, at Medaillonen var borte, begyndte Fortvivlelsen paany at gribe den unge Mand. Da Kloffen omtrent var imellem 11 og 12, hørte Otto paany Trin at nærme sig igjennem den lange Gang til hans Fængsel; med bankende Hjerte mærkede han, at Nøglen dreiedes om i Laasen, og kort efter traadte istedetfor Fiskelars — Anna Grubbe ind til ham med en Lygte i Haanden, som hun satte paa Gulvet, efterat Døren igjen havde lukket sig efter hende. Saa snart Otto kjendte den Indtrædende, udbredte en

hæstigt Bredekrødme sig over hans mandige Ansigt; men han taledes ikke et Ord. „Hvor I der sidder strunk og stolt, min ædle Helt!“ udbrød den unge Pige leende; „er I virkelig saa vred paa mig, som det lader, fordi jeg har spillet Eder det uskyldige Bud? — Vil Du nu være fornuftig og svare mig, Otto!“ sagde Anna, og rusede ham i Skulderen med sin spæde Haand; „hvad er dette for Suurmuleri. Jeg tænkte jo blot at ville gjøre lidt Roier med Dig, samt faae en lille Passiar, dersom Du nu herefter ikke vil blive hos os, som Du meget godt kan, da Fader for længe siden har glemt dine gale Streger og især har moret sig over, at jeg kunde fange Dig.“ „Der- som I ikke har tilføiet mig den store Skam af anden Grund, end fordi I vilde have Roier deraf, saa maa jeg tilgive Eder for Eders store Letsindigheds Skyld“, svarede Otto i en alvorlig Tone; „men I veed ikke hvad Ulykke I dermed har forarsaget, eftersom jeg var paa en saare vigtig Reise.“ „Naa, den kan vel taale den Smule Opsættelse!“ raabte Anna Grubbe i en munter Tone; „thi er det Dig om at gjøre, skal Du blive fri endnu imorgen.“ „Det hjælper Altsammen Intet“, svarede Otto sorgmo- digt, „medmindre I kan skaffe mig en Medaillon igjen, som jeg bar om min Hals og som en Røver af tydske Bagtmester tog fra mig strax efter min An-

komst i Fængslet." „En Medaillon sagtens med en Dames Haar?" Otto nikkede. „Nei, vil man bare see til den Ufskyldighed! Vil Du strax sige mig, hvem den tilhørte og hvorfor Du sætter saa stor Priis paa den!" raabte Anna Grubbe med luende Dine; „naa, Du vil ikke? ja saa vil jeg sige Dig dette, at Du skal faae Lov at betænke Dig derpaa en Stund inden fire Vægge!" „Godt Ord igjen, lille Froken, det sommer sig ikke for saa fin en Dame at være saa vred", sagde pludselig en rolig Stemme, og Fiskelars og Slutteren traadte ind i Arresten, den Første med en dragen Kniv i Haanden. Da Otto saae sin Rejsekammerat, sprang han op af Bænken med et Glædesfrig, medens Anna forbauset i høieste Grad, traadte et Skridt tilbage. „Det lader, som I kendes ved mig", vedblev Fiskelars og et luunt Smil spillede om hans Læber; „sidste Gang kom I ogsaa noget forre, sjønt jeg heller ikke den Gang forsinkede mig. Er I ellers færdig, unge Mand!" sagde Lars og vendte sig imod Otto Kuld, idet han stak Kniven, hvormed han sagtens havde tiltvunget sig Adgang, ind paa Brystet; „for vi maae afsted jo før jo heller." „Ak, Lars!" sukkede Otto; „jeg er reent bleven udplyndret; Medaillon —" „Har jeg her", sagde Fiskelars med sit sædvanlige Smil og pegede paa sin Brystlomme, „og nu vil jeg, med Eders Til-

ladelse, beholde den for det Første. Pengene bryder jeg mig mindre om, og derfor har I dem her, værsgod at holde Haanden ud; men nu strax paa Døren! og vent mig ved Enden af Gangen, for jeg har lidt at sige Frøkenen og denne Mand i Genrum." Med disse Ord stød han Otto ud af Døren, uden at Anna, trods sin Driftighed og Vetsindighed, vovede at sige Andet dertil, end at gjøre en afværgende Bevægelse med Haanden, saa stor en Magt syntes den Ubekjendte at udøve over hende. Denne vendte sig nu først til Slutteren og sagde: „Du kan imorgen spare Svenskerne megen Uleilighed, naar Du siger dem, at Bagtmesteren, de lede efter, ligger i Graven nede i Skoven, og hvad Eder angaaer, lille Frøken, saa maa I tilgive, at jeg gjengjælder Eders Puds med et lignende, idet I kommer til at gjøre Personen her Selstab til imorgen." „Jeg? I vover? aldrig! — Otto!" raabte Anna, og blev som et Lig af den hæftigste Forbittrelse. „Dersom Skjønjomfru ikke tier stille, maa jeg binde Karlen og Eder, og give Eder en Told i Munden, som kunde have til Følge, at Eders kjønne Læber kunde tyffes svenske Officererne noget hovne imorgen. Slaae Eder altsaa tilfreds! Det er sagtens ikke første Gang, at en Datter af Gris Grubbe har tilbragt en Nats Tid alene med en Karl af Gaarden." Med denne foragtelige Uttring,

der dog vistnok var for streng imod Anna Grubbe, tilluffede han Døren for Slutteren og den forsærdede Pige, der i den største Harme, Skam og Bedrøvelse sank ned paa det Sted, Otto fort i Forveien havde indtaget. Da han mødte Otto, besvarede han dennes spørgende Blik med at lægge Fingeren paa Munden; derpaa gif de begge ned i Haven, hvorefter Lars førte Otto igjennem Skoven, ad den Vej, de forhen havde vandret sammen. Ved en Korsvei inde i Skoven standsede Lars, idet han sagde: „Vi ville nu gaae lige efter Fuglsang, da Natten er vor bedste Ven og I sagtens har udhvilet Eder nok paa Gammelgaard.“ Da Otto nikkede, gif Fiskelars med Bylten under Armen i en anden Retning end tidligere, og da Dagen gryede, befandt begge vore Vandringsemænd sig ved Fuglse Kirke, forbi hvilken de ilede med hurtige Tred. Jo længere de kom bort fra Raskov, jo sikkrere vare de paa at undgaae fjendtlige Soldater, og saaledes kom de efter en forceret Marsch til en lille Skov, som dengang aldeles omgav Fuglsang, og her gave de sig for første Gang, efterat de havde forladt Gammelgaard, Tid til at hvile og indtage Forfriskninger, hvortil Otto især trængte. „See, saa vidt kom vi da!“ udbød Lars, idet han efter fuldendt Maaltid strakte sig paa den fugtige Jord; „her har I nu Legnet, og nu skal det være

Eders Arbeide, at faae Frosenerne bort; vi ville være lige gode om at bringe dem til Raskflov, og saa skal jeg see at faae dem derind, om det ellers er gjort lig" „Hvordan fik I Medaillonien igjen?" udbød Otto, idet han bandt den om sin Hals. „Intet var simplere!" forstikkrede Lars; „da jeg kunde begribe, hvordan det vilde gaae Eder i Fangslet, passede jeg den Mand op, som jeg fik at vide førte Eder derind — thi paa Gammelgaard har jeg mange Benner — og da han kom gaaende over Gaarden med sine Drabanter, kunde jeg strax see paa hans Ansigt, at han havde gjort en god Fangst af Eders Dufater og muligt af Mere. Jeg ilede imod ham paa min Maneer og spurgte ham, om han vilde dele med mig, hvis jeg kunde skaffe ham en Fangst paa et Par Tusinde Kroner; naturligviis beed Skurken paa Krogen, og jeg førte ham ned i den lille Skov, hvor jeg begyndte den samme Manoeuvre med ham, som han jagtens havde foretaget med Eder. Men vort Mellemværende gif ikke saa lempeligt af; thi da han meente, at han kunde magte mig, floi han mig med Gæt om Halsen, hvorpaa jeg i en Haandevending expederede ham, saa Svenskerne nu have en Mand, og Verden en Røver mindre." „Men hvordan stilletes I ved Anna Grubbe?" spurgte Otto efter en Pause. „Det gif meget behageligere, for hun og min gode Ven

Slutteren sidde sagtens i Hullet endnu, hvis man ikke forinden har savnet eller hørt dem. Der var intet Andet at gjøre", vedblev Lars med en bestemt Mine, da han lagde Mærke til Ottos Misfornøielse; „en letfindig, hidfig og iversyg Pige, som hun er, kunde have fordærvet os Alt, var hun sluppen fri med os. Tilmed fik hun det, som hun havde tiltænkt Eder. Lad os altsaa tale om noget Andet. I skal ikke gaae op paa Gaarden før Kl. 4—5 i Eftermiddag. Det er jo de Stores Spisetid, og saa ere Dinene omtaagede paa Svenskerne, som ligge der, fordi de jo kun noies med det Bedste. Pas imidlertid godt paa, thi nidkjære Dine er jeg alene bange for, og I meente jo, at Svenskerne gjorde Hanebeen til Damerne. Naar I nu faaer Froken Rud i Tale, maa I give hende denne Bylt, hvori er 2 Karl-folkedragter, og hvis I kan blive paa Gaarden uden at vække Opfigt, saa indfind Eder alle Tre ved det søndre Hjørne af Haven Kl. 12 præcise." „Hør, Lars, tjen I mig i, at gaae for mig", udbrød Otto, hvem alle disse Formaninger gjorde ængstelig om Hjertet, „for I skiller Eder bedre derved end jeg." „Jeg faaer imedens ogsaa Mit at gjøre, lille Otto", svarede Lars med sit sædvanlige Smil; „tro ikke jeg er ledig, fordi jeg er borte. Men see endelig at blive paa Gaarden, for den Renden ud og ind er

farlig, og Pigebørnene maae have en Mand til at følge dem inat, da de næppe, som Grif Grubbess Døttre, ere vante til at rende ene i Mørke." „Med Bylten er det værst“, svarede Otto efter nogen Betænkning; „thi jeg frygter for, at den vil vække Opmærksomhed.“ „Na hvad“, sagde Lars, „har jeg kunnet bære den 7 Miil, kan I sagtens sørge for den nogle Skridt. I hitter nok paa Raad“, vedblev han, der sagtens havde sat sig i Hovedet at ville prøve Ottos Snildhed, og da Otto mærkede, at Lars var ubøielig, talte han ikke mere om nogen Ting, men henseank i dybe Tanker, som snart gik over til en tryk Søvn, hvoraf han først vaagnede lidt før den Tid, han skulde til at bestaae sit Eventyr. Med et for-
troligt Haandtryk skiltes de to Mænd fra hinanden, og snart slentrede Otto med sin Pafke under Armen ind ad Porten paa Fuglsang, idet han gjorde en keitet Hilsen for Skildvagten, hvilken denne besvarede med en spottende latter. Da han antog, at en tilsyneladende Ligefremhed mindre vilde paadrage ham Mistanke, end naar han listede sig sty frem, stod han først noget stille og saae sig om, og da det derpaa syntes, som om han var bleven enig med sig selv, gik han lige hen imod en Soldat, som stod op til en Stalddør med sin Pibe i Munden, og spurgte ham, om den naadige Froken var hjemme. En

Brummen og en Ed var det Svar, han fik, og nu styrede han sin Gang lige til Hoveddøren, hvor han i Entreen ikke traf paa et Menneſke og derfor greb Leiligheden til at kaſte ſin Bylt ind i et Skab, ſom tilfældigviis ſtod aabent, hvorpaa han hurtig ſtaf Nøglen til fig. Han havde næppe udført denne ſnilde Manoeuvre, før en mægtig Sporekſirren lod ſig høre og den værdige Cornet tilligemed en Lieutenant, ſom tilfældigviis var paa Gaarden, i den fornøieligſte Stemning kom ned fra Middagsmaaltidet. „Hvad vil din Bondelømmel her?“ ſpurgte Cornetten Otto, ſom krammede ſin Hat imellem Hænderne og syntes at være uviſ, om han ſkulde falde paa Knæ eller ikke. „Bilde ſaa gjerne tale med den naadige Froken, ſtrange Herre!“ „Og hvad vil Du hende?“ ſpurgte Cornetten videre. „Af, naadige Herre, jeg er en ulykkelig Mand, mit fattige Huus er plyndret!“ „Den ſamme dumme Hiſtorie!“ brummede Officeren og gif, uden at ſee videre paa ham, bag efter ſin Ben ud i Gaarden. Kort efter kom en Tjenſte pige i Gangen, og da Otto havde ſagt det Samme til hende ſom til Cornetten, ilede hun ind til Høire, hvorfra ſnart efter Helvig Rud kom ud til ham, ledsaget af den ſamme Pige. Ved det forſte Blik kjendte hun den unge Mand fra Thoreby og Guld- borg, og idet hun kaſtede ſit Die rundt om i En-

treen, vendte hun sig pludselig til Pigen med de
 Ord: „Bed Frøken v. Korber om at ordne sig til
 en Spadseretour i Haven.“ Da Pigen var forsvunden,
 saae hun spørgende paa den unge Mand, som hurtigt
 tog Ordet i en sagte Tone: „Jeg beder Eder, ædle
 Frøken, at levere den Dame, I nys nævnede, denne
 Medaillon. Jeg er her for et fore hende og Eder til
 Nakstov.“ Helvig vinkede ad ham, og de traadte ind
 i et Bærelse, hvor hun forlod ham, for at komme
 igjen med Kirstine. „Jeg hører, I er en Udsending
 fra min Fader“, raabte den unge Pige glad; „hvor=
 ledes staaer det sig med ham og Fæstningen?“ „Jeg
 haaber, ædle Frøken, at I snart vil overbevise Eder
 om, at de have det lige godt begge Parter!“ svarede
 den unge Mand, og bukkede. „Ja, men hvorledes
 skal vi komme til ham!“ spurgte Kirstine ængstelig.
 „Det raader Gud og Lykken for, samt en paalidelig
 Mand, der venter noget herfra, og uden hvem jeg
 ikke var kommen her. Han giver mig ogsaa det Bud
 til Eder, ædle Damer, at I maae benytte Eder af
 den Pakke, som I ville finde i Skabet indenfor Dø=
 ren herude — vær saa god, der er Nøglen — og
 indfinde Eder med mig Kl. 12 inat ved det søndre
 Hjørne af Haven. Hvis det kan skee, var det bedst,
 om jeg var skjult her saa længe; thi det er vel ikke
 til at stole paa, at de herværende Svenske saa lige

ville finde sig i Eders Bortreise, og de kunne let fatte Mistanke ved at see mig komme igjen." „I ethvert Tilfælde er Forsigtighed ikke af Veien“, svarede Helvig Rud; „gaa Du i Forveien, kjære Kirstine, og see om Bærelserne til den lille blaa Hjørnestue ere frie for Tjenerskabet; thi naar I opholder Eder der, haaber jeg, at I vil forblive ubemærket saalænge, og vi kunne da mere usforstyrret tale om vor forestaaende Reise.“ I det Samme aabnede Kirstine, som paa sin Venindes første Ord var ilet bort, hurtigt Døren paa Klem og vinkede med sin hvide Haand, hvorpaa Begge hurtigt ilede efter hende til det Skjulested, Helvig Rud havde udseet.

Niende Capitel.

Flugten.

Paa den af Fiskelars fastsatte Tid forlod Helvig Rud og Kirstine Rørber, ledsagede af Otto Kuld, Gaarden igjennem en Bagdør og ilede ned igjennem Haven til den bestemte Samlingsplads, hvor de, som de ventede, ogsaa traf Fiskelars. „I har altsaa ikke kunnet levere Froknerne den Paffe, jeg gav Eder?“ sagde Lars, der høflig havde lettet sin Hat, da Selskabet kom til ham, idet han til sin aabenbare Misfornøielse bemærkede, at de to Piger vare iførte en simpel, qvindelig Reisedragt. „Vi foretrak at rejse paa denne Maade“, sagde Helvig Rud, da hun lagde Mærke til Ottos Forlegenhed ved dette Spørgsmaal, „og vente efter den Beskrivelse, den unge Mand der har givet af Eders Klogt og Duelighed, at I ligesaa let føre os til vor Bestemmelse paa denne Maade.“ „Deri tager I aldeles feil, Froken“,

svarede Lars med sin sædvanlige Tigesfremhed; „jeg vilde hellere paatage mig at bringe tvende Pengeposer, fulde af klingende Mynt, til Raskkov, og det vil dog sige Noget, skulde jeg mene, end to unge Piger sammesteds hen, naar man ikke kan blinde Dinene lidt paa Sjenden. I Eders Hjerters Uskyldighed kjende I ikke disse forvorpne Skurke, hvoraf for en stor Deel den svenske Hær for Tiden bestaaer. — Hvad er der i de Paffer, I der har under Armen, Otto?“ „Den ene indeholder Damernes nødvendigste Tøi, samt en Deel Kostbarheder; den anden er den gamle Bylt med Klædningsstykkerne.“ „Naa, I seer altsaa, at I baade kunde bringe Paffen frem og tilbage“, brummede Lars, „skjønt det Sidste kunde I gjerne have sparet. Men for vi nu gaae et Skridt videre“, vedblev han, „maae I først besvare mig tvende Ting. Troer I, at man har mærket Uraad paa Gaarden?“ „Det er næppe Tilfældet“, svarede Helvig Rud; „i det Ringeste kan jeg ikke indsee, hvorledes det skulde være skeet. Kun min gamle Pige er indviet i det Hele, og vil endog imorgen søge at trække Efterretningen om vor Afreise ud saalænge som muligt.“ „Det kunde man gjerne have sparet sig“, brummede Lars igjen, som aabenbart var i slet Humeur; „blot 2 Timers Forspring behøve vi, og har man Intet mærket, ville vi faae et endnu større, uden

denne Comedie, som kun kan bringe det ærlige Skind i Fortræd. Det Næste, jeg maa vide, er, hvem der skal være Styrer ved vor forestaaende Reise?" „J, naturligviis“, raabte Otto, „ellers frygter jeg for, at vi lige saa godt kunne vende tilbage igjen.“ „Hvad siger Damerne?“ spurgte Lars med en skarp Betoning. „Vi kjende jo Eder slet ikke“, svarede Helvig Rud; „men efter hvad vi have hørt, betroer vi os alligevel ei alene tillidsfulde til Eders Ledelse, men takke Eder ogsaa af Hjertens Grund, om J vil paatage Eder den.“ „Nu vel! jeg skal gjøre det“, svarede Lars kort; „men kun paa een Betingelse, og den er, at J herefter maae gjøre Alt, hvad jeg byder, samt rette Eder efter mit mindste Bink uden Modstand. Dragten kan J gjerne beholde, siden J saa gjerne vil, skjønt det er reent galt, og jeg for min Part ikke seer noget Uanstændigt i at være mandfolkeklædt en kort Tid, naar Omstændighederne kræve saa; men dette maa ogsaa være den sidste Gang, J modsætter Eder; thi ellers er det bedst, vi skilles strax, for ikke at føre hinanden i Fordærvelse siden hen.“ „Som en Soldats Datter veed jeg, at Lydighed er den Undergivnes første Pligt“, raabte Kirstine, som aldrig kunde tilbageholde sit gode Lune. „Det var et meget fornuftigt Ord det“, svarede Lars, men saae sig i det Samme forsigtig omkring, „naar J blot ikke havde udtalt det saa høit. Da

jeg nu troer, at vi forstaae hinanden, saa maae vi ogsaa hurtig afsted", vedblev han; „vi have allerede spildt en saare kostbar Tid." Med disse Ord forte han Damerne hen til et Hul, han med en Opmærksomhed, man efter det Foregaaende ikke skulde have ventet, havde brudt i det høie Gjærde, som omgav Haven og bad dem derpaa med en hvissende Stemme at følge sig ind i Skoven. Efter et Kvarteers Marsch, der meget blev forsinket ved at Damernes Kjoler bestandigt bleve hængende i Tjorn og Qviste, hvilket allerede lod dem indsee det Rigtige i Valget af en anden Dragt til en saadan natlig Spadseretour, kom de endelig til en lille Bei ved Udkanten af Skoven, hvor Selskabet, til Ottos og Damernes store Overraskelse og de Sidstes hemmelige Glæde, fandt en Bondevogn med 4 raske Heste for, samt Kudst og Forrider. „Froken v. Rorber sætter sig hos Otto Kuld" befalede Lars, „og Froken Rud hos mig paa Bagsædet." Derpaa rakte han først Otto et Gevær og greb selv et andet. Da Damerne vare stegne op, tog han 2 Rejseskapper frem af Bognen og bød dem hver sin, som de med stor Fornøielse indhyslede sig i. Han rakte endelig hver af dem en ny Straa-hat af det Slags, som fattige Bønder selv lavede og gif med. „Jeg vil ikke befale Eder at tage denne paa", sagde han til Helvig Rud med lidt Ironi i

sin Stemme, „da det jo er en Karlehat; men har I ellers Intet imod det, ønskede jeg gjerne, I vilde gjemme Eders eget Hovedtøi til en anden Leilighed. Hattene ere ganske nye og kun sværte en Kjende udenpaa, saa I just ikke skal tage formeget paa dem med Eders smukke Hænder.“ Saa snart Kirstine saae Hatten, havde hun allerede gjort sin Hovedbedækning løs for at tage den paa. „Jeg tog de mindste, jeg kunde saae“, bemærkede Lars, da han saae, at Hattene faldt de unge Piger over Dinene; „men alligevel seer jeg dog, at de ere store nok. Imidlertid er det altid bedre, de sidde for lavt end for høit. — Saa snart I hører to Uglekfrig, lader I kjøre“, hviskede han til Otto, og pludselig forsvandt han imellem Træerne. Kort efter lod Uglekfrigene, og Vognen satte sig i Bevægelse. Ved Udkanten af Skoven stødte de paa Lars, der havde staaet og speidet henad Landeveien, og som nu, efterat have hvisket et Par Ord til Kudst og Forrider, svingede sig op ved den høire Side af Helvig, da han saae, at Otto sad ved den venstre Side af Kirstine. Skjønt begge Damerne og Otto Kuld vare yderst nysgjerrige efter at vide, hvorledes Lars havde faaet saavel Heste, som Vogn og Følk, samt alt Dvrigt skrabt sammen, vilde dog Ingen bryde Tausheden, og afsted foer Vognen, alt hvad Nemmer og Tøi kunde holde, for saavidt som den

mindre gode Bei tillod det. Da Vognen nu havde passeret Kjettinge, boiede den, paa et Vink af Lars, af fra Landeveien, som fører til Nysted, og fjørte ad Grønnegade til, og da den havde naaet Underup, vendte den igjen til Høire. Men nu blev Beien bestandig daarligere, saa at Kudskene maatte fjøre temmelig langsomt, af Frygt for at Vognen skulde kastes omkuld. Istedetfor at boie ind paa Landeveien, der gaaer fra Mariebo til Nysted, og som var meget bedre end Biveien, skjønt hiin ogsaa var simpel nok, fjørte Lars imidlertid tværs over den til nogle Gaarde i Herritslev Sogn, som hedde Skaarup, og fortsatte Beien i lige Retning imod Karleby-Gaardene i Østerulsløv Sogn. Da Vognen kom til Korsveien i Karleby, som man passerede i Retningen ad Godsted, saae hele Selskabet, til Alles store Skæk, to svenske Ryttere, som vare ifærd med at sadle deres Heste udenfor en Gaard, som laae ved Beien, der løber imod Nord. „Rjør kun lige smaat“ hvisttede Lars til Kudskene, der slog paa Hestene ved dette ubehagelige Syn, „maaskee lægge de saa ikke Mærke til os. — See saa, nu kan de ikke see os mere; spar nu ikke Pidsken, thi man kan ikke vide, hvormange Kjeltringer der er, og vi kunde komme i Forlegenhed, fik vi dem Alle paa Halsen paa eengang.“ De havde næppe fjørt et hundrede Skridt, før de hørte et vældigt Raab bag

ved sig, og da Lars bøiede sig tilbage, saae han begge Rytterne komme anjættende saa hurtigt de kunde. „Pidsst paa Hestene! vi maae frem, hvert Skridt er os vigtigt, enten de saa naae os eller ikke“, hviskede Lars, idet han med Urolighed bemærkede, hvorledes Afstanden bestandig blev kortere imellem ham og Rytterne, uagtet Hestene trak af alle Kræfter og Vognen kastedes snart til den ene, snart til den anden Side paa det Allervoldsjomste. Da Svenskerne mærkede, at man ikke ændsede deres Raaben, affyrede den Eine sin Pistol, hvis Kugle peb ved Siden af dem; men da heller ikke dette hjalp, sporede de endnu mere deres Heste, og da Lars nu saae, at han greb sin næste Pistol, og der paa den korte Afstand let kunde skee en Ulykke i den tætbesatte Vogn, gav han Kudsken et Tegn til at holde, idet han tillige pegede paa sin Bøsse, hvilket Otto og Kudsken forstode saaledes, at de i største Hast og Hemmelighed ogsaa sørgede for at deres Bøsser vare paa rede Haand. Damerne iagttog en Dødsstilhed. Næppe var Vognen standset, før ogsaa begge Rytterne vare paa Siden af den, den Første med en spændt Pistol i Haanden, den Anden med en Sabel. „Ikke et Skridt længere“, brølede Rytteren paa godt Svensk, og holdt sin Pistol henimod Kroen v. Kørber, „eller I er dødsens!“ „Det er nok os, som her have et Ord

at sige", sagde Lars, idet han pludselig næsten satte Bøssepipen paa Soldatens Bryst, saa at denne ufrivillig lod Pistolen synke. „I see, at vi her ere 3 Gange saamange som I", vedblev han, idet han pegede om sig i Vognen, hvorfra Otto sigtede paa den anden Rytter, medens Rudsten holdt sig færdig til at skyde paa den Første den Bedste, „samt at Halvdelen af os har Geværer, der ogsaa hertillands række noget længer end saadan en ussel Tingest som den, I der har i Haanden. Vi kjøre vore lovlige Veie, og det første Tegn, I gjøre til at opholde os oftere, vil være Eders sidste Livsyttring. Kjør saa, Rudst!" Denne lod sig ikke dette sige to Gange, og Vognen rullede langsomt afsted, medens Lars og Otto satte sig omvendt i Sæderne, saalange Rytterne vare i Skudvidde. Næppe var Afstanden bleven længere, før den ene Rytter gjorde omkring og jatte afsted tilbage ad den Bei, han var kommen, medens den anden vedblev at følge Vognen i Graastand. „Jeg antager", sagde Lars, idet han og Otto satte sig tilrette igjen, „at disse to Knægte have ligget i Karleby i Nat og høre til en Afdeling, som ligger i Østerulsklev; thi ellers var det til ingen Nytte, at den ene red tilbage. Kjør raffere, ellers have vi alle Djævlene paa Halsen, inden vi vide et Ord deraf. Blot der endda ingen ligger i Godsted!" Kort

efter horte de Trompetsignaler langt borte. „Ja nu
 gjør han sagtens Allarm i Qvarteret“, bemærkede
 Lars; „havde vi skudt ham, vilde det maaskee have
 været bedre.“ Pludselig sprang han af Vognen,
 hvistede et Par Ord til Rudsken og forsvandt i et
 Klat, hvorigjennem Beien begyndte at gaae. Efter
 at man var kommen et hundrede Skridt længer frem,
 knaldede et Skud bag ved dem, og med en indre
 Bæven horte de unge Piger et høit Dødsstrig. I
 det Samme holdt Rudsken, gav Forrideren Ordre til at
 spænde fra, tog tvende Dækkener med Stigboiler,
 hvilke den forsynlige Fører ogsaa havde i Vognen,
 frem og begyndte at tage Seletøiet af Hestene og
 lægge Dækkenerne paa de to bedste. Næppe var dette
 færdigt, før de horte raske Hovslag bag ved sig og
 aae Lars paa Svenskerens Hest komme ilende til.
 „Hurtigt til Hest,“ raabte han, „det gjælder nu Eders
 Fre og vort Liv!“ Næsten bedøvede af Angest lode
 de unge Piger sig hjælpe tilhest af Otto, og snart
 satte Toget sig paany i Bevægelse, efterat Lars først
 havde talt et Par Ord til Forrideren, som der-
 efter smuttede ind i Skoven og forsvandt. „Mod,
 mine Damer!“ raabte Lars, da han bemærkede deres
 dødelige Angst. „Kunne De blot holde det ud saa-
 lees, haaber jeg, vi snart ere ude af Klemmen.
 Vi isørveien“, vedblev han og vendte sig til Rudsken,

som red paa den fjerde, nøgne Hest, medens Otto
 havde faaet Forriderens, „see, om der er Fjender i
 Godsted, og vaer os ad, om det saa skal koste dit
 Liv. Væk med den Bylt“, raabte han, og kastede
 den Pakke, han saa mojsommelig havde slæbt med sig
 fra Nakslov, i Grøften, „og giv mig den anden,“
 Kort efter hørte de Trompeten igjen, men noget
 nærmere. „De ere nu paa Bei og give deres Kamme-
 rat Signal; men han er fri for at svare dem“,
 sagde Lars alvorlig. „Naa, var der Ingen? det var
 endda godt!“ raabte han, da han saae Rudsen vinke
 ad dem, at de skulde komme nærmere; „ligeud, ligeud!“
 og dermed gav han Kirstines Hest et Smæk med
 Bøjsfolben, for at fremskynde dens Fart. Atter
 hørte de Trompeten. „Nu holde de sagtens ved Beien,
 der fører til Sorup og længer Bester paa“, mumlede
 Lars“ og vide ikke til hvad Side de skulde vende sig
 Holdt nu“, vedblev han, idet de kom til en ny Kors
 vei. „Hurtigt af Hestene og tilfods! og ere Damerne
 ligesaa raske til at løbe som til at ride, ere vi snat
 i Sikkerhed.“ Endnu et Par Ord veglede han mo
 Rudsen, og hurtigt jog denne med alle 5 Heste her-
 imod Byebro, medens Damerne og Otto fulgte Lars,
 der førte dem forbi Kaaruphuse, hvilke laae tæt vd
 en tyk Skov, som de netop betraadte, da Trompeten
 lød tredie Gang omtrent ved Godsted, og et

første Dagstjær viste sig paa Horizonten. Endnu en Stund vandrede man i Tausshed videre, da Fiskelars endelig standsede foran et lille Huus ved Heirede Sø. Først stod han stille og saae sig om med et misfornøiet Blik, men endelig gif han hen og bankede paa et Vindue, modsat det Sted hvor hans Ledjagere vare standsede, og kort efter hørte disse ham i en ivrig Samtale med en ubekjendt Stemme. Strax derpaa viste Lars sig, dennegang med en fornøiet Mine, og gav Selskabet et Bink om at følge sig, hvorpaa han førte dem et Par hundrede Skridt ind i Skoven langs Søbredden og standsede tilsidst ved en lille Vig, fuld af Siv, hvor de til deres store Forbauselse saae ham pege paa en lille Pram, som der laae skjult, formodentlig for at Svenskerne ikke skulde finde den. „Maa jeg nu først hjælpe Damerne ombord“, sagde Fiskelars, og tog uden videre Kirstine paa Armen og bar hende ud i Fartøiet, og dernæst ogsaa Helvig Rud. „Denne Bei, Søn, denne Bei“, vedblev han, idet han pegede med Haanden for Otto Rud, som ogsaa søgte at komme til Fartøiet med Bagagen. „Nu maa jeg blot bede Eder at sidde ganske stille. Pramen er tæt og god, men lidt vaklevoren, og som I see, er Vandet ikke mange Fingersbreder fra Kanten.“ Med Forsigtighed stødte Lars fra Grunden, og snart flød den lille Nøddestal paa Søens Overflade.

„Ja blås I kun saameget I lyst“, vedblev Lars med sit egne Smil; „her er jeg i mit Element, og dennegang faae I os ikke.“ Han roede nu langs Kysten ind i Mariebo Sø, som dengang stod i Forbindelse med Heirede Sø, og de to unge Piger kunde ikke undlade at udtale deres lydelige Beundring over den deilige Egn, der i Morgenbelysningen tog sig saa herligt ud. „Ja, deiligt er Landet, det er baade vist og sandt“, bemærkede Lars og lod Maren hvile lidt, „og jeg kan godt begribe, at Fingrene fløe baade paa Tydske og Svenske efter at komme i Besiddelse af det. Var det blot lige saa lykkeligt som det er skjønt! Dog, derom er det ikke værd at tale mere. — Da jeg maa forlade Eder, saasnart I ere landsatte, for at være desto tidligere tilbage igjen“, vedblev han efter en lille Pause, „vil jeg benytte Leiligheden til her at sige Eder, at I under ingen Betingelse maae forlade det Sted, hvortil jeg bringer Eder, om I endog ikke skulle see mig i to eller tre Dage. I skal ellers ikke frygte, lille Frøken“, forsikrede han, da han bemærkede, at Kirstine blev noget ængstelig ved disse Ord, „for deels troer jeg ikke Andet, end at I har mig igjen næste Nat, og skulde der stee mig noget Uventet, vil en god Ven vide, hvor I ere, og besøge Eder, hvis jeg bliver forlænget borte.“ „Maae vi ikke vide, hvorfor I forlader os“, spurgte

Helvig Rud, som fik en stedse større Deeltagelse for denne mærkelige Mand. „Det er alene til Eders Bedste“, svarede Lars undvigende, „det tør I stole paa. Det Børste er, at Madskabet kun bliver daarligt forsynet; thi jeg havde aldrig ventet at komme der mere“, bemærkede han med et mørkt Blik, „saa I vil ikke kunne vente at faae Andet hele Dagen idag, end tørt Brød og nogle Skiver ristet Flæsk, samt lidt Ol, hvilket Altsammen findes i den Pose her ved min Side. Men Stedet er sikkert, naar I ikke selv ere usorgfattede, og yder til Tarvelighed enhver Bequemmelighed. Naar jeg har luffet for Eder, skulle de omrode Den før de finde Skjulet.“ „Vi ere aldeles trygge, naar I siger, at vi kunne være det“, svarede Helvig Rud med et venligt Smil; „men siig mig, Lars, hvordan troer I, det gaaer vore Ledjagere, som kjørte for os?“ „Heste og Bogn ere sagtens fløiten“, sagde Lars, og forlod nu den lille Canal imellem Kysten og Skjelsnæs, som han af sine Grunde var roet ind i; „men det er Folkenes egen Skyld, om de ikke bjerge deres eget Skind, hvilket de forresten nok gjøre, da de ere baade snue og bestemte Mænd.“ „Maa jeg vide deres Navne?“ spurgte Helvig ivrig. „Gjerne, min Frosen“, svarede Lars; „havde det været Dag, havde I nok kjendt dem, skjønt de havde gjort Alt for at undgaae det.

Rudsten var Jakob Jørgensen i Sløsserup, som var med Eder ved Guldborg, og Forrideren var en Bonde fra Nagelssti, den lille Steffen Præst, som de kalde ham, fordi han baade snakker godt for sig og for har tjent Præsten i Rykjøbing. Ja, J kjender ham nok etsteds fra", bemærkede Fiskelars med sit lune Smil, da han saae, at Otto af Overraskelse gav et Sæt i Baaden, som nær havde bragt denne til at kæntré; „men J vil saa ogsaa indjee, at han endda ikke mener det saa ilde. De to Heste samt Vognen tilhørte Jacob, det andet Spænd Claus Forriders Enke i Greilev, og hvis J vil erstatte hende Dyrene engang i Tiden, kan hun nok trænge til det." „Tal ikke derom", sagde Helvig med en livlig Bevægelse; „Enhver, der har hjulpet mig paa Flugten, vil jeg stedse blive taknemmelig, og lider desaaarsag Noget Tab, skal det firedobbelst blive erstattet." Ja, det forlanger nu Ingen", sagde Lars tørt. „Men her ere vi ved vor Bestemmelse", vedblev han, idet Prammen lagde an ved Borgø; „maa jeg nu bede, at man vil følge mig En for En." Han kastede først et speidende Blik ud over Søens speilglatte Overflade, og da han Intet saae, som kunde opvække hans Mistanke, gik han langsomt til det Indre af den lille D. Efterat være kommen der, hvor den begyndte at hoine sig, trængte han endnu nogle faa Skridt ind i det Krat, som den-

gang bedæffede Den, ganske anderledes end nu, og stod derpaa stille ved en Steendysse, som han med liden Umage bragte tilside. Han fjernede dernæst nogle Græstov og Grene og løftede endelig en meget betydelig flad Steen iveiret, hvilken fuldkommen dæffede den Abning, som nu gabede dem imøde. Lars steg først ned og forblev en søie Stund indensfor; men endelig kom hans alvorlige Ansigt igjen tilsyne i Abningen, og nu gav han Selskabet et Vink at følge sig. Først steg Helwig ned, derefter Kirstine og endelig Otto, og snart var hele det lille Selskab atter forenet. „Velkommen i mit ringe Huus!“ sagde Lars, og betonedes Ordet, hvormed han tilkjendegav sin Eiendomsret; „thi Den er min til Iardag, og jeg har havt mange baade glade og sorgelige Timer her, dog fleest af de første“, tilføiede han efter en Pause. „Nu er Den et Bildnis; men naar Folk i Mariebo engang faae Dinene op for Naturens Skønheder i vort eget gode Land, kan det hælde sig, at her endda vil blive fort et muntre Liv. Her er en Koibank for To, saa I, min unge Mand, maa nøies med Gulvet; men ved Hjælp af Kapperne kan I endda ligge ganske mageligt. Igjennem Righullet kan I see over det Meste af Søen; men glem ikke at tilstoppe Hullet iaften, eftersom I nok kan tænde Lys, da jeg seer, at der heldigviis endnu er lidt Tran i Lampen. Vand

faaer J ved at heise dette Bæger igjennem Gullet. —
 Og nu god Taalmodighed og frit Mod til vi sees!"
 Med disse Ord nikkede han venlig ad dem alle Tre,
 hvorpaa han hurtigt forlod den Kjælder i Borgruinen,
 som et heldigt Tilfælde engang havde ladet ham finde,
 og som gjorde, at han siden leiede Den. Først hørte
 de ham en Tid at pusle ved Indgangen til Skjule=
 stedet og kort efter hørte de ham pladske med Værerne;
 men hvor han roede hen, tillod deres indskrænkede
 Synskreds dem ikke at iagttage, saa længselsfuldt de
 end alle Tre skifteviis speidede derefter.

Medens vore tvende Flygtninge og deres kjække
 Fører sidde saa godt forvarede i Borgs Slotskjælder,
 og Tiskelars i deres Interessse drager paa nye Eventyr,
 ville vi bede Værerne, hvis de ikke allerede ere blevene
 trætte af den idelige Omkringtrækken, at følge os til
 en Kant af Landet, hvor vi endnu slet ikke have vær=
 ret. I Mageltring, i Birket Sogn, boede den vær=
 dige Birkedommer Søren Potter, med hvem Værerne
 allerede i første Capitel gjorde et lille Bekjendtskab.
 Skjønt den nuværende Krigstid ingenlunde behagede
 ham, fordi den gav ham megen Uleilighed og mange
 Requisitioner at besørge, saa var han dog en Mand,
 der vidste at føre sig alle Tidsforhold til Nytte, og
 ved sit udmærkede Efterabelsestalent havde han snart
 forstaaet at gjøre sig saa yndet hos de svenske Befalings=

mænd, at han ei alene var en kjærkommen Gæst i deres Qvarteer, men derved ogsaa forstod at skaffe sig og sin Eiendom Sikkerhed for al Overlast, hvilket jagde Meget i de Tider; ja Søren Potter var ved Krigen maaskee bleven mere anseet end tidligere; thi da Alle mærkede den store Gunst, der vistnes ham fra Svenskerne's Side, var der næsten Ingen i hele Nørre-Herred, som jo ikke havde Noget, han skulde udvirke for dem hos Fjenden, og sli­ g Tjeneste skulde naturligviis stedse betales. Denne Søren Potters Virksomhed som Mellemmand var endogsaa Aarsag til et Besøg, hans ældste og ivrigste Fjende netop den Dag, paa hvilken vor Historie foregaaer, afslagde ham. Paa Pederstrup var dengang en Ridesfoged ved Navn Martin, en lille, vis­ sen Person, hvis Moder, som engang havde været Naadigfruens Kammerpige, havde vidst at skaffe Sønnen dette Levebrød. Denne Mester Martin var nu en complet lille Tyran, efter­ som Herskabet, hvis uindskrænkede Tillid han havde vidst at erhverve sig, blot saae og handlede igjennem ham, og derfor følte sig overtydet om, at Bøndernes idelige Klager over deres haarde Vilkaar enten vare overdrevne, eller de fortjente det, som de fik det; og da Bønderne mærkede, at Hr. Martin var den vigtigste Mand paa Gaarden, steg deres Uerbødighed for ham i samme Grad, som Hadet voksede i deres

Hjerter. Nu kom Krigen; men da hele Stillingen derved forandrede i høi Grad, skete der ogsaa en lige saa mærkelig Forandring i Martin Ridesfogeds Fremgangsmaade, idet han deels af den roesværdige Grund, at bevare Godsset saa lidet ødelagt som muligt for Herskabet, som var flygtet ud af Landet ved Gjendens Ankomst, og deels fordi han i sin eenlige Stilling virkelig frygtede for, at Bøndernes Had skulde bringe dem til Volds handlinger imod ham, nu pludselig blev deres virksomste Beskytter og Talsmand imod de overmodige Gjender, saa at Enhver, ifølge de Danstes indgroede Sædvane, snart glemte alle de tidligere Undertrykkelser, ja løftede tilsidst Ridesfogden til Skyerne som deres bedste Ven. Under disse Forhold kan Enhver indsee, at det maatte være Martin meget om at gjøre, at vinde Søren Potter for sig, og det var ogsaa i den Anledning at Ridesfogden, hvis egentlige Navn forresten simpelthen var Morten Madsen, denne gang var taget over til ham, medbringende en ny svensk Requisitionsoordre, som han fandt altfor ublu og derfor gjorde sig Umage for at faae Søren Potter til at skaffe sig forandret. Hvad der foregik imellem disse tvende mærkelige Personligheder, er ikke bleven bekendt; thi slige Sager foretages stedsse under fire Dine; men af den Sønderknuselse, der aabenbarede sig i Martins Mafsyn, og det hoverende Blik, hvor-

med Potter førte ham til Døren under de meest forekommende Hosflighedsbeviser, maatte saameget synes klart, at den gode Ridesfoged endnu maatte boie sig til større Ydmyggelser, hvis han nogensinde vilde vente Søren Potters Intervention hos dennes mægtige Venner, ja blot forebygge, at han ikke fik dem til at gjøre hans Ag endnu tungere. „Et Ord i Fortrolighed, stränge Hr. Birkfoged“, bad pludselig en Bonde, der stod udenfor Døren, ret som Ridesfogdens Bogn rullede bort, og lettede ærbødig paa Hatten. Hurtig vendte Potter sig om efter Lyden, da han hidtil reent havde overseet Manden, men soer tilbage, som om han havde traadt paa en Slange, saasnart han kjendte vor gamle Ven, Fiskelars. Givende ham et Tegn til at følge sig, førte han ham ind i sit bagerste Comptoir, hvis Dør han tillaaiede. „Ulykkelige!“ sagde han, idet han antog en truende Mine, „veed Du, at Du er angivet for den danske Regjering som svensk Spion?“ „Ja vel veed jeg det, stränge Hr. Birkedommer!“ svarede Lars med sit lune Smil, „og har endogsaa hørt, at jeg alene kan takke Eder for denne Kjærlighedstjeneste. — Lad os blot forstaae hinanden, Birkedommer“, vedblev han i en bidende Tone og syntes at ville gjennemføre den forbløffede Dyrighedsperson med sit skarpe Blik; „J tænkte at kunne vælte Bestyldningen for Landsforræderi fra Eder,

som en lumpen Havn af mig, naar jeg engang blev taget ved Vingebeinet efter Eders Angivelse; men vær ikke for tillidsfuld i det Stykke, thi den, der skal narre mig, maa staae tidligt op. Jeg troede, I vidste det", fortsatte han, men betragtede nu den bævende Birke-dommer med et spottende Smil; „thi forgjæves har I nu anden Gang søgt at svige mig. Vil I kjøbe denne Qwittering for 1000 svenske Krondalere, som jeg bærer i min Lomme?" spurgte han og pegede paa sin Brystlomme, medens den forfækkede Søren Potter forgjæves tyssede paa ham og fastede Diet nu ud ad Vinduet, nu igjennem Døren ud i Forværelset, „og den for 200 Mark for Comedien med Otto Kuld paa Gammelgaard? Ja, jeg seer nok, at I vil give mig det Dobbelte, Tredobbelte, Femdobbelte for dem igjen", sagde Lars drillende; „men I skal faae dem for meget billigere Priis, ærlige Mand! — Der ere to unge Piger og den samme Otto Kuld, som jeg gjerne vil have ind i Nakkov", vedblev han i en roligere Tone, efterat han havde gjort en lille Pause for at holde den ulykkelige Birke-dommer i Spændingen; „den ene Dame er Commandantens Datter, den anden hendes Veninde, og kan I skaffe mig dem et Leidebrev paa hvilkensomhelst Maade, samt ogsaa hjælpe mig Otto Kuld derind, saa ere Qwitteringerne Eders, og jeg lover Eder desuden, — jeg, som al-

drig har brudt mit Ord — at I ikke skal have Noget at frygte af mig i Fremtiden, saafremt I lader mig i Fred." „Jeg behøver ikke at sige Eder, kjære, lille Lars", svarede Birkedommeren, som pludselig var bleven en ganske anden Mand, „hvor inderlig gjerne jeg vil være Eder til Tjeneste i en Sag, som den omtalte. Kun veed jeg ikke, hvordan jeg skal bære mig ad dermed; thi næstforleden jeg var til Gjæst hos Steenbock, sagde han netop til en ung Officeer, at Beninden ikke maatte drage derind for aldrig det." „Intet er alligevel simplere", svarede Lars rolig; „I rider blot til Generalen og beder om Veidebrev for Borgermester Peter Mortensens to Døtre — han har 8 Børn, som I maaskee veed — og Svenskerne kjende vel ikke saa nøie, om hele Flokken er samlet inde i Byen eller ikke. Peder Mortensen, vil jeg derhos i Fortrolighed sige Eder, staaer slet ikke ilde anstreven hos Svenskerne, og hvad den unge Mand angaaer, da kan I jo blot bede Martin Ridesfoged om at anbringe ham og mig i et af de Arbejderhold, som han saa jævnlig maa levere foran Fæstningen." „Vil I ogsaa med derind, lille Lars?" spurgte Birkedommeren hurtigt. „Hvad jeg vil eller ikke vil, kommer ikke Sagen ved; kun sige I strax, om I indgaaer Handelen, for saa skal det skee i dette Dieblif, da den ikke bliver tilbudt Eder

oftere." „Hvornaar skal Reidebrevet udfærdiges?" spurgte Potter nœlende. „J kan endnu naae at give Generalen lidt Gøglerier ved Middagsbordet", sagde Lars bittært, „og selvfølgelig kan jeg have Brevet og J Dwitteringerne i Kommen ved Solnedgang. Martin kan J tale med imorgen tidlig; han gjør mere end det for Eder." „Nu vel da", sagde Birkedommeren, som havde taget sin Bestemmelse og indsaae, at han i Grunden gjorde en udmærket Handel; „ved Solnedgang skal J høre fra mig, hvis J vil blive her." „Jeg foretrækker hellere at mødes med Eder ved Hellinge Mølle", bemærkede Lars idet han tog sin Hat, „om J vil gjøre den lille Omvei." „Med største Fornøielse, min bedste Ven!" raabte den lille Birkedommer nok saa vims, og saaledes skiftes begge disse gode Venner tilfredse fra hinanden for første og sidste Gang.

Den næste Dag rullede i den tidlige Morgenstund en Bondevogn henad Landeveien, som fører fra Mariebo til Næstved. Paa det bedste Sæde i Vognen sad Helvig Rud og Kirstine v. Rørber, smagsfuldt, men simpelt paaklædte som Piger af den fornemme Borgerstand i den Tid vare, og bag i Vognen sad, eller rettere laae Otto Ruld og Fiskelars i noget Halm, da de skulde forestille et Par stakkels Bønder, som de fine Damer af Naade og Barmhjerlighed havde tilladt at kjøre med. Veien myldrede

af svenske Soldater baade til Hest og til Fods, som næsten alle uden Undtagelse ilede mod Nafskov, men kun saa henvendte et Spørgsmaal til Damerne, da de maatte antage, at de vare berettigede til at fjøre uhindrede, og de mere Mistænksomme tilfredsstillede Leidebrevet fuldkomment. Ved Stokkemarfe Kro var især Trængslen stor, og Damerne maatte holde ved en Side af Veien en god Tid, før der blev Leilighed for dem at fare fort, udsatte for de raae Soldaters usorsskammede Blikke og endnu frækkere Bemærkninger. „Jeg tager sjælden feil af Ansigterne, ædle Frøken!“ hvissede Lars til Kirstine v. Rørber, som sad ved den Side, ved hvilken han var staaet af, som det syntes for at lempe Noget ved Sædet, „og jeg troer, at jeg dristigt kan bede hiin aldrende Officeer om at træde hen til Eder. I udbede Eder da en Bedækning til Byen, saa ere I udsatte for mindre Ubehagelighed og mindre Fare.“ Som sagt, saa gjort. Saasnart Fiskelars med mange Skrabud havde forrettet sit Grinde til Majoren, gif denne strax hen til Vognen, gjorde en let Hilsen og saae paa Damerne med et spørgende Blik. „Vi agte os til Fæstningen“, sagde Kirstine v. Rørber, idet hun rakke ham Leidebrevet, „takket være Generalens ridderlige Fremgangsmaade; men da vi paa vor korte Rejse fra Mariebo og hertil have haft flere Ube-

hageligheder og, som J seer, her blive opholdte i Trængslen, er det vor ærbødige Forespørgsel til Eder, om vi ikke kunde komme under Beskyttelse af nogle Tropper, som drage samme Vej." Officeeren betænkte sig lidt. Derpaa kaldte han paa en Underofficeer og sagde paa Svensk: „Bring denne Bogn histom bag Laden. Vil J opholde Eder en halv Time, mine Damer, skal J faae min egen Søn til Vedsjager. Jeg venter ham hvert Dieblif fra Taastrup*), hvor han har ligget i Qvarteer. Han skal nu til Beleiringscorpsen, og jeg i Generalens Grinde til Kongelig Majestæt, og derfra videre til Sverrig, hvorfor vi have sat hinanden Stævne her." Med et taknemmeligt Blik paa den vakkre Mand fjørte begge Pigerne videre og holdt snart i uforstyrret Ro bag ved Laden. „Jeg indseer slet ikke, hvorfor de ædle Frøkener nu ikke skulle komme uhindrede til deres Bestemmelse", sagde Lars, som vedblev at staa ved Bognen, paa hvilken Pigerne sad, „og har derfor ikkun det at tilføie, at J beder Commandanten om at holde Porten aaben saa meget som muligt den hele Dag idag, da jeg nok saa skal see at faae Otto Kuld ind iblandt de mange Deserteurer, som hver Dag smutte ind fra Arbeidscommandoerne." „Men J, følger J da ikke med

*) Det nuværende Christiansfæde.

ind?" spurgte Helvig Rud i en synlig Overraskelse, idet hun bøjede sig hurtigt frem foran Kirstine og saae paa Lars med sine venlige Dine. „Gud velsigne Eder, Frøken Helvig!" svarede Lars og rystede paa Hovedet; „den unge Mand der kjender min Bestemmelse desangaaende." „Og den er hverken meer eller mindre, end at han forlader Danmark, maaskee endnu idag, naar han har faaet os i Behold", raabte Otto og saae paa Damerne med et betydningsfuldt Blik. „Det kan aldrig være muligt!" udbød Helvig og greb Lars's Haand, som tilfældigviis laae paa Bognkanten; „saa brav en Mand, som J, vil ikke forlade sit Fædreland i dets nuværende Qvide! J vil forene Eder med Eders Landsmænd og trodse Tjendens Raseri paa de Bolde, der, som J hører af de dumpe Kanonkud, endnu holde sig saa tappert." „Om J endogsaa regner vor Taknemmelighed for Intet", tilføiede Kirstine v. Rørber, som saae, at Lars vilde tale, „saa vil det dog være et stort Skaar i min Faders Glæde over at see os, naar han ikke tillige kan takke Eder personlig for Eders trofaste Bistand, uden hvilken vi næppe saa heldigen vare komne saa vidt, uagtet Hr. Otto Ruld sikkerlig havde gjort, hvad han formaaede." „Eders Tak er mig kjær og dyrebar, gode Piger, fordi den er et Vidnesbyrd om Eders ædle Hjerter", svarede Lars med et venligt

Blif paa dem Begge; men kjendte I mine Forhold, saa vilde I ikke forlange, at jeg skulde blive en Time længere, end nødvendigt er, i dette Land, hvor jeg kun har havt megen Sorg, men ringe Glæde." „Vi forlange heller ikke, at I skal blive en Time længere, end nødvendigt er", raabte Helvig Rud levende, „naar I endelig ønsker at forlade Landet; men I maatte ikke være den Mand, jeg antager Eder for, dersom I ikke vil finde, at Eders Hjælp og Bistand netop nu er nødvendig for vort arme Land. Jeg forsikker Eder", vedblev hun med en forunderlig Alvor i sin blide Stemme, „Kirstine og jeg vilde sørge meget mindre over Eder, naar vi saa Eder bringes livløs tilbage fra Byens Volde, end naar vi vidste, at I havde vendt Danmark, Eders Fødeland, Ryggen i denne haarde Tid; thi vor Agtelse for Eder, som nu er ubegrændset, vilde da lide et sorgeligt Skaar", tilføiede hun med en sagtere Stemme. Lars blev bleg som Døden ved at høre disse Ord, der maaskee trængte dybere til Hjertet, fordi de bleve udtalte med en saa blid Stemme. „Jeg har ofte været misfjendt, ædle Frosken Helvig, og er det endnu i dette Dieblif langt mere, end I troer", svarede han endelig, „men har aldrig brudt mig det Mindste derom; men være sig, at jeg betvivler i mit Hjerte, at I ikke har aldeles Uret, eller ogsaa I og Frosken Kirstine i de

faa Timer, vi have været sammen, ere blevne mig
 fjærere end jeg kan gjøre mig Rede for, saa-
 meget er vist, at jeg ikke kan bære to saa uskyldige
 Bæseners Misgjendelse. Jeg skal derfor blive paa
 Holland, saalænge Krigen her varer, derpaa giver jeg
 Eder mit Ord og min Haand!" raabte han, idet han
 rakte Helvig sin Haand, hvilken Kirstine ogsaa i sin
 Glæde greb; „men I maa ikke forlange, at jeg skal
 følge med Eder ind i Byen; for følger jeg med",
 vedblev han med sit lune Smil, „snapper I mig for
 at blive der, frygter jeg, og det vil hverken være til
 Gavn for mig eller Fæstningen. Jeg er en fri Mand
 og maa leve i det Frie. Imidlertid skulle I maaskee
 nok høre fra mig alligevel, og naar min unge Ven
 her bag i Bognen", tilføiede han med en sagte Stemme,
 „nogensinde faaer en lille Seddel fra mig med de tvende
 Bogstaver H. K., saa vil han og I mindes, at Fiskelars
 ikke har glemt Helvig og Kirstine eller Fædrelandets Sag."
 Næppe havde han endt disse Ord, for en ung svensk
 Officeer nærmede sig Bognen og anmodede begge Da-
 merne, som han høfligt hilkede, om at gjøre sig rede
 til at følge ham, og snart rullede Bognen med vore
 Bekjendte, ledsagede af den unge Lieutenant og hans
 Rideknægt, uhindrede hen ad Nakkflov til, hvorfra
 Kanonskudene lode tydeligere og tydeligere, jo nærmere
 de kom Kampens Skueplads. Da man var kommen

til Krukholm, hvis Beboere alle vare flygtede, bød Lieutenanten Vognen at standse, hvorpaa han selv red hen til den commanderende Officeer, som derpaa sendte Bud efter en Cornet og en Trompeter for at bringe Damerne til Byen. Fiskelars og Otto havde imidlertid benyttet Veiligheden til at stige af Vognen, ved hvilken den sidste forblev, medens hiin ilede hen til Martin Ridesfoged, som stod i Nærheden og ventede paa dem. Net som Damerne tilfods vilde gaa videre, kom Ridesfogden med begge Rejsekammeraterne, som han imidlertid havde forsynet med hver sin Spade, hen til den eskorterende Cornet. „Sr. Cornet!“ udbrød han, „her er to Mand istedetfor de to Lømler, der udebleve fra den pederstrupske Arbejdscommando imorges.“ „Følg med, Slynkler“, brummede Svenskeren, og snart besandt begge vore Rejsende sig paa den sidste Vandring, som de skulde gjøre i Forening. Imidlertid sad Ritmester Løvenbalk, der var bleven holdt tilbage i Hovedkvarteret af sin Chef, udenfor en lille Baraffe ved Siden af Beien, paa det Sted, hvor nu Jernstøberiet staaer, da han netop den Dag førte Commandoen ved de nærmeste Poster imod Byen. Foran ham stod en Rytter i militair Stilling, medens Ritmesteren selv var bestjæftiget med at læse et Brev, som han nylig havde bragt ham. Det var fra hans værdige Ven paa Fuglsang og lød saaledes:

„Min ærede Ben og Vaabenbroder! Satan! Tøfene have narret mig, og jeg vil ønske, at der maa times mig alt det Onde, jeg har tilføiet mine Fjender, hvis jeg endnu veed, hvorledes. Jeg har kun hørt, at en ubekjendt Bonde har været paa Gaarden, og jeg troer selv at have seet ham — Satan! — og senere har jeg hørt, at nogle fordægtige Personer have været stærkt forfulgte ved Rysted-Kanten af Lieutenant Sjøringers Ryttere; men Mere veed jeg ikke — Satan! — Jeg har skrevet til Ritmester Dreier, som ligger paa en Gaard ved Navn Halsstrup, og nu maa ogsaa Du lukke Dinene op. — Satan! Satan! Din tro Ben og Vaabenbroder Klapinski,
med egen Haand.“

Datum Fuglsang, den 8de Juni 1659.

Pludselig lod nogle Trompetstød nær ved Byen fra den Trompeter, som tilligemed Officeren havde ledsaget Damerne forbi Ritmesteren, medens han havde været beskæftiget med at læse sit Brev. „To Mand til Arbejdscolonnen ved Pederstrup“, sagde i det Samme en Underofficer i en ordonnantsmæssig Tone. „Godt, godt!“ de Andre arbeide foran Udenværket hithenne. — „Milde Gud!“ raabte han, da hans Øie fulgte Trompetlyden, og han nu saa, at en Borgerofficer fra Byen bød Kirstine Armen for at føre hende videre, medens en anden Borger ledede Helvig ved

Haanden. „Helvig! og — og — Hør, veed Du ikke,“ sagde han, hurtigt vendende sig til Soldaten, som skulde følge vore Venner til deres Bestemmelsessted, „hvem de to Damer vare, der nu droge ind i Runddelen?“ „Man sagde hifsthenne, at det var Borgermester Peder Mortensens to Døttre, Marie og Petrine,“ strænge Hr. Ritmester!“ svarede Fiskelars, da Underofficeren rystede benægtende paa Hovedet, hvorpaa han tog Spaden paa Rasken og tradskede bag efter Otto og Soldaten til Skandsearbeidet, medens hans Læber krummede sig til hans sædvanlige Smil, og Frants Torbensen fortvivlet slog sig for Panden.

Tiende Capitel.

I en beleiret By.

Først henimod Aften lykkedes det Otto Kuld ved Fiskelars's Hjælp at smutte ind i Søndergades Runddeel, til hvilken en Bro, hvor nu Bomhuset er, førte over. Han modtoges strax indenfor Volden af Diderik v. Esen, Oberst v. Rorber, Borgemeisteren og flere af de vigtigste Personer baade af Borgerflabet og Garnisonen, hvem Efterretningen om Frokenernes Ankomst havde bragt til Commandantholigen for at lykønske Faderen, hvorfra de, af Interesse for den unge Mand, som havde udført sit Hverv saa heldigt, Alle vare ilede til Runddelen, for at see, hvad der kunde gøres for at fremme hans egen Frelse. Efterat Bønderkarlenes Hurraer, hvormed de modtoges deres Hovding, vare forstummede, traadte v. Rorber frem af Klyngen og omfavnede Otto. „Det er ei alene Commandanten, men ogsaa Faderen, som takker Eder

for Eders hurtigt og vel udførte Foretagende", raabte han, „og tro mig, aldrig skal hverken den Første eller den Sidste glemme, hvad han er Eder skyldig. Vi have her staaet og overveiet, hvad vi kunde gjøre for at hjælpe Eder ind til os; thi vi saae Eder meget godt af og til i Købegraven, og Eders Folk havde flere Deputationer hos mig for at ansøge om at maatte gjøre et Udfald for at fange Eder, men Oberstlieutenant v. Bernbachs Anskuelse, at dette kunde være farligt, og min Datters flygtige Beretning om Eders Ledsagerss Rist og Eders egen Conduite bestemte mig til at give dem Afslag, og nu seer jeg ogsaa, at dette har været det Rigtigste. Dersom Fjenden ellers tillader det", vedblev han, idet han vendte sig til den øvrige Gruppe, „agter jeg imorgen at give et Middagsmaaltid hos min ærede Vært, Hr. Willum Hansen, og jeg indbyder Eder herved foreløbig tilligemed Eders Fruer og ældste Døttre til at være mine Gæster og tage til Takke med, hvad dansk Gæstfrihed kan byde Eder i en beleiret Fæstning. Gode Vine skal det idetmindste ikke skorte paa, takket være vor gamle Kjælder her i Byen." Da de gjensidige Lykønskninger og Complimenter endelig vare forbi, ilede Otto ved sin Svigerfaders Side hjem til hans Bolig, hvor flere end eet Bud allerede havde underrettet Familien om Ottos lykkelige Hjemkomst. „Minder Du, Otto", sagde Diderik v. Esen, da de

netop vare traadte ind igjennem Søndergades Port, „hiint Huus der og Professor Vantes Ordstrid med Underofficeren? — Naa, Du kan troe, det blev en prægtig Historie!“ vedblev han leende, da han saae, at Otto nikkede, „og den skal Du dog høre. Igaar-morges kom samme Underofficer, ledsaget af to andre Soldater, i et høitideligt Optog, som, trods Fjendens voldsomme Bombardement, var ledsaget af en heel Skare Store og Smaa, hen til mit Huus og præsenterede mig paa en lille Basse nok saa alvorlig en Geværkugle, der virkelig havde gjort den vidunderlige Reise igjennem Soldaten.*) Han mindede mig om mit og dit Vidnesbyrd med Hensyn til Væddemaal om Daasen og bad mig at følge sig til Professoren, som han frygtede for ellers vilde gjøre Opbøvelser med at udlevere „sin bedste Skat“, og da jeg ventede mig en lystig Historie, fulgte jeg med største Fornøielse med. Ja, den Spøl er sagtens lang, som mine to Drenge der bære hjem fra Brændriet; men Du kan troe mig, at Professorens Ansigt blev endnu længere. Naturligviis benægtede han Kuglens Identitet og bød dem paffe sig, men da begge Sygevogterne svore paa, at Tingen forholdt sig

*) Det er maaskee nødvendigt her at bemærke, at dette besynderlige Tilfælde, ifølge Bircherods Dagbøger, skal være aldeles historisk.

rigtig, bød han Soldaten en Krone for Kuglen, som han vilde gjemme som en Mindelse, og paastod, at Væddemaalet kun var Spøg. Dermed vilde Karlen naturligviis ikke lade sig nøie, og Begge indstævnede Sagen for Commandantskabet. Jafte havde vi imidlertid et Slags Dpløb her i Gaden, da en heel Deel Soldater samlede sig udenfor den ulykkelige Professors Huus og raabte: „ud med Daasen, ud med Daasen!“ hvilket Commandanten tilsidst gjorde en Ende paa ved at kalde begge Parter for sig, og fik saaledes mæglet Forlig, at Underofficeren skulde beholde sin Kugle, som han bærer i et Baand om Halsen, og Professoren give ham 10 Slettebaler, for at kunne beholde „sin bedste Skat“ uanfægtet.“ — Under denne Fortælling vare Otto og Stadscapitainen komne til dennes Huus, fra hvis Vinduer Johannes smukke Ansigt for længe siden havde nikket Otto venligt imøde, og snart efter sad den lykkelige unge Mand ved sin Forlovedes Side i den vakkre Families Midte, hvor man under kjærlig og fortrolig Samtale tilbragte Aftenen og den første Deel af Natten, idet Otto først hørte det, som havde tildraget sig under hans korte Fraværelse, og siden maatte give sine egne Eventyr til Bedste. Den næste Morgen foretog han sig en Runde omkring i hele Byen, for at see de Ødelæggelser, Fjendens Bombardement havde foraar-

saget, og da den sædvanlige Middagsmad var kommen, spadserede han ved sin Bruds og Svigerfaders Side — Moderen havde foretrukket at blive hjemme — hen til Commandantens Bolig, hvor allerede et talrigt Selskab havde indfundet sig. Næppe saae de de unge Piger deres Vedsager, før de ilede ham imøde og hilsede ham som en gammel Bekjendt. Da han præsenterede dem sin Brud, var det tydeligt, at begge Damerne studsede noget; men strax tog Kirstine v. Rørber den undseelige Johanne under Armen og førte hende længer ind i Salen, hvor Borgermester Niels Nielsens Damer allerede sad, som toge med den største Venlighed imod den unge Pige, der forresten jævnlig kom i deres Huus. Da Obersten havde hilset paa Otto, trak han ham hen i en Binduesfordybning og sagde til ham: „Igaar kom en Trompeter med et Brev fra Grif Grubbe til Gammelgaard, hvori han havde den Uforstammenhed, at forlange Eder udleveret som et bortromt Tjenestetjende; men han fik saaledes Bessked, at I herefter kan være rolig fra den Kant, og dette er den eneste Grund, hvorfor jeg har fortalt Eder denne Historie. — Og nu til Bords, mine Gæster!“ — Ved Bordet, hvor v. Rørber viste den fineste Tact med at ordne de Tilstedeværende, gif det meget muntert til. Naturligviis var Damerne's Flugt det vigtigste Æmne for Samtalen,

og det, at de havde benyttet Borgermester Peder Mortensens Navn, især en Kilde til Lystighed, oien synlig en større, end denne Borgemester virkelig skyttede om, hvis piinlige Stilling forøgedes i en endnu høiere Grad, da Tiskelars, som en nødvendig Følge af Samtalens Gang, idelig maatte nævnes og mange Spørgsmaal og Slutninger om denne mærkelige Mand opfastes, som de af Selskabet, der kjendte ham bedst, imidlertid meest vogtede sig for at besvare. „Hvorledes gjorde I fra først af denne Mands Bekjendtskab, min kjære Capitain?“ spurgte Magister Vidsted, hvem hans Broder Borgermesterens Forlegenhed især var paafaldende, og som allerede dengang stod paa en spændt Fod med ham. „Som de unge Frøkener allerede vide fra vort Ophold i Borgs Kjælder“, svarede Otto med Dristighed, „kom jeg paa min Reise fra Guldborg til hans Huus, uden at jeg vidste, hvis det var, og frelst hans Datter fra en Svenskers Brutalitet, skjøndt jeg ikke kunde frelse hende fra Døden, og da jeg nu traf ham her i Byen samme Dag som vor ædle Commandant havde overdraget mig det ærefulde Hverv, at hente hans Frosken Datter og hendes Veninde hertil, var han derfor strax villig til at staae mig bi paa min Reise, uagtet jeg skylder at tilføie, at han ogsaa gjorde det af Agtelse for Obersten og Frosken Helwig Rud.“ Nu reiste Borger-

mester Niels Nielsen sig og ønskede Frokenerne velkommen og opfordrede Selskabets tilstedeværende Herrer til, paa gammel danst Riddervis, snart at holde en Tournering til de nysankomne Dameres Ære. Da det dengang var aldeles usædvanligt at holde Taler, naar en Skaal udbragtes, kan man nok indsee, at disse faa Ord vakte megen Opmærksomhed og gjorde stormende Lykke. Oberst v. Rørber og v. Bernbach tilkastede hinanden betydningsfulde Blikke, og da den Første endelig nikkede med et muntret Smil, idet han tomte sit Bæger, reiste pludselig den tappre Oberstlieutenant sig, idet han udraabte: „Jeg modtager i de tilstedeværende Herrer's Navn den af vor gjære Borgermester tilkastede Handske, og med vor brave Commandants Indrømmelse indbyder jeg dem, Valget falder paa, til et muntret Udsald inat fra en af Portene, dennegang alene til Ære for vore Damer, men, som jeg haaber tillige til Kongelig Majestæts og denne Fæstnings største Nytte og Ære.“ „Vi ville Alle med, Æren byder, at vi Alle følges ad!“ Saaledes raabte man i Munden paa hverandre, og endnu efter at Garnisonens Musik paa et Bink af Verten havde begyndt at spille op, vedvarede Larmen. Samtalen tog nu en ganske anden Vending, og Selskabet opløstes noget tidligere, end det ellers vilde have været Tilfældet, fordi Alle maatte hjem at gjøre Forbere-

delser til den natlige Expedition, eftersom Ingen vidste, hvem der kunde faae Ordre til Udrykning. Net som om Gjenden havde anet, at der var noget i Gjære, søgte han samme Nat, saasnart Mørket var faldet paa, ei alene ved et hæftigt Bombardement, som i Reglen stedse begyndte ved Sengetid og varede til den lyse Morgen, at ængste Byens Indvaanere, men prøvede atter paa at sende nogle Brandere ud fra Steensø for at tænde Skibene, som laae langs Bolkværket ved Byens Side, i Brand; men alle Anstrængelser vare forgjæves, og da Klokken var slaaet Et i Taarnet, stod den til Udfald commanderede Styrke i største Tausshed opstillet i Beilegade langs Bolden, der løber ad „Høiefat“ til, i Hornværket, samt Ravelinen. Planen var den, at Hans Horns Borgercompagni skulde kaste sig imod de foran liggende fjendtlige Befæstningsværker, dækket af et Compagni af Otto Kuld's Bønderkarle, der skulde danne Reserven, medens et andet skulde forblive i Ravelinen som anden Reserve, under Anførsel af en Undercapitain ved Navn Mads Tvede, i Fredens Dage Skytte paa Grimstrup, det nuværende Frederiksdal. Et Compagni Soldater skulde gjøre en omgaaende Bevægelse til Høire, et andet til Venstre, medens et Ryttercompagni og en Arbejdercommando til at sloise de erobrede Værker stode opstillede i Beilegade, for at

bruges i det beleilige Dieblif. Skjønt Svenskerne aabenbart bleve overraskede i deres Værker, modstode de dog Angrebet som tappre Mænd og modtog Borgerne med en hæftig Geværild, som imidlertid, deels formedelsf Hurtigheden og deels formedelsf Mørket, næsten ikke gjorde nogen Skade, og Borgerne styrkede modigt frem under kraftige Hurraraab. Ligesaa tappert besteg de ogsaa de fjendtlige Værker; men da disse forsvaredes af 4 Gange saamange Svenske, bleve de kastede tilbage igjen. „Reserven frem!“ commanderede Oberstlieutenant v. Bernbach, som med et Blik oversaae de Vanskeligheder, Borgerne havde at kæmpe med, og med Lynets Hurtighed satte Otto Kuld og hans Bønderkarle sig i Bevægelse, saasnart Ordren var indløben, medens den anden Reserve indtog deres Plads. „Lad os tage dette Batteri, brave Borgere, før Reserven kommer!“ raabte v. Bernbach, og svang sig ved sin Adjutants Hjælp op paa Brystværnet; men næppe havde han sat sin Fod paa det, før han tumlede tilbage, ramt af 2 Kugler i Hjertet. Kun et Dieblif behøvedes der til at udbrede den Efterretning i Borgernes Rækker, at deres Yndling var falden, og en glødende Hævnlyst fyldte lige saa hurtigt Alles Sind. Endnu engang gjorde de et Angreb, og denne gang kunde Intet modstaae dem, saa at Ottos Ankomst med sit Compagni blot tjente Bor-

gerne til at holde sig i de erobrede Bærker. Hermed var det Meste af Affairen afgjort; thi nu bleve Svenskerne ogsaa angrebne i begge Flanker af de omgaaende Tropper, og hvad der ikke flygtede, blev enten nedhugget eller taget tilfange, ja Garnisonen kunde endogsaa holde Stillingen saalænge, at det lykkedes den fuldkomment at sloise de Bærker, Fjenden indtil da havde opkastet paa dette Punkt. Sen paa Morgenstunden vendte Seierherrerne endelig tilbage til Byen med et stort Antal Fanger; men trods deres Held og forholdsviis meget ringe Tab, var Sorgen dog umiskjendelig i Alles Ansyn, fordi Seiren var kjøbt med den ædle v. Bernbachs Død. Liget forblev i Hornværket indtil op ad Formiddagen, hvorpaa det med militair Honneur førtes gjennem de blomsterbestroede Gader til Kirken, hvor det, tilligemed et Par faldne Borgere, henstod under en Borgervagts Opsyn indtil det senere bisattes for at føres til Familiebegravelsen i Udlandet. Kort efter at dette sørgelige Tog havde passeret Gaderne; begave Kirstine v. Rørber og Helvig Rud sig hen til det Huus, der var indrettet til de Saaredes Behandling, for at see, om deres Bistand der paa nogen Maade kunde være at ønske. Ræppe vare de indtraadte i Huset, som laae i Bredegade, hvor nu Halsted Amts Sygehuus findes, for Professor Vante

med megen Bigtighed traadte ud af et lille Bærelse, og, idet han nærmede sig Helvig Rud, udbrod: „Jeg skulde ret nu have Bud efter Eder, min Frøken; thi en saaret Svensker, som ikke har langt tilbage, har idelig udtalt Eders Navn, og jeg syntes det var min Pligt, idetmindste at underrette Eder derom.“ Med en urolig Anelse, der drev Blødet bort fra hendes Kinder, traadte Helvig tilligemed sin Veninde ind i det lille Bærelse, hvor hendes første Blik faldt paa Ritmester Løvenbalk, eller rettere Frants Torbensen, som bleg indtil Døden laae udstrakt paa en Feltsteng. „Gud velsigne Eder, at I kom, Frøken Helvig!“ yttrede den Døende med en svag Stemme, og rakte efter hendes Haand, som han forgjæves søgte at bringe til sine Læber. „I kan troe, hvad jeg siger, Helvig; thi et Menneske, der venter snart at staae for sin Dommer, skilles ikke gjerne fra Verden med en Løgn paa Læberne: I har været elsket, saa ingen Kvinde kan have været det mere, og kun for at worde Eders Kjærlighed værdig, har jeg søgt Døden under alle Skikkelser indtil det lykkedes mig at opnaae min anseete Stilling i Armeen. Hvor strængt I end bedømmer mig, Helvig Rud“, fortsatte han med yderste Anstrængelse, „saa fortjente jeg dog ikke den Haardhed saa ubetinget, hvilken I efter vort Gjensyn har behandlet mig med. Der klæber ingen Forbrydelse

ved mine Hænder, og mange, tør jeg sige, har jeg afværget, hvorfor jeg meer end eengang har vexlet Rugler med mine vilde Kammerater. Jeg ansøgte igaarmorges om min Afssked; og gif kun iastes med, fordi Ingen havde Anelse om noget Udfald. Jeg var da kommen herind — og vilde I have forskudt mig?" „Aldrig, Frants;" raabte Helwig hulkende og knælede ved hans Fødder; „I skulde være bleven hilset som min Barndomsven, den jeg ikke havde seet siden Adskillelsen." Der indtraadte nu en lang Pause, under hvilken den Saarede bestandig blev svagere. Kirstine havde strax ved Indtrædelsen forladt Bærelset igjen tilligemed Sygevogeterne, som hun bød at føre sig til de andre Saarede. „Er I her endnu, Helwig?" hviskede derpaa Frants Torbensen med en til Døden svag Stemme, og da et sagte Tryk af hendes bløde Haand besvarede dette Spørgsmaal, udbrød han: „Lad mig see Eder endnu engang, Helwig!" Den unge Pige reiste sig og en Taare faldt fra hendes Øie paa hans Pande. „Gud velsigne Eder for denne Stund!" hviskede den Døende atter, og med Blikket fæstet paa den unge Piges Ansigt — udaandede han sin Sjæl. Helwig Rud boiede sig over den Afssjælede, trykkede et Kys paa hans blege Pande og forlod Bærelset med langsomme Skridt. Ude paa Gangen modtog hendes Veninde hende, og da Kir-

stine kunde vide, at Helwig for Diebliffet ikke havde Sind til at besøge de andre Saarede, som hun imidlertid flygtig havde seet til, foreslog hun hende istedet derfor, at gjøre en Tour omkring Bolden, før de atter gif hjem. Men forgjæves søgte Kirstine at adsprede sin Veninde, ved at henlede hendes Opmærksomhed paa dette eller hiint; hun blev stille og indesluttet i sig selv den hele Dag, og aldrig udslettedes Mindet om hendes ulykkelige Barndomsven af hendes Sind.

Net som før at hævne sig over det store Tab, han havde lidt ved det sidste Udfald, overøste Gjenden de følgende Nætter Byen med utallige Bomber og gloende Rugler, som vel satte Brandcorpsets Anstrængelser paa en ualmindelig Prøve, men forresten ikke have den forønskede Virkning for Svenskerne, idet Borgerne snart vare blevene vant til disse nye Forhold og tilsidst sov ganske trygt eller passede deres huuslige Gjerning med samme Rolighed, som midt i Fredens Skjød. Det var især fra Steensø, at Byen angstedes, og det var derfor til ikke liden Glæde for Otto Kuld, da han en Aften sildig ved en Overløber modtog følgende Seddel, som var indesluttet i Hoven af dennes ene Træsko: „Besøg os paa Steensø saasnart som muligt med nogle gode Benner. H. K.“ Strax ilede Otto med denne Seddel til Commandanten, som læste og læste den

og tilfældigvis ikke vidste, hvad Lid han turde sætte til den. „Thi seer I, min Kjære“, sagde han og rakte Borgermester Niels Nielsen, som tilfældigvis var tilstede, Seddelen til Gjennemlæsning, „fastes vi tilbage derfra, ville vi let lide et saa alvorligt Tab, at endog Fæstningens Sikkerhed kan sættes paa Spil.“ „Fra Kirketaarnet have vi i Dagbrækningen baade igaar og idag seet megen Bevægelse imellem Steensø og Helgenæs“, svarede Niels Nielsen efter nogen Overveielse og rakte Seddelen tilbage til Commandanten, „som virkelig tydede paa, at Fjenden for en Deel forlod Den, og lægge vi nu dette Bink til, troer jeg dog, ædle Hr. Commandant, at vi skylde Borgerne, der meget forulempes fra den Kant, at anstille idetmindste en Recognoscering, som jeg selv, om I saa synes, kunde foretage med Diderik v. Gessens Compagni, som idag er fri for Vagttjenesten.“ „Ja vel, gjør det da i Guds Navn!“ raabte v. Rørber, og gik estertænksum op og ned ad Gulvet; „Capitain Kulds ene Compagni kan sætte over fra Færgelandet og tjene Eder som Reserve, medens I selv angriber fra Byens Side; nogle Stykker skal jeg ogsaa lade fjøre ned ved Stranden og over paa Færgelandet, hvor det findes meest bekvemt, for at dække Eder; men det er, for Gud, Alt hvad jeg kan gjøre for Eder paa dette vovelige Tog.“ „Det er ogsaa Mere end

nok, ædle Hr. Oberst!" svarede Otto modig, „om jeg
 ellers fjender min Mand ret." Hele Dagen var man
 nu beskæftiget med at lave Landgangsfartøier, natur-
 ligviis uden at Fjenden fik det at mærke, og omtrent
 Kl. 2 om Morgenen satte Niels Nielsen og Otto
 Kuld paa samme Tid over til Den fra deres forstjel-
 lige Udgangspunkter; men saa ubemærket Angrebet
 end skete, vare dog Svenskerne aarvaagne og mod-
 toge Borgermesterens Baade med en voldsom Kanon-
 ild, der imidlertid blot traf en af Baadene og saarede
 een Mand, en Tjenestekarl, der mistede begge Benene.
 Saa snart Borgerne vare landede, hørte Kanonaden
 strax op, og da Compagniet endelig naaede Batterierne
 i Stormskridt, fandt de ei alene disse forladte og
 Kanonerne fornagtede, men ogsaa den hele Besætning
 ombord i Baade, for at begive sig over til Trælhol-
 men eller Fastlandet. „Vi have altid eens Held med
 os, Herman Slagter“, sagde Diderik v. Gessen
 leende til en af sine Underofficerer, ret som han havde
 sendt Bud til Otto Kuld, at han gjerne kunde føre
 sit Compagni til Byen igjen. „Nu have vi baade
 været i Reserve og i Stormangreb og vilde i begge
 Affairer ikke have faaet saameget som en eneste Saa-
 ret, hvis Dorthes Reimerss Karl ikke havde havt saa
 lange Been. Men alligevel er der gjort en god
 Erobring, som kunde have kostet meget Blod og endda

regnes som taget for billigt Kjøb." Og deri havde den brave Capitain Ret; thi fra den Stund af blev Borgernes Stilling meget forbedret og Beleiringens Gang en ganske anden, eftersom Steenbock, der var fulgt efter Brangel i Commandoen, nu indsaae, at hvis Fæstningen skulde erobres, maatte det skee ved et Angreb efter alle Kunstens Regler. Det kan imidlertid ikke her være vor Hensigt, at give en Beskrivelse af denne mærkelige Beleiring, der næsten er enestaaende i vort Fædrelands Historie, og er i det Smaa, hvad Kjøbenhavns Beleiring var i det Store. Vi kunne blot her fremhæve de enkelte Begivenheder, som paa en eller anden Maade gribe ind i vor Fortælling, og saaledes komme vi nu til et Tilfælde, som paa en høist sorgelig Maade endog gjør en Epoke deri. Der var gaaet omtrent 12 Dage efter Hjendens Fordrivelse fra Steensø, da Otto Kuld atter en Aften fik en Seddel med det sædvanlige Mærke, paa hvilken blot stod disse tre Ord: „Brug dine Dine“. Ligesom forrige Gang ilede han atter med den til Commandanten, som stedsse modtog den unge Mand med faderlig Velwillie, og viste ham hvad Overløberet havde bragt ham. „Eders gode Ven er mig vel dunkel“, svarede v. Kørber smilende, „og jeg troer, at han uden Fare for sig selv nok kunde have talt lidt tydeligere; imidlertid have vi Vidnesbyrd for, at

hans Vink ere paalidelige, og nu maae vi altsaa, som han siger, bruge vore Sandser saa godt vi formaae, indtil vi faae opdaget, hvad han mener." Endnu i samme Time bleve alle Bagterne fordoblede, og de, der havde Post i Taarnet, paalagte den yderste Opmærksomhed, medens et Compagni Soldater desuden blev stillet fuldkommen kampfærdigt paa Torvet, for at bruges snarest muligt paa det truede Punkt. Imidlertid forløb Natten uden nogen Afbrydelse; men desuagtet iagttog Oberst v. Rorber de samme Forsigtighedsregler, til alle deres Forbauselse, som ikke fjendte Bevæggrunden. Med speidende Blik vandrede Otto hele Dagen fra den ene Post til den anden og kom endelig høist mismodig tilbage til sit Hjem hen paa Eftermiddagen. „Jeg forstaaer mig ikke paa det“, sagde Otto til Diderik v. Esjen; „Gud skal vide, jeg bruger mine Dine, men med Undtagelse af, at Arbeidscommandoerne ere betydeligere end ellers udenfor Hornværket, er Alt som sædvanligt hos Svenskerne.“ „Vil Du gaae, kjære Otto?“ spurgte Johanne, da hun saa ham gribe til sin Hat, saa sage han havde endt et kort Maaltid. „Jeg veed ikke, om det er din Befymring, som ogsaa gjør mig urolig; men jeg har hele Dagen været saa uhyggelig tilmode, at jeg tilsidst næsten frygtede for at være ene. Hvis Tjenesten ellers kan tillade det, kunde Du glæde mig

meget ved at tage mig med paa en Runde, ligesom jeg nys saae, at de to Frosener ledsagede Commandanten, der sagtens ogsaa gik til Bolden." „Kom, kom, min elskede Pige!" raabte Otto og sluttede hende i sine Arme; „vi gik jo heller ikke ud sammen iastes ogsaa paa Grund af den Djevles Seddel." „Men glem saa blot ikke Seddelens Indhold, at sige i sin rette Betydning", bemærkede Faderen tørt, idet han fulgte dem ud paa Gaden og blev staaende for med synligt Velbehag at see efter det smukke Par, som først gik ud igjennem Søndergades Port til den foran liggende Runddeel, hvor, uagtet Alt var roligt og som sædvanligt, Otto atter gjentog sin stadige Advarsel om Paapasenhed. Derefter gik de den sædvanlige Vej langs Runddelene til Hornværket; men allevegne fandt han baade Alt i tilsyneladende Ro udenfor Boldene og den største Marvaagenhed indenfor samme. „Jeg forstaaer mig ikke paa Fiskelars denne gang", sagde Otto og rystede paa Hovedet. „Men der seer jeg Commandanten og hans Damer henne i Ravelinen", raabte han pludselig; „nu see de ogsaa os og vinke ad os; Du er vel ikke ængstelig for at gaae hen til dem, endstjønt de staae ved vort yderste Punkt!" „Hvor Du gaaer, er jeg lykkelig ved at kunne følge Dig", svarede Johanne og trykkede om sin Fæstemands Arm, og snart stode de ved Siden

af Commandanten i Ravelinen, hvor Bønderkarlene, som bekjendt, havde Vagt. Hvert Dieblif sneg nogle Bønder sig enten enkeltviis eller flere tilfammen ind ad Porten, som netop i den Anledning var aaben, da Svenskerne, trods al deres Paapassenhed, ikke kunde forhindre Bønderne, som vare commanderede til Arbejde, fra at smutte bort. „Vi faae en glædelig Tilvæxt til Garnisonen idag, Capitain Kuld“, sagde Oberst v. Korber; „Lieutenant Rølykke har forsikket mig, at vi allerede have faaet en Snees Stykker herind, og der have vi et nyt Hold.“ „Men, Otto!“ raabte Johanne pludselig, „er det ogsaa rigtige Bønder?“ og pegede med disse Ord paa den af Obersten nys omtalte Flok, hvor man nu til Alles grændseløse Forbauselse blev nogle vilde, frigerste Ansigter vaer under de brede Hatte. „Tag det for din Part, Helvedes Qvind!“ brølede den nærmeste af dem, som netop var den, der havde paadraget sig Johannes Opmærksomhed, og med disse Ord rev han en spændt Pistol ud af sit Bælte og fyrede paa hende. Som et vildt Dyr foer Otto ind paa ham, da han saae den ulykkelige Pige falde, og strakte ham med et Hug til Jorden; men i samme Dieblif var ogsaa Ravelinen Skuepladsen for et frygteligt Myrderi. Frøken Helvig og Kirstine vare strax ilede den stakkels Johanne til Hjælp, og saa stor var deres Smerte

over den skete Ulykke, at Ingen af dem havde Die for den vilde Kamp, som rasede rundt omkring dem, ja at selv Kirstine i første Dieblis glemte sin Fader. Udenfra myldrede Svenskerne frem, og den halve Snees, som allerede var inde i Ravelinen, kæmpede som fortvivlede Mennesker for at holde sig til deres Kammerater kunde komme dem til Hjælp. „Svenskerne ere i Ravelinen! — Til Hjælp, til Hjælp! — Luk Portene! — Frels Obersten og hans Damer!“ saaledes lode de forvirrede Skrig imellem hinanden, medens Danske og Svenske tumlede sig i det vildeste Haandgemæng paa den snævre Plads indenfor Porten. Snart begyndte Hornværkets Stykker at gjøre lyst imellem de tilslende forklædte Arbeidere, som, da de saae deres Anslag aabenbaret, hurtigt igjen trak sig tilbage; men desuagtet rasede Kampen lige fortvilet inde i Ravelinen, da det naturligviis var de meest forvorne Kroppe, som havde meldt sig til dette Bovestykke, og de Danske i deres Forbittrelse deels over Overrumplingen, som næsten var lykkedes, og deels over det begaaede Qvindemord, ikke tænkte paa at give en Eneste Pardon. „Slaa dem ihjel, de Qvindestjændere og Qvindemordere! hug dem ned til sidste Mand!“ raabte Bommeløv, der tjente som Frivillig under Otto og just ogsaa den Dag havde Bagt i Ravelinen, og nedstødte med sit Spyd den anden Fjende.

Endnu nogle Diebliffe, og Ingen af de dristige
 Svenske var mere i Live. Da Otto havde nedlagt
 sin Fæstemoes Banemand, havde den øiensynlige
 Fare, hvori Byen svævede, ladet ham glemme sit
 store Tab saalænge; men næppe var den sidste Mand
 falden og Resten fordreven, før han vendte sig til
 det Sted, hvor hans Johanne laae, og hengav sig
 til en grændseløs Smerte. „Herre, Du gode Gud,
 vi ere jo alle Menneſter!“ raabte en godmodig Brygger,
 der havde ført en Commando fra „Ulkarret“ Ravelinen
 til Hjælp, „og derfor er det begribeligt, at han sørger;
 men tal I den unge Mand tilrette, Hr. Oberst, for ellers
 gjør Menneſket en Ulykke paa sig selv. Al ja, vi
 ere Alle Adams Børn!“ Retop vilde v. Rørber til at
 følge den velmeente Anmodning, da han i det Samme
 saae Diderik v. Esſen komme ilende ud til dem i
 Forening med flere bevæbnede Borgere, som det
 almindelige Rødsſkrig hurtigt havde bragt derhen. Med
 et eneste Blik overſaae den ulykkelige Fader hele den
 sorgelige Gruppe; men da hans Dø faldt paa Otto,
 der syntes aldeles overmandet af sin Smerte, lagde
 han Haanden paa hans Skulder og ſagde med en
 dyb Stemme: „Otto, jeg har ogsaa Grund til at
 sørge, men jeg ſkal vide at sørge ſom en Mand!“
 Da man imidlertid bemærkede, at der endnn var
 Livstegn hos den unge Pige, blev hun ſaa lempeligt

som muligt baaren ind i det nærmeste Huus, medens over en Snees Tilskuere under det almindelige Ud-
 raab: „hun lever endnu, der er Haab endnu!“ ilede
 afsted efter Bartsfjæreren. Desværre var dette Haab
 kun en Lysstraale, der ligesaa hurtigt forsvandt, som
 den var fremkommen. Vel slog den ulykkelige Pige
 sine Dine op, da hun var kommen til Rolighed i
 Huset, men kun for nogle Diebliske derefter at lukke
 dem for evig. Med et taknemmeligt Smil lønnede
 hun Helvig og Kirstine, som stode ved hendes Leie,
 nedsmukne i den dybeste Smerte. Da hendes Blif
 faldt paa Otto, som laae paa Knæ ved Sengen,
 holdende hendes Haand, som han vædede med sine
 Taarer, imellem begge sine, hviskede hun: „Min
 Otto, græd ikke!“ Endnu vandrede hendes Blif usta-
 digt omkring, som om det søgte Nogen, og da det
 endelig tilsidst dvælede ved hendes Fader, der vel
 var ligesaa nedbøiet som de Andre, men bedre for-
 stod at beherske sin Smerte, fløi det sidste Ord:
 „Moder!“ over hendes blege Læber, og med dette
 Udraab svang hendes rene Sjæl sig op til Herrens
 Throne. — Man kan vel tænke sig, at et Dødsfald
 som dette maatte fremkalde den dybeste Deeltagelse i
 hele Byen; thi baade var Diderik v. Gessens Familie,
 trods sin ringe Stilling i Samsundet, ligesaa agtet
 som afholdt af alle Retsfædige, og desuden gjaldt

Johanne, som vi alt have bemærket, ei alene for den smukkeste, men ogsaa for en af de vakreste Piger i hele Staden, hvortil kom, at det næsten maatte skyldes hendes Opmærksomhed, at Fjendens snilde Anslag ikke lykkedes. Der har heller næppe været nogen Jordefærd hverken for eller siden i Byen, hvor man saa et saa talrigt Følge, en saa almindelig Deeltagelse. Hele Byen var paa den Dag saa at sige indhyllt i Sorg. Saasnart Udbruddet af den første hæftige Smerte havde lagt sig, gik Ottos Fortvivlelse efterhaanden over til en stille Kummer, som gjorde ham uimodtagelig for alt Andet, end Kampen imod Johannes Mordere. Selv Opholdet i Diderik v. Gessens Huus, hvor man fordoblede sin Kjærlighed til ham, blev ham tilsidst utaaelig, da Alt der for meget mindede ham om den Elskede, og det varede derfor ikke mange Dage efter Begravelsen, før han tilsidst tog fast Bolig paa Hornværket, som var det Punkt, der var meest udsat for Fjendens Angreb og som derfor var deelt lige til Forsvar imellem Borgerne, Bønderkarlene og Garnisonen. I Generalstormen, som Svenskerne senere forsøgte og som, hvad bekendt er, endtes med deres store Nederlag, var han den Forreste i de Kæmpendes Rækker, men modtog da ogsaa et saa betydeligt Saar i den venstre Skulder, at han paa Bartsfjærerens bestemte Befaling maatte

for nogen Tid forlade sin Post, og opholdt sig da paa Oberst v. Rörbers Anmodning i dennes Huus, da man frygtede for, at Tilstedeværelsen hos Svigerfaderens Familie kun vilde forværre hans Tilstand, istedetfor at forbedre den. Han var derfor ikke med, dengang Borgerne anden Gang ligesaa heldigen affloge Fjendens Storm, hvorved den brave Lieutenant Reck fandt Heltedøden, men han meldte sig kort efter igjen til Tjenesten, for atter at indtage sin sædvanlige Plads, skjønt han og mange andre Officerer indsaae baade det Banskkelige og Farlige i at holde den, efter som Fjendens talrige Miner og uafsladelige Kanonade næsten havde forvandlet hele Hornværket til en uordentlig Leerdynge, som det, paa Grund af Garnisonens ringe Styrke, ikke var muligt at udbedre om Natten i samme Forhold, som Odelæggelserne frembragtes om Dagen, skjønt baade Koner og Piger arbeidede med. Da den sidste for Fæstningen saa ulykkelige Storm paa Hornværket fandt Sted Natten imellem den 13de og 14de Juli, havde Otto et Dieblisk tidligere netop lagt sig til Hvile i sin Feltskappe, men vaagnede pludselig ved det forfærdelige Raab, at Fjenderne allerede vare i Breschen, som de under Nattens Dække havde nærmet sig til med en forbauende Forsigtighed og Snuhed. Uheldigviis var det netop den Nat for Størstedelen Garnisonens Soldater

som havde Bagt, og da de fleste af dem efter den Tids Skif vare hvervede, kunde man ikke forudsætte den Lyft hos dem og Iver for Byens Forsvar, der i langt høiere Grad maatte findes hos Bønderkarlene eller endnu mere hos Borgerne selv. Imidlertid forsvarede Major v. Reher alligevel nogen Tid Breschen med Tapperhed og afvergende Lykke; men tilsidst fik de Fjendtlige fast Fod i den, og forstærkede ved tililende Kammerater, begyndte de endogsaa at gaae angrebsviis frem i Hornværket selv. I dette Dieblif ankom Mads Tvede med sit Compagni Bønderkarle. „Evenskerne maae ud, Folk“, raabte Otto til dem, idet han stillede sig i deres Spids, „om vi saa Alle skulle lægge vore Been her. Fremad, Byens Skjæbne er afhængig af Eders Mod i denne Time!“ Ved dette voldsomme Angreb, under hvilket den brave v. Reher, som forresten ogsaa var en Tydsker, søgte at ordne sine Folk for at understøtte Otto, maatte Evenskerne vel vige Skridt for Skridt tilbage, men da de endelig kom til Breschen igjen, var det umuligt at kaste dem ud af denne Stilling, som de havde faaet Tid til at sætte sig altfor fast i, og som de nu ogsaa opbøde Alt for at forsvare, da de svenske Officerer ligesaa godt som de danske kjendte dette Punkts Betydning. Fjerde Gang søgte imidlertid Otto at opmuntre sine Folk til et fornyet Angreb og tvivlede endnu

ikke om en endelig Seir, da han saae, at v. Kejer ryffede frem for at komme ham til Undsætning; men i samme Dieblig blev han ramt i Hovedet af en Steen, som en kæmpestærk Dalekarl slyngede efter ham, og bevidstløs tumlede han til Jorden. Rundtom ham og ovenover ham rasede Kampen endnu nogen Tid i al sin Boldsomhed; men endelig sagtnedes den noget, da Major v. Kejer traf sine decimerede Compagnier ud af Hornværket, uden at Svenskerne dennegang vovede at forfølge ham. Dette vigtige Punkt var imidlertid nu i Fjendens Bold, og da Otto blev trukken frem blandt den Dynge af Faldne, som Compagniets Bestræbelser for at faae ham med sig havde frembragt paa begge Sider, befandt han sig som Fange iblandt de forhadte Svenske.

Elleve Capitel.

Fangenkabet.

Saa snart Otto Kuld var kommen saameget til sig selv, at han kunde gaae, blev en Soldat beordret til at føre ham til den Overstcommanderende for Beleiringsarbejderne, som havde opslaaet sit Telt omtrent, hvor Dampmøllen nu staaer. Med Smerte saae Otto, hvorledes Svenskerne gjorde Alt for at befæste den erobrede Stilling saaledes, at den ikke igjen skulde ratages dem, ligesom ogsaa den Glæde, der straaledes ra alle Svenskernes Ansigter over det heldige Udfald af Angrebet, skar ham dybt i Hjertet. Da han kom til Oberst Gorgas's Telt, som laae bagved en opkastet Jordvold, traf han paa en talrig Gruppe Officerer, som under støiende Uystighed complimenterede hverandre i Anledning af den vundne Seir og derfor ikke uelikkelig lagde Mærke til Otto, som af Smerte og Mathed maatte sætte sig ned paa en omvendt Hjul=

bør, der laae henkastet paa et affides Sted, medens
 en Ordonants gik bort, for at melde Oberst Gorgas
 hans Ankomst. Lidt efter traadte denne selv ud af
 Teltet og gik henimod den unge Mand, som med
 Moie reiste sig op, da han saa ham nærme sig.
 Obersten maalte ham først et Minut med sit skarpe
 Blik og endelig udbrød han: „J hører til Otto
 Kulds Bønderkarle?“ Otto bejaede det. „Og er
 Officeer, som jeg bemærker“, da han saa Sølvtræsserne
 paa den blaa Troie. Otto boiede Hovedet. „Ederes
 Navn?“ vedblev Svenskeren. „Otto Kuld“ svarede
 Fjanden. „Naa saa! det er en anden Sag. Er I
 kun den eneste Fange, som vi have gjort inat, saa er
 I ogsaa en desto vigtigere. Skjønt jeg er Ederes
 Fjende, saa respecterer jeg altid Tapperheden, og I
 skal derfor blive forbunden af min egen Læge og
 blive behandlet som Officeer. Jeg venter Generalen
 hvert Dieblis fra Skovlænge, og han kan da bestemme
 over Eder.“ Otto Kuld bukkede ærbødigt for Ober-
 sten, som derpaa lod ham føre ind i sit Telt, hvor
 fort efter en Bartstjær indfandt sig, som undersøgte
 Saaret og derpaa erklærede, at han efter et Par
 Dages Rolighed kunde reise, hvorhen det skulde være.
 Henimod Middag kom General Steenbock selv til
 Obersten, der lod Otto Kuld, som nu havde faaet
 et bedre Udseende, træde frem for denne berømte

Mand, just som en Trompeter kom fra Byen med en Parlementair. „Endelig“, raabte Generalen og gned sig i Hænderne, medens han i sin Glæde aldeles glemte den indladte Fange, „troer jeg, at de fortvivlede Mennesker derinde begynde at give Kjøb, saa jeg faaer indtaget Fæstningen, som Brangel maatte lade ligge.“ Grindet var imidlertid et ganske andet, end han havde ventet; thi saasnart Generalen var traadt ud til Officeren, spurgte denne blot om Capitain Otto Kuld var død eller levende, og udbad sig i første Tilfælde hans Lig. „Han har det, saavidt jeg veed, ganske godt“, svarede Steenbock, som næppe formaaede at skjule sin Uergrelse over den skuffede Forventning, „og skal blive behandlet saaledes som vi skyldte tappre Mænd. Af den samme Grund vil I ogsaa opfordre Commandanten og Borgerstabet til at capitulere, eftersom jeg nu har taget Nøglen til Byen. For at vise dem min Agtelse, giver jeg dem to Dages Betænkningstid, og de maae da selv siden forsvare Følgerne, hvis de udsætte Staden for den visse Undergang.“ Med disse Ord fjernede Steenbock sig for at bestige sin Hest. „Fangen, Hr. General!“ bemærkede Oberst Gorgas, idet han fulgte sin Supérieur til Hesten. „Det er sandt, Oberst“, svarede den Adspurgte; „I lade ham føre herud. — Capitain!“ vedblev Steenbock og saae paa ham med en

Belvillie, som man ikke skulde tiltroe en Fjende, „I er en tapper Mand og Eders Folf have gjort mig megen Skade; men af Agtelse for Eder og dem, vil jeg alligevel indeslutte Eder i den Capitulation, som jeg har tilbuddt Byen for et Dieblif siden, uagtet I er fangen førend Tilbudet. Om to Dage vil vi faae Svar, og er det imod Forventning benægtende, afgaaer I vieblikkelig til Fangedepotet i Nykjøbing.“ „Jeg takker Generalen for hans Velmødighed, der fuldkommen svarer til hans berømte Navn“, svarede Otto og bukkede dybt; „men saaledes som jeg kjender Commandanten og Borgerstabet, kan jeg ligesaa godt tiltræde Reisen strax, thi der maa endnu Mere til for at bøie Raskkoviternes Mod.“ „Det er da nogle Djævels Menneffer!“ raabte Generalen og slog i Luften med Ridedissen; „ja, vi ville dog alligevel see til. I ethvert Tilfælde har I godt af Opholdet for Eders Saars Skyld.“ Derpaa gjorde Generalen en flygtig Hilsen med Haanden til ham og de Omkringstaaende og galloperede videre, medens Otto blev bragt ud til den svenske Leir paa „Skoven“. Som den unge Mand havde ventet, bragte Parlementairen til den bestemte Tid et Afslag paa Steenbocks Opfordring, men overleverede tillige Otto Breve fra Diderik v. Gessen og v. Rorber, der vare ledsagede med fornødne Klædningsstykker og

en lille Sum Penge til at gjøre Fangelivet saa lidet trykkende som muligt, og næste Dieblif sad Otto paa en Vogn, som under to menige Rytteres Bevogtning skulde bringe ham til sit Bestemmelsessted. Da de vare komne til Stokkemærke, kunde Rytterne naturligviis ikke ride Kroen forbi, og da de i det Hele havde viist sig ganske skuffelige imod Otto, gav han dem nogle Penge til Drifkevarer. Den ene Rytter steg strax af Hesten for at hente, hvad de Begge ønskede ud fra Kroen, og kastede Tøilerne til en Bonde, som drev omkring udenfor. Bonden greb disse, flappede Hesten og lagde Ridetøiet tilrette; men da han derpaa gjorde sig et Grinde hen til Vognen, gjenkjendte Otto øieblikkelig — Fiskelars. „Saa den anden Rytter ind med“, hviskede Lars; men tilføiede derpaa høit, for ikke at vække Mistanke; „Under Herren ikke ogsaa mig et Par Skillinger? Har Kone og mange Børn hjemme, som skrige om Brød.“ Otto gav ham det Forlangte, og vendende sig derpaa til den anden Rytter, som saae med længelsfulde Bliffler ind i Krostuen, hvor Kammeraten var kommen i Pasfiar med andre Soldater, sagde han: „Hvis Du vil troe en dansk Officeer paa hans Ord, saa lover jeg, ikke at forlade Vognen, saalange I ere inde i Kroen, om Du ellers har Lyst til at gaae derind ogsaa.“ Rytteren saae et Dieblif uviist paa Otto Kulde: „I

lover, at J ikke vil flygte, medens vi ere derinde?" spurgte han, og da Fangen derpaa nikkede, var Fritselsen for stor for Rytteren, og han gav ligeledes sin Hest til Jiskelars, som lagde Toiet tilrette paa denne ligesom paa den første; men da Lars derpaa vilde vende sig til Otto, kom allerede den første Rytter bandende ud. „Den Hund til Bagtmester“, raabte han, „som ikke kan taale at et Par gamle Kammerater slaae en Passiar af! Naar vi troe Eder, mener jeg det er nok; thi det vilde komme ud over os, om J undløb.“ Kort efter viste ogsaa den anden Rytter sig, ligesaa forbittret, og strax efter satte Toget sig i Bevægelse igjen. — Da de tætt udenfor Mariebo kom til det Sted, hvor Rødbhyveien støder til Hovedlandeveien, saae de vel en stadselig Vogn med 4 Heste for komme fjorende henne paa hiin, men Otto tænkte ikke videre derpaa, førend Ekvipagen ved Juddjorselen til Mariebo kom paa Siden af ham, da han til sin store Uergrelse bemærkede, at det var Anna Grubbe, som sad deri tilligemed en ubekjendt svensk Officeer, der gav Kudskene paa begge Vogne et Tegn til at standse. „Min Fæstemand, Lieutenant v. Hackeldorf, har tilladt mig at række min Faders bortløbne Skrivelser en Almisje, som han nok kan trænge til nu, da jeg seer, at han har naaet at komme i den Stilling, som var at vente efter hans hele forvildede Levemaade!“ raabte

Anna Grubbe, idet hun lagde en Hoffærdighed i sine Miner, som ellers var hende fremmed, og da hun mærkede, at Otto ikke strakte Haanden ud efter Pengene, fastede dem for hans Fodder i Bognen. „Hedder Eders Fæstemand Georg v. Hackeldorf, af Oberst Dues Ryttere?“ spurgte Otto, uden at værdige Pengene saameget som et Blik eller forraade nogen Fortrydelse over Annas spottende Ord. „Ja vel, Georg Wallenstein v. Hackeldorf“, svarede Anna stolt, „og naar Krigen er forbi, følges vi ad til Sverrig, hvor Regimentet ligger i Qvarteer i Landskrona.“ „Hvis saa er“, svarede Otto, „saa bliver det Eder, som for-tjener Ynk; thi den Mand — er alt gift.“ „For-domte Løgner!“ skreg Lieutenanten og reiste sig i i Sædet; „vi tales ved ret om et Dieblif.“ „Jeg er ingen Løgner, det veed Frokenen ogsaa selv bedst“, sagde Otto med samme Rolighed og saae med Alvor paa den blegnende Anna; „thi Eders Svoger, Kændrif Silfverkrone, døde i mine Arme paa Lazarethet i Nafskov, og jeg skrev forinden, efter hans Ord og i hans Navn, et Brev til Eder, hans Svoger, og til hans Søster, Eders Kone, som blev bragt ud ved en Trompeter.“ „J lægge den Løgner i Bolt og Jern her i Byen til nærmere Ordre!“ skreg atter Lieutenanten og beskæftigede sig nu med den besvi-medede Anna. „J vilde ikke bruge saadanne Ord,

naar jeg var en fri Mand og vi vare ene i fri Mark“, raabte Otto forbittret; „men bedrage Qvindfolk og haane fangne Mand, det ligner de udenlandske Eventyrere, som kaste Skarn paa enhver Arme, i hvis Rækker de findes.“ Men Tydsferen hørte ikke Nesten af Talen; thi forinden foer hans Vogn paa et Vink af ham videre, medens Otto fulgte langsomt bagefter med sine Ryttere, der, som indfødte Svenske, syntes rigtig godt om de drøie Ord, den udenlandske Officer havde faaet. Men Borgerne, som fra Husene vare Bidner til denne høirostede Ordtsift, glædede sig ogsaa af Hjertens Grund over deres djærve Landsmand og tilvinkede ham med Hænderne et venligt Levevel. De tvende Ryttere, som skulde eskortere Fangen lige til Nykjøbing, lode Vognen kjøre hen til Jomfruchoret i Mariebo Kirke, som dengang brugtes til Fangernes midlertidige Opbevaringssted, og afleverede ham til den derværende Bagt, hvorpaa Otto blev indeluffet til en halv Snees Landsmænd, meest af Bondestanden, som af forffjellige Marsager vare bragte i Forvaring af den egenraadige Fjende. For disse Stafler var Ottos Ankomst en sand Velsignelse; thi da de alle klagede over Sult og anden Mangel, fik Otto for en dygtig Drifkeffilling En af Bagten til at hente Levnetsmidler og Drifkevarer for en Deel af sine Penge og deelte Nesten med sine Lidelses-

kammerater. Han havde næppe gjort det Sidste, for
 en Corporal kom ind og spurgte ham, om det var
 ham, som havde beværtet med Mad og Drifte, og
 da han dertil svarede Ja, forlangte han hans Penge,
 eftersom Fanger ikke maatte have Penge hos sig, for
 at de ikke skulde betjene sig af dem til at undvige.
 „J har kun ringe Tillid til Eders egne Folk“, sva-
 rede Otto spottende, „siden J troer, at de kan lade
 sig bestikke; desuden ere mine Penge for faa til at
 jeg kan udrette Sligt med dem.“ „Vigemeget, hid
 med dem!“ skreg Corporalen; „det er imod vor
 Ordre.“ „General Steenbock har givet den Ordre,
 at jeg skal behandles som Officeer“, svarede Otto
 rolig; „det J kan høre af min Bevogtning, om J
 vil lede den op, og det bliver Eders Sag, om J tør
 handle derimod.“ „Nu vel da“, sagde Roveren,
 noget slaaet ved Ottos Bestemthed, „saa giv mig 10
 Kroner, Bagten til Tæring, og jeg skal sørge for at
 J beholder Resten.“ „Det kan ikke skee“, svarede
 Otto med Bestemthed, „fordi jeg ikke nær eier den
 Sum, og vil J overhovedet have en eneste Skilling,
 maa J tage den fra mig med Magt, eftersom jeg
 ikke lader det skee godvillig.“ „J skal faae, som J
 forlanger det“, raabte Corporalen broutende; men
 Otto hørte ikke siden det Mindste til ham og endnu
 mindre til Lieutenant v. Hackeldorf, hvilket især over=

raskede ham. Kloffen kunde omtrent være 3 om
 Morgenen, da Bagten atter traadte ind i Jomfruchoret
 og opfordrede Otto Kuld, som hele Natten havde
 sovet trygt, til at vaagne og følge sig, da Reisen nu
 atter skulde til at gaae for sig. Uden at sige et Ord
 reiste den unge Mand sig fra sit haarde Leie, som
 havde været det bare Gulv, og gik udenfor, hvor den
 ene Rytter gav ham et Tegn med Sabelen til at
 strige tilvogns, og afsted gik det igjen i den tidlige
 Morgenstund ud af den slumrende By; men istedetfor
 at følge Landeveien, der fører til Saxkjøbing, boiede
 Vognen pludselig af ved en Bivei til Høire. For-
 undret saae Otto sig omkring til alle Sider og en
 glad Anelse gennemfoer ham, da han bemærkede,
 at Rytterne ogsaa vare forsvundne. „Troer I maaskee
 ikke, at vi kunne finde Veien alene, Hr. Capitain?“
 sagde en bekjendt Stemme med sit særegne Smil;
 „vi have dog før aget sammen, hvor Veien var mindre
 god.“ „Var!“ raabte Otto, og det første Smil
 viste sig paa hans Ansigt siden hans Elskedes Død;
 „men er Du da en reen Troldmand?“ „Intet
 mindre“, svarede Fiskelars paa sin spøgende Maade,
 „skjønt jeg næsten kunde behøve at være det, efter-
 som de Svenske begynde at gjøre Jagt paa mig for
 visse Historiers Skyld, der ere komne i Folkemunde,
 og naar deres Herredømme er forbi, ville mine egne

Landsmænd begynde Klapjagten, har man jagt mig." „Bryd Eder aldrig om den Snak!" svarede Otto ivrig. „saasandt Oberst v. Körber og Borgermester Niels Nielsens Ord have Noget at gjælde, vil I snarere blive hædret end straffet." „At de to Danne- mænd mene mig det godt, er mig en stor Gæde", svarede Lars alvorlig; „men I kan troe, unge Mand, at der ere endnu Flere, som mene mig det meget bedre efter deres Wiis, og deres Arme kunne række længer end hines Ord, skjønt de ikke ere værdige at løse deres Skorem. Imidlertid frygter jeg ikke Kampen, naar det skal være saa; men jeg foretrækker dog helst at undgaae den, eftersom Udfaldet vil blive tvivlsomt, og jeg er fjed og led af at stride." Der hengik nu en lille Stund, i hvilken Begge sadde fordybede i deres egne Betragtninger, som de syntes først at vækkes af, ved det at Bognen standsede. „Kjender I dette Sted, Otto Kuld?" spurgte Lars med en dyb Stemme, i hvilken en indre Bevægelse tydelig aabenbarede sig, og pegede med Enden af Bidsteskaffet til Ruinerne af et Huus. „Der ligger hun og der ligge de, og Gud hjælp dem, de Rid- dinger, naar hun for Retfærdighedens Throne paa Dommens Dag kræver dem til Regnskab for deres Handlinger. Det er det største Beviis paa min God- hed for Eder, I nogenjinde kunde saae", vedblev

Lars, idet han reiste sig i Sædet for at stige ned, „at jeg for Eders Skyld besøgte denne Plet igjen, som alligevel staaer for mine Tanter baade Nat og Dag.“ I dette Dieblif kom en ung Bondefnøs frem bag Ruinerne af Huset. „Naa, er Du der, min Søn“, sagde Lars, og foer med Haanden over Dinene, „hust nu paa, hvad din Husbonde sagde Dig inat, hvis Du udspørges om din Kjørsel, at Du iastes fjorte Ridesogden fra Bramslykke hjem, og at Du skulde have en Fedekalv med tilbage, som svenske Ryttere toge fra Dig i Slemminge. Vær nu flink, for hust paa, at det ellers gjælder din Husbonds Liv og Eiendom.“ Den unge Knøs, som omtrent kunde være 17 Aar, men besad et meget opvakt Ansigt, isprang hurtigt op og fjorte videre Øster paa, medens Otto og Lars vandrede ned til en Jolle, som laae og vuggede sig i den friske Morgenluft ved Kysten. Da Vinden var søielig, hejsede Lars en Smule Seil paa Skuden, satte sig i Agterenden med en Nare, som han brugte istedetfor Roret, der manglede, og satte Cours udenom Borgo efter Heirede So. „Da vi sidst vare her, spurgte Helvig Rud Eder“, begyndte Otto, „om de Mænd, som havde hjulpen hende paa Bei, og jeg forsikkrer Eder, Lars, at jeg ikke mindre ivrig onsker at kjende Navnene paa mine Befriere, for om mulig engang i Tiden at takke dem, ligesom

det ogsaa vilde være mig kjært at vide, hvordan jeg blev fri." Det vil jeg gjerne sige Eder, unge Mand", svarede Lars, „endstjønt jeg ogsaa har Noget at tale med Eder om. Planen til Eders Befrielse kommer alene fra Kjobmand Niels Gjørup i Mariebo, som jeg kjender temmelig nøie, og som er en saa brav dansk Mand, som der træder i et Par Sko, stjont han stundom finder mig paa vel lystige Streger. Da vi mødtes ved Stoffemarken, hvorhen jeg ilede for at befrie Eder ved første Leilighed, saasnart jeg horte I var fangen, havde jeg endnu ikke tænkt paa, hvorledes I skulde blive fri, men benyttede mig af Rytternes Fraværelse til at komme lidt Tædt paa Pistolpanderne, for at de ikke skulde gjøre Skade, om I blev nødt til at springe af Bognen et eller andet Sted. Da jeg kom til Mariebo et Par Timer efter Eder, gif jeg ind til Niels Gjørups for at høre mig for, og strax kaldte Kjobmanden mig ind i et Bærelse og sagde: „Hør, Lars, I er kommen som om I var kaldet, for jeg har sat mig i Hovedet at ville frie en dansk Mand, som for et Par Timer siden kom i Ghoret, om det saa skal koste mig Liv og Eiendom. Jens Hattemager historre er med, men vi mangle Rudsten, for vi maae jo være svært forsigtige," og nu fortalte han mig den Samtale, som I havde med en svensk Officer paa Gaden udenfor hans Dør, og som havde

indtaget begge de brave Mand saameget for Eder." „J har ikke hørt til den Lieutenant siden?" spurgte Otto hastig; „han truede med at komme til mig i Arresten." „Na, han fik nok Andet at tænke paa", sagde Lars smilende som han pleiede, „for man vil sige, at han rendte fra Frøkenen i Mariebo, idetmindste saae jeg hende fjøre alene hjem. Naa, vi hørte da Gjørups Plan, som gif ud paa, at han og Hattemageren skulde spille Eders Vogtere og jeg være Rudsken. Da Gjørup den Nat havde 11 Ryttere i Indkvartering, kan J begribe, at han lettelig kunde faae baade Heste og Klæder, naar han havde Mod til at stjæle dem for en kort Tid. Rigtignok meente Vagten, at vi kom noget tidlig; men Niels sagde dem paa gebrokkent Tydsk, at de hastede til Nykjøbing, for at komme tilbage og være med ved Plyndringen i Raskov." „Da kunde det ellers nær være gaaet Eder galt", bemærkede Otto, „for begge mine Bevogtere vare indfødte Svenske." „Na, det havde ingen Nød; værre var det bleven, om de vare komne i det Samme. — Men siig mig nu, gode Ven, hvad agter J nu at tage Eder for?" spurgte Lars og saae vist paa den unge Mand, „for at komme til Raskov igjen vil baade blive overmaade vanskeligt og forsaavidt til ingen Nytte, som J vel kan sige Eder selv, at om Byen ikke er falden forinden, vil den dog næppe

holde mange Timer ud efter Eders Ankomst, skjont Gud maa vide, at de staae imod som Dannemænd, og at det er en skjændig Gjerning, saaledes at lade dem i Stikken, helst da der var lovet dem Undsætning." „Dyrtigt talt, er jeg i den Henseende meget ubestemt med mig selv", svarede Otto efter nogen Betænkning; „lad mig imidlertid høre Eders Mening, Lars, for jeg skulde feile meget, om I ikke har Planer for med mig." „Det er ligesom I tager det", bemærkede Lars; „men tag nu først disse Bondeflæder paa, som ligge der forude; thi nu nærme vi os Snævringen og vi kunne aldrig vide, hvilke Snaphaner, Skovene heromkring skjule. — Med Eders Tilladelse ville vi nu tage en Steen", vedblev Jisse-lars, og gjorde som han havde sagt, da Otto var bleven færdig, „og binde de andre Klæder om den og fæste det Hele udenbords, for vel har I en Bule i Hovedet og hænger endnu noget med den ene Arm; men en lille Vogn, brugt med Forsigtighed, kan aldrig skade, sagde den forrige Præst i Rådsted, som jo nu gaaer omkring og spørger, saa det er en Gru, og efter dette gode Raad komme vi vel ogsaa igjennem, om vi endogsaa skulle støde paa næsvisse Udfrittere. — Siig mig nu allerførst", spurgte Lars videre med sagte Stemme, idet han efter fuldendt Operation igjen greb Maren og bragte Jollen i rette Cours, „kunde

J endnu have Lyst til at slaaes med Svenskerne?" „Kan I spørge derom!" raabte Otto ivrig; „jo, saa længe Krigen tillader at slaae dem ihjel, skal jeg være den Første til at begynde og den Sidste til at ende." „Nu vel, I skal faae Eders Lyst styret og det inden ret længe, det lover jeg Eder; men det bliver saa alvorligt, at Ingen af os derefter kan blive i Landet et Dieblif, hvordan det saa vil gaae vore Hjælpere, og derfor er mit næste Spørgsmaal, om I kunde have Sind til at see Eder om i fremmede Lande med Fiskelars, hvilket han kaldes her paa Lolland, men som ingenlunde er hans rigtige Navn, for at uddanne Eder til en dygtig Mand, og naar I har fædet mig til Hvile et Sted derude, da at komme tilbage som en velholden Mand, for, om Tiderne monne forandre sig, at kjøbe et Gods og gjøre Eders Bønder frie; thi det er den eneste Betingelse, jeg sætter i mit Testamente, da min Velstand ellers skal være død for Verden, naar jeg selv er borte." „Jeg fulgte Eder ubetinget og tog med Hjertensglæde imod Tilbudet", sagde Otto og omsluttede med glødende Kinder begge hans Hænder, som holdt paa Aaren; „thi I veed sagtens", vedblev han med taareqvalt Stemme, „hvad Tab jeg har lidt, siden vi skiltes i Løbegravene, og der er nu slet intet andet Baand, der binder mig til Danmark, end Kjærlighed til Fædrelandet og den

Taknemmelighed, jeg føler for mine Venner her paa Den; men den første byder mig, ikke at forlade mine Landsmænd, for den Rød, som nu tynger paa dem, er endt ved Freden." „Hvad vil I da gjøre, Otto?" spurgte Lars med en alvorlig Røst; „her paa Den bliver intet Andet at udrette, end at snigmyrde en enkelt Svensk, naar man kan see sit Snit, men dertil vil I vist allersidst række Haanden, og gaae til Sjælland eller Jylland for at føre en lille Krig med dem, i Forbindelse med de andre gjæve Mænd hiit, er nu for sildig taget. Naar I derimod har hjulpet mig til min Afstedshilsen med Svensken, saa skal I følge med mig ud i den vide Verden. Kjærligheden til Fædrelandet og Taknemmelighed mod vore Venner ville vi ogsaa tage med, og, som jeg er overbevist om, vil I om kortere eller længere Tid, ligesom Gud skænker mig Livskraft til, vende tilbage som en Mand, der ei alene har Øyne, men ogsaa Indsigt til at opfylde begge disse hellige Pligter, eftersom Intet mere modner en Mands Forstand, end Rejser i fremmede Lande, at sige, naar de foretages paa den rette Maade, og ikke som vore unge Herremænd gjøre, der langt heller maatte blive hjemme." „Jeg føler, at I for en stor Deel har Ret i, hvad I siger", svarede Otto efter en Pause, „og jeg modtager ei alene gjerne Eders Tilbud, men skal ogsaa gjøre

mig Umage for, saavidt det staaer til mig, at lønne
 Eders Godhed med en sønlig Hengivenhed. Hvilken
 Eders Plan med Svensken end er, saa kan I stole
 paa min kraftige Bistand; men den Betingelse stiller
 jeg til vor Afreise, at den ikke foregaaer før Raskfjovs
 Skjæbne er bleven kundbar." „Dette Onste kan jeg
 desto værre sagtens opfylde", svarede Fiskelars, idet
 han reiste sig for at tage Seilet ind, for derefter at
 stige sig til Land; „thi det kan næppe vare mange
 Timer, før vi høre tale om Capitulationen, og I
 mindes desuden, at jeg selv lovede Frosenerne noget
 Lignende. — Na, hør et Ord, min Pige!" raabte
 han, idet han af Forsigtighed endnu blev staaende i
 Baaden. „Er der Svenskere i Heirede?" tilføiede
 han sagtere, saasnart det tilfaldte Bondesfruentim-
 mer var kommen nærmere. Da hun rystede med
 Hovedet, gik Lars og Otto iland og ind til den
 Bonde, som boede nærmest Vandet, hvor man lige-
 ledes erfarede, at det var flere Dage siden nogen
 Svensker havde vist sig der. „Kan I give os
 Huusly og Skjul idag over, Jørgen Frederiksen?"
 spurgte Lars, da de vare med Bonden komne op i
 Storstuen; „mig kjender I jo vel, og den unge Per-
 son der er en Officeer fra Raskfjov, som Svenskerne
 havde fanget, men som slap væk fra dem i Mariebo
 inat." „Er I fra Raskfjov", sagde Bonden, og greb

begge hans Hænder og saae ham trohjertig i Diet,
 „saa værer velkomne i mit ringe Huus; og det tør
 jeg sige Eder, at før skal Heirede By affvies og vi
 Alle klynges op, før nogen Svensker skal saae sat paa
 Eder her. — Hør, Peer“, vedblev han og aabnede
 et Bindue, „roe den Jolle over hiinsides og skjul
 den i Rorene, og løb saa over Broen hid igjen.
 For omtrent en Maaned siden havde vi en svær
 Spektakel af en heel Deel Svenske“, sagde Bonden
 videre, „som ledte efter nogle Folk, der havde skudt
 en Mand for dem nede ved Godsted.“ „Fik de
 Noget?“ spurgte Lars med et Smil. „Paa det
 Lav; de fik 4 Heste, hvoraf den ene var deres egen,
 og en Vogn, som en Bonde Øster fra kjøbte.“ „Det
 har sagtens været Steffen Præst“, mumlede Lars,
 „han skal nok passe at mele sin Kage, om end Andres
 falder i Afsten.“ — De tilbragte nu den hele Dag
 hos den brave Mand, medens Landsbyens øvrige
 Bønder holdt skarpt Udkig, og ved Aftenstid Kl. 10
 holdt Bonden selv med sin Vogn i Gaarden, for at
 befordre vore Bemærk over Slemminge, Fjelde og
 Rosenlund til Glintinge og Thoreby. Da Vognen
 vel var kommen forbi Rosenlund, begyndte en stor
 Skov, hvoraf der endnu ere betydelige Spor, og saa-
 snart Lars var kommen hertil, ansaae han sig for saa-
 fikker, at han nu bød Farvel til den brave Jørgen

Frederiksen, hvis Haand ogsaa Otto rystede paa det Hjerteligste. De gik nu en kort Stund videre, hvorpaa Lars boiede ind i Skoven til Høire, og ved at gaae et Stykke længer frem imod Benstre kom de til en Steensætning, som Otto strax saae var en af de saakaldte Jettestuer, som før Udsiftningen fandtes i en ganske anden Mangfoldighed end nuomstunder. Efterat de vare krøbne ind igjennem en smal Aabning, slog Lars Ild med sit Fyrtøi og lagde en lille Pakke fra sig. „Se, her saaar I nu at blive, til I seer mig igjen“, sagde han derpaa; „jeg har medbragt Mad og Øl for et Par Dogn, men desværre kan jeg ikke give Eder saa kjønne Piger til Selskab, som paa Borgø. Tys, hvad er det?“ hvistede han derpaa pludselig og greb uvilkaarlig til Brystet, hvor sagtens et eller andet Vaaben var skjult. Nu hørte ogsaa Otto en Puslen ved Indgangen, og i samme Nu blæste Lars Lyspinden ud, der sad i Bæggen. „Er her Mennesker inde, saa hav Forbarmelse med eu hjælpeløs Qvinde!“ lød i det Samme en flynende Stemme, og man hørte et Menneske travle frem i Kammeret. „Vær kun trostig!“ lød derpaa Gisselars's alvorlige Røst igjennem Gravkammerets tykke Mørke, „og frygt ikke, hvis Du er en Redlidende.“ „Saa ulykkelig, som vel tænkes kan“, svarede den samme jamrende Stemme, som tydeligt viste sig

at være en qvindelig, og da Lars paany havde flaaet Ild, saae man ogsaa et halvpaafældt Bondefruentimmer, hvis Ansigt udtrykte den største Fortvivlelse. „Hvad har bragt Eder herhid i denne Stund?“ spurgte Lars alvorlig, efterat have kastet et kort, men forfende Blik paa hende. „Min Mand har været borte i 2 Dage for Herflabet, vi boe i Birket her tæt ved Skoven“, forklarede hun, „og jeg tænkte paa Intet, da for en Stund siden en Soldat kom ind i Huset, hvor jeg boer, og truede med at skjære Halsen over paa mit Barn, som sov sødelig hos mig hvis jeg ikke vilde være ham til Villie. O Gud“, klagede hun, „jeg vil med Glæde offre Livet for at frelse mit Barns, og tiggede ham paa mine Knæ om at dræbe mig og lade Barnet leve; men han var ubønhørlig og jeg flygtede bort; thi min Ære er ogsaa min Mands Ære, og den er mig helligere end Livet, selv end Barnets Liv. Han løb efter mig et langt Stykke ind i Skoven, men endelig blev jeg borte for ham, og kort efter saae jeg den Smule Lys her fra Jettehøien, som jeg godt kjender fra den Tid, jeg som Lille sankede Bær og Brændsel heromkring. Men hvad er der bleven af min Mathias?“ raabte hun hulkende og vred sine Hænder. „Det skal vi snart saae at see“, svarede Lars og gjorde sig strax rede til at gaae; „kom kun med mig, Kone, og ønsk snarere, at vi maae møde

den Nidding, end at vi ikke træffe paa ham; thi han skal da ikke øve saadanne Streger oftere. Farvel til vi sees, unge Mand! Jeg vil lægge lidt Qvas for Indgangen; man seer, at Menneſket dog aldrig kan være forſigtig nok.“ Ronen kaſtede et Blik fuldt af den inderligſte Taknemmelighed paa Lars, og Begge forlode derpaa Jettehøien.

Colvte Capitel.

Fiskelars's Farvel til Svensterne.

Det var en lang, kjedsommelig Dag for Otto Ruld, inden Aftenen paany indfandt sig, og da begyndte først Timerne at blive rigtig lange, eftersom han nu syntes at høre Fiskelars's Trin i den mindste Bevægelse. Tilfids kunde han ikke holde det længer ud i Høien, men krøb udenfor og satte sig tæt ved Indgangen i noget Buskads, som der var. En halv Time kunde han vel have siddet, og Kloffen maatte omtrent være bleven 9, en Tid, da det jo midt i Juli Maaned er lys Dag, men paa Grund af Skovens tykke Krone her betydelig mørkere, da Otto til sin store Forbauselse hørte Stemmer kun et kort Stykke fra sig, som lode saaledes, at han intet Dieblif kunde være i Tvivl om, at de tilhørte Fjender. I største Hast og Stilhed sneg han sig om paa den modsatte Side af Høien, og da han oppe paa Top-

pen saae flere store Stene ligge imellem hinanden, omgivne af et tæt Buskads og høit Græs, frøb han forsigtig derop og skjulte sig der saa godt han kunde. Lidt efter saae han fire Soldater komme frem af Krattet og nærme sig Jettestuen. „See, her har vi et sandt Smuthul for saadanne Røvernægte“, sagde den Eine med dæmpet Stemme og pegede med Geværet paa Indgangen til Jættehoien; „jeg tør forbande mig paa, at vi nok finder Noget derinde. Kryb Du først ind, Kunz“, vedblev han og henvendte sig til En af sine Kammerater. „Dertil kan jeg ikke sige at have stort Mod, Abercrom“, svarede den, til hvem Opfordringen var rettet, „for er der blot en behjertet Karl derinde, kan han gjøre mig et Hoved kortere for jeg saaer Pistolen trykket af.“ „Poltron!“ mumlede hiin; „har heller Ingen af Eder Øyst til at see indenfor?“ spurgte han de Andre, og da de Alle iagttog en betydningsfuld Tausshed, sagde han: „Saa skal en Skotte vise tre Nationers Følske, at han har mere Mod, end dem tilsammen. Hører I Spektakel derinde, og jeg ikke mere kommer ud, saa stiller 2 Mand Eder her paa Vagt — det tør I vel? — imedens Du, Glas, henter vore Følske fra Herregaarden, og saa finder Vagtmester Stürtebrand nok paa Udveie.“ Under en forventningsfuld Stilhed frøb den dristige Skotte ind, og efter nogen Tids

Forløb kom han tilbage med Resterne af Ottos Proviant. „Saameget er vist, at her for ganske nylig har været Nogen“ sagde han, „og da det kun er visse Folk, som søge saadanne Steder, er der ingen Tvivl om, at vi her have Skurfene, som skære Halsen over paa Solavijs. Men ligesaa vist er det ogsaa, at man snart vil komme igjen, efterjom Folk ikke pleie at lade Maden blive for Rotter og Muus, men altid tage den med til Bistand paa Reisen, og jeg seer derfor ikke rettere, end at vi nok fange Husets Beboere, naar vi kun krybe herind og forholde os stille en Stund.“ „Naar man blot ikke seer os krybe derind“, bemærkede den ene Soldat, „for saa kunne vi faae længe at vente.“ „Derfor er der ingen Nød“, svarede Skotten, der sagtens var Gefreiter eller noget Lignende; „slige Folk løbe om ved Natte-tider, ligesom Pindsvin.“ De fire Soldater krøb altsaa ind i Gravkammeret, og Otto, der blev ene tilbage, fik god Tid til at prise sin heldige Skjæbne, at han var kommen ud lidt forinden. Kloffen kunde omtrent være 1, da han, som hidtil havde siddet ligesaa rolig foroven som de sjendtlige Soldater forneden, og brugt sine Sandsjer saa det værkede i hans Hoved, pludselig mellem Skovens Træer hørte raske Skridt at nærme sig Høien; men til sin store Urolighed syntes han, at der kom mange Mennesker. Endelig

skjælnede han ogsaa en tæt Skare, og et Dieblif var han uvis om, hvad han skulde gjøre. Imidlertid saae hans skarpe Blik snart, at det ikke var Soldater, skjønt alle Folkene vare velbevæbnede, og ved nærmere at tage dem i Diebyn troede han at kjende Fiskelars som den, der gik i Spidsen. „Lars!“ hviskede Otto og reiste sig i sin hele Høide paa Toppen af Høien. Uvilkaarlig standsede hele Troppen og lagde sig, paa et Tegn af Fiskelars, ned i Græsset, medens denne gjorde en omkringgaaende Bevægelse og snart befandt sig ved Siden af Otto, som han saae paa med et spørgende Blik. „Dernede ligge fire Svenske og lure paa os“, hviskede Otto, „kun ved et reent Tilfælde undgik jeg dem.“ „De skulde blive der til Dommедag“, mumlede Lars i en bestemt Tone og vilde til at stige ned igjen. „Hvad ville I gjøre ved dem Lars?“ hviskede Otto urolig; „det sige I mig først.“ „Ih vi ville stoppe Hullet til og lade dem prøve deres Kræfter paa Stenene til Veiret gaaer fra dem!“ svarede Lars mørk, og søgte paany at slippe bort. „Hør, Lars“, sagde Otto ivrig, „det kan jeg ikke tillade, enten I bliver mild eller vred paa mig; det er altfor frygtelig en Død!“ „Troer I, at de Banditter ville betænke sig paa, at skjænke os en saadan Skaal, om vi vare i den samme Klemme som de?“ spurgte Lars og saae vist paa Otto. „Nei,

desværre nei!" svarede Otto med et Suf; „men det kan dog være, at en Enkelt af dem ikke er saa slet som de Andre, og desuden, Lars, kan jeg ikke taale at tænke paa, at fire Mennesker sidde maaskee flere Dage i en saa frygtelig Stilling, indtil Døden endelig forbarmer sig over dem." „Na det kan ikke være saalænge", meente Lars; „imorgen er Alt forbi." „Ja, men de Timer ville være en frygtelig Evighed. Hør, Lars, vær barmhjertig! Mig selv have jo Svenskerne tilføiet et ligesaa dybt Saar som Eder; men jeg veed, at jeg handler i min hedensarne Piges Aand, naar jeg her alligevel beder godt for de Fanger, og det Lidet, jeg lærte Eders ulykkelige Datter at kjende, berettiger mig til at troe, at hun var kjærlig og from, som min Johanne, saa at hun visseelig ogsaa vil glæde sig i sin Himmel, hvis I opfylder min Bøn. Jeg indseer vel, at vi ikke kunne gjøre Fanger, og jeg tør ikke forlange af Eder, at de skulle gaae uskadte did, hvorfra de kom", vedblev Otto med endnu større Iver, da han saa, at Lars oisensynlig vaklede, „men giv dem en ærlig Soldaterdød, og jeg har intet Mere at ønske." „Naar vi blot kunne faae dem ud igjen paa en stikkelig Maade", hviskede Lars, hvis gode Hjerte boiede sig for Ottos indtrængende Forestillinger; „bliv I nu her ganske rolig og see Tingene an." Han fravlede igjen ned

ad Høien og listede sig hen til det Sted, hvor Mændene laae, hvorpaa Otto saae dem Alle forsigtig at nærme sig Jættehøien og dernæst Lars at berede sig til at krybe ind i Gravkammeret. „Lars dog, er J affindig!“ raabte Otto og sprang frem for at standse ham; men Advarselen kom for sildig, og Lars var forsvunden. En kort Tid stode Mændene udenfor i den meest spændte Forventning, og skjønt der kun forløb 5 Minutter før Stilheden afbrødes, syntes disse dem dog at være en Evighed. Endelig hørte de Nogen at fravle i Gangen, og først kom Kunz frem af Abningen, men ret som han havde reist sig op, blev der sat fire Bøssepiber paa hans Bryst og en Stemme hviskede ham den frygtelige Advarsel i Øret: „Et Ørd, og Du er dødsens!“ Maaløs af Skræk lod Soldaten sig føre til en Side af et Par Bønder, og nu begyndte det samme Optrin med den Anden; men i samme Dieblif opstod en frygtelig Spektakel inde i Gravkammeret, som altfor tydelig tilkjendegav en Kamp paa Liv Død; et Pistolskud fnaldede endnu — derpaa blev alt stille som i Graven, og Otto kunde næppe trække Beiret af Angst og Urolighed. En Bonde vilde nu krybe ind med en lang Kniv i Haanden. „Nei“, raabte Otto, „skal Nogen derind, bliver det mig; men giv endnu Tid en søie Stund, for i det Djævels Mørke derinde kan

man ikke kjende Ben fra Hjende." Atter rørte sig Nogen i Gangen, og under almindelige Jubelfrig krøb Tjefelars, som badet i Blod, frem af det dunkle Hul. „Eders Barmhjertighed havde nær kostet mig Livet“, brummede han, og saae paa Otto med et fortrydeligt Blik, „og har idetmindste forskaffet mig et Arbeide, som jeg ikke for meget Godt skal have Lyst til at begynde forfra igjen. — Rei, Gud skee Lov“, sagde han, da Otto besølede ham for at see hvor han var saaret, „det meste Blod er dog de Andres, skjønt jeg ogsaa blev tappet lidt. I maae ikke have baaren Eder forsigtig nok ad med at fange den Anden, for den Tredie mærkede Uraad, og deraf kom Historien. Gaae I nu hen, Mikkel og Christoffer, og skyd de to Andre en Kugle for Panden, og tal mig saa ikke oftere om Medlidenhed med saadanne Karle, thi de fortjene den ikke mere end Dgler og Hugorme.“ I det Samme knaldede to Skud umiddelbart efter hinanden. „Dg nu afsted!“ sagde Lars; „denne forbandede Hændelse har sjaalen megen Tid fra os, og her kunne vi ikke blive, thi imorgen vil Skoven blive hjemsogt, om jeg ellers kjender disse Blodhunde ret.“ Hurtig satte Troppen sig i Marsch igjennem Skoven, indtil de kom ud ved Landsbyen Bregninge, hvorfra de igjennem Grønnegade og Herrikslev ilede videre sydpaa til de store Skove, som

dengang omgave Hollands hele sydlige Kyst med et bredt Belte. Da de vare komne ind i disse, dreiede Lars pludselig imod Vest og førte dem derpaa ind i Østerulsløv Sogn, hvor han endelig gav dem Tegn til at standse. Solen var allerede staaet op og stinnede i sin fulde Pragt igjennem Trætoppene paa den lille Skare, som Otto nu saa bestod af 24 Mænd foruden ham og Fiskelars, Alle forsynede med en lille Madpose og bevæbnede med et Gevær og en lang Kniv, aabenbar forfærdiget af en Landsbysmed. Ved nærmere Oiesyn meente Otto, til sin store Overraskelse, at kjende de Fleste fra Guldborg Færge, en Formodning, som ogsaa kort efter blev bekræftet. Paa et Bink af Lars, som havde vasket det meste af Blodet af sig i en Grøft undervejs, satte Alle sig ned i det bløde, fugtige Græs, hvorpaa han tog saaledes til Orde: „Alle vi, som her ere forsamlede, have lige stor Lust til at slaas med Svenskerne; men som Forholdene nu ere, vilde jeg dog have fraraadet det, hvis ikke vi kunde gjøre en anden god Gjerning med det Samme, idet vi nemlig lære dem, at der dog gives en guddommelig Retfærdighed allerede her nede paa Jorden, hvis Love Mennesket kun til en Stund uændset kan trodse. Af alle Blodhunde og Gressfjændere, som den svenske Armee til sin egen

Skam og store Skade tæller i sine Rækker, ere ingen saa berygtede som Ritmester Dreier og hans Lieutenant Klapinski, der i Almindelighed kaldes Satan, skjønt, efter det, jeg har hørt, dette Navn passer langt bedre for Ritmesteren, uagtet Lieutenanten ogsaa er en Djævel, og, som det hedder sig, at Krage søger Mage, saa skal man heller ikke finde en mere udvalgt Bande Skurke forsamlede paa eet Sted, end netop Dreiers Compagni, der er saa berygtet, at ikke blot de indfødte Svenske, men selv mange af Leietropperne undslaae sig for at være Kammerater med dem. Det bestaaer derfor af et Sammenskrab af alle mulige Nationers Affum, og er en sand Svøbe for de Egne, hvor det kommer i Qvarteer. Først laae Compagniet i Taars ved Sagfjøbing, hvor den værdige Præst blev skammelig mishandlet, og Bignæs By opbrændt. Paa sin Marsch til Nørreherred betegnede det sin Vej med Mord, Brand og Boldtagt, og i Nørreherred var det ikke bedre. Jeg kjendte saaledes en Bonde, som Ritmesteren lod pidske ihjel. Alle Slags Piinsler, selv gloende Tænger, har den Ridding anvendt for at presse Penge ud, hvilke hans umættelige Havesyge aldrig kan faae nok af. Jeg kunde fortælle Eder om frugtsommelige Koner, som han pryglede, til de foer ilde, om Born, han hængte op, for at

pine Penge ud af de ulykkelige Mødre*); men hvorfor røre mere, end nødvendigt er, ved saadan Udaad, som bringer enhver brav Mands Blod i Røg. Da Steenbock fandt, at man ingenstedsfra fik hurtigere og større Leverancer, end der, hvor Ritmester Dreier og hans Compagni besørgede Inddrivelserne, beordrede han ham, til sin egen Banære, til dette Arbejde, og deraf kommer det, at der ikke gives noget Sogn paa Den, som ikke har følt, hvad det vil sige, at have et Compagni Ryttere i Indquartering, eller idetmindste skjælver for at faae det. Nu ligger det imellem her og Rødby, med Hovedquarteer paa Bremersvold, og har snart udjuget denne Egn, som om en Græshoppeværn, hvilken vi høre om fra de varme Lande, var gaaet over disse ulykkelige Sogne. Jeg har imidlertid udtænkt en Plan, ved hvilken jeg haaber, skjønt med Livsfare for os Alle, at straffe denne forvorpne Bande, eller idetmindste dens værste Hoveder, med Død og Undergang, og nu spørger jeg Eder, om I ville vove Liv og Blod, for at være mig behjælpelig dermed? Den, som vil det, ræffe sin høire Haand op!" Da alle uden Undtagelse havde

*) For at denne Skildring ikke skal synes overdreven, ansees det for nødvendigt at bemærke, at Ritmester Dreier virkelig har gjort sig skyldig i disse Skændigheder. Efr. „Mindeblade om Rakstovs Fortid."

gjort, som han ventede, vedblev Lars efter en lille Pause: „Hvad vi have for, ville vi Alle kunne forsvare for den evige Dommer hijsket; men da Svenskerne vil mene anderledes om vor Gjerning, maa Enhver sværge ved sin Sjæls Frelse, aldrig at røbe til Rogensomhelst, at han har været med derved, for Aar og Dag efter deres Afmarsch herfra, og helst tie stille dermed for bestandig. I sværge ogsaa dette! — Hvorfor jeg netop har opfordret Eder, I Mand af Thoreby Sogn, til at være med ved denne Guds Straf, som jeg vel tør kalde det“, fortsatte Lars, da den anden Ed ogsaa var afslagt, „er baade fordi I have Geværer og fordi Ingen vil falde paa at søge Gjerningsmændene i et saa fjernt Sogn, og I saaledes Alle lettere kunne forblive ubekjendte, naar Undersøgelserne anstilles. Eders hele Arbeide bestaaer i værste Tilfælde blot i at styde Svenskerne ned, naar jeg bringer dem hid, og om de maaskee ville blive nogle Flere i Tallet end vi, troer jeg dog nok det vil lykkes, især naar I høre min Plan. Et Par Bøsseskud herfra imod Vest ligger en stor Moje, som med Forsigtighed nok kan passeres i denne Aarstid, og bag ved denne hæver sig en Høi, som vel kan være 1000 Skridt lang og halv saa bred, men som har den synderlige Egenskab, at Alle, som betræde den, styrte ned i et bundløst Dyb af Hængedynd.

Jeg vil nu fortælle Ritmesteren, at den fjærstruppe Herremand har gjemt alt sit Sølv og Guld paa denne Høi, og ikke tvivler jeg om, at han og en stor Deel af Banden vil ile hen for at fiske det op. Naar vi nu komme hid og de see Mosen, ville de maaskee omgaae den, men saa er det, at J maae angribe dem fra alle Kanter, hvorpaa de da ville søge Redning paa den dødbringende Høi. Har J forstaaet mig, og troer J", vedblev han og vendte sig til Otto Kuld, „at J kan udføre det med disse Folk?" „Naar J ikke bringer os Flere end det tredobbelte Antal, gaaer det nok", svarede denne, „da Compagniet bestaaer af Ryttere, som sagtens stige af, naar de skulle ind i Skoven. „Men hvordan vil J selv slippe fra dem? Denne Ritmester skal være ligesaa listig som grusom." „Det maa blive min Sag", svarede Lars; „J kjender i alt Fald mig fra Fjenderne og sparer vel derfor mit Skind, saalænge J kan. Jeg maa benytte Leiligheden som den falder", tilføiede han smilende. „Forresten ville endnu 4 Mand støde til Eder", vedblev han, „Knud Larsen fra Sandager, Jeppe Nielsen fra Ollebølle, Christen Sognesfoged fra Østerulsløv og Christian Skytte fra Bremersvold, som Alle ere brave danske Mænd og forstaae at bruge et Gevær. Baade maatte J have Mogle, som kjendte Skovene, og derhos vilde de aldrig glemme, at der blev holdt saa-

dan Jagt paa deres Enemærker, naar de ikke selv vare med. Jeg borger for deres Taushed. — See nu vil jeg gaae, og I maae blive her, men have godt Udfig; thi Ritmesteren er snu, og jeg veed ikke, hvad Gavtyvestreger han kan finde paa. Maaskee komme vi endnu idag, maaskee først imorgen eller overmorgen. Det maae vi lade ham om. Kom, nu skal jeg vise Eder Stedet, og saa kan Eders Capitain, som har anført Bønderkarlene i Raskov og som I jo desuden kjender fra Guldborg, ordne Eder som han vil."

Det var omtrent ved Middagstid, at Fiskelars ankom til Bremersvold; men da han hørte, at Ritmesteren for et Par Timer siden var taget til Lungeholm og ikke ventedes hjem for om-Aftenen silde, tog han Stav i Haanden til dette Sted. I Errindlev holdt en Afdeling af Compagniet en Razzia efter Røer, og under høie Jammerffrig, der ret syntes at være Musik i Rytternes Øren, bortførtes Landsbyens sidste Malkeskøer til Lungeholm, medens en Bonde, bunden op til en Port, vaandede sig under de Slag, to Ryttere vegelsviis tilføiede ham med deres Stigremme, fordi han havde forsøgt paa at skjule sin sidste Ko for dem i det tilstødende Skrat, skjønt Præsten stod ved Siden af og bad med grædende Taarer for den arme Stakkel. Da Lars kom til Lungeholm,

forlangte han strax at blive ført til Ritmesteren. Rytteren, til hvem han henvendte sig, maalte ham først en Tidlang med Dinene, og derpaa sagde han: „Det er en Bøn, som de Færreste gjøre, eftersom Følk af dit Slags hellere ønske at see hans Hæl end hans Taa. Men kom kun med, han er netop i det ønskeligeste Lune til at flaae Skindet af din syndige Krop.“ Lars, som vi først maae berette havde faaet andre Klæder paa under sit Ophold i Ollebølle, fulgte trostigt med Krigsmanden, som tilsidst pegede paa en Dør, udenfor hvilken tvende Karle af vildt Udseende stode lænede til deres lange Sværd. „Med Gunst at melde, strænge Herrer, ønskede jeg gjerne at tale med den ædle Ritmester von Dreier“, sagde Lars, og skrabede ud paa Datidens Bondemaneer. Ogsaa disse stude i Begyndelsen ved dette Forlangende; men strax efter aabnede alligevel den Gne Døren med et meget betydende Smil og gav Lars et Skub i Ryggen, saa han mere fløi end gik ind i Stuen. Med en meget naturlig Overraskelse vendte han sig om imod Døren, igjennem hvilken han var kommen, som for at see efter Rytterne, der havde sendt ham saa ublidt ind, men gjorde det paa en saa comiss Maade, at det fremfaldte en svingrende Latter fra tre Mænd, hvoraf de to gik op og ned i Værelset i en ivrig Samtale, medens den tredie laa paa en Løi-

bænk og sendte Tobakskyster ud af begge Næseboer. „Dg I vil sige endnu“, raabte den mindste af de spadserende Herrer til den, der hvilede, „at saadanne Menneſter ſom dette Dyr“, og hermed ſlog han med Kolben af en Piſtol Fiſkelars paa Skulderen ſaa ublidt, at denne ſynlig ommede ſig derved, „tør vove at ſkjære Halsen over paa Kongelig Majestæts Ryttere?“ „Jeg veed da“, ſvarede den Adſpurgte, i hvem Læſerne ſagtens have gjenkjendt Cornetten Klapinſki, ſom ved ſin Ritmeſters Død, var bleven Lieutenant og efter eget Onſke forſat til Dreiers Compagni, „at vore Folk ikke dræbe hinanden i Skovene og nu er der meldt, at man i Skovene om Roſenlund har fundet 5 Mand af Bore ſkjændig myrdede — Satan! — Ratten trædes ſaalænge paa Halen, til den vender Klørne ud — Satan!“ „Ja, men Danſkerne ere ikke rivende Dyr“, bemærkede Ritmeſteren med et ſpottende Smil. „Da have de dog revet godt fra ſig ved Kjøbenhavn og Nakſkov“, bemærkede den tredie Offi- ceer. „Ja bag Bolde“, raabte Dreier, „der kan man ſagtens være Helte!“ „Skove ere ogſaa Bolde“, brummede Klapinſki og dampede forſkrækkelig. „Hvad vil ellers Du?“ raabte Ritmeſteren og vendte ſig nu pludſelig til Fiſkelars, ſom var krøben hen i en Krog, hvor han taalmodig ventede paa at blive tiltalt. „Feiler jeg ikke, ſaa er I den mandhaftige Ritmeſter v. Dreier“, ſagde Lars og ſaae paa ſin Mand. „Jo,

til din store Bedrøvelse, Hund, dersom Du ikke fatter Dig i Korthed!" svarede Ritmesteren. „10,000 Rigsdaler!" raabte Lars. „Hvad — hvad mener Du dermed!" spurgte Dreier og traadte et Skridt tilbage, medens de andre Officerer gjorde lange Halse. „Naadige Herre sagde, at jeg skulde fatte mig kort, og derfor nævnte jeg blot en Pengesum, jeg kansteens kan skaffe Eder, om I vil sværge mig til, at jeg skal faae og beholde 1000 Rigsdaler for min Uleilighed." Kjender Du denne?" spurgte Ritmesteren, hvis Dine funklede af en ualmindelig Ild, og holdt en spændt Pistol ligesom Næsen af Lars, medens de to andre Officerer ogsaa nærmede sig ham. „Jo vel gjør jeg det", svarede Lars koldblodig; „det er den Pistol, hvormed I for bankede mig paa Skulderen, saa det endnu svier i den", og med disse Ord gned han sig paa Stedet af alle Kræfter. „Det meente jeg just ikke", svarede Ritmesteren og rynkede Brynene; „men den Ladning, som her er i, flyver øieblikkelig ind i dit høire Øie og saa fort videre, om Du ikke siger mig uden Omsvøb og uden Betingelser, hvad Du mener med dit Løfte om de 10,000 Rd.!" „Skyd kun I, om I er saa tilfands, strænge Hr. Ritmester!" raabte Lars; „enten igjennem det høire eller venstre Øie kommer nok ud paa Gæt, tænker jeg; men saa tager jeg min Hemmelighed med mig i Graven og vi gaar

alle Fire glip af Fortjenesten." „Karnacki", raabte Dreier og aabnede Døren, flem mig den Karls ti Fingre imellem Døren hervedenunder, til han giver Kjob!" og ind traadte den Rytter, som havde givet ham Sparket. „Dersom I troer, at I dermed faaer Noget at vide, Hr. Ritmester", svarede denne, „saa tager I mærkelig feil! ja jeg siger Eder endog", vedblev han, da han bemærkede den Andens spottende Smil, „at den første Mishandling skal lukke Munden paa mig for stedse, saa hverken Bonner eller Løfter mere skal lukke den op. Troer I kanskee ikke, at Ritmester v. Dreier er saa velbekjendt, at man maa være fattet baade paa Piinsler og Død, naar man kommer til ham?" „Hvorfor kommer Du da netop til mig?" spurgte Ritmesteren mistroisk. „Fordi I er den nærmeste Officeer, som fører Commando, fordi jeg veed, at I synes godt om Penge, fordi jeg har hørt, at I vel er overmaade stræng, men dog holder Eders givne Ord, og endelig fordi Eders Folk have plyndret mig, saa Hustru og Børn skrige om Brød, og jeg ikke kan udholde denne Jammer længere." „Hvor boer Du?", spurgte Ritmesteren som aabenbar begyndte at blive tvivlsraadig, „og hvad hedder Du?" „Det skal I gjerne faae at vide, naar Piinslerne ere forbi", svarede Lars med den største Rolighed, thi saa har jeg ingen Grund til at for-

tie det; men vil I dele med mig, som jeg har foreslaaet, maae mit Navn og Opholdssted forblive Allubekjendt, for at jeg i min Afkrog kan nyde, hvad I hjalp mig at fortjene." Nu lagde Lieutenant Klaspinski sin Haand paa Ritmesterens Skulder og forte ham hen i en Krog af Bærelset, medens Cornetten gik urolig op og ned af Gulvet. „Jeg forstaaer ikke“, hviskede han, „hvorfor I gjør saamange Omstændigheder med den Mand. Lov ham Halvdelen, om I vil, og lad ham siden see, hvorledes I holder Ord — Satan!“ „Meget rigtigt“, bemærkede Dreier; „men havde vi faaet Pengene uden det, vilde det jo have været bedre. Desuden skadede det ikke at prøve hans Gemyt. — Noget skulle vi dog kalde Dig“, raabte han høit og vendte sig med det Samme om igjen til Lars; „hvad vil Du hedde?“ „Forræder, strange Herre“, svarede Lars alvorlig; „for det er jeg, eller rettere bliver jeg, om I ellers forstaaer Eders Fordeel.“ „Det var da et underligt Navn; nei, saa hed hellere Heinrich f. Ex., saalænge vi ere sammen. — Siig os nu Alt“, vedblev han, og vinkede til Rytteren at han kunde gaae igjen, „og jeg lover Dig ved Alt, hvad der er mig helligt, at Du skal faae de 1000 Daler af Skatten, hvis den beløber sig til 10,000.“ „I lover mig det ved Eders Ore, ikke sandt, Hr. Ritmester?“ Denne nikkede.

„Men om der just ikke er saamange rede Penge, faaer jeg ligesuldt min Part deraf, om Resten bestaaer af Sølv- eller Guldtoi?“ Ritmesteren nikkede. „Og hvis der er mere end denne Sums Værdi, faaer jeg desuden min Part deraf?“ Ritmesteren vedblev at nikke. „Og det lover I mig naturligviis uden Omkost og Forbehold?“ Atter nikkede Ritmesteren. „Stop, endnu Et!“ skreg Lars, hvis Ansigtstræk bleve glattere og glattere; „I giver mig min Deel inden fire Timer efter at Skatten er Eders, og det med Eders egne Hænder?“ „Ikke meer end billigt“, svarede Dreier. „Nu“, raabte Lars og slog med den knyttede Næve i den flade Haand, „saa skal ogsaa Skatten være Eders, naar I befaler.“ „Er den langt herfra?“ spurgte Dreier, og maatte vende sig om for at skjule et Smil. „Omtrent to Mile“, svarede Lars. „Ad hvad Kant?“ „Imod Vst.“ „Lad Compagniet blæse sammen, Schönknecht!“ sagde Dreier til Cornetten, og saae ved disse Ord skarpt paa Lars, der lod som om han ikke mærkede det. „Troer Du, vi behøve saamange Folk med os?“ spurgte han efter en Pause. „Nogle behøve vi altid“, svarede Lars rolig, „for Veien gaaer igjennem lutter Skov, og i Errindlev sagde man, at de øster paa Landet havde slaaet en Snees Svenskere ihjel i en Skov.“ „Dumt Brøvl!“ raabte Ritmesteren. „For mig kan I gjerne

tage hele Regimentet med", vedblev Lars; „jeg faaer jo derfor lige godt min Part ubeskaaren." „Og at Du kan see, jeg mener det ærligt med Dig", svarede Ritmesteren, „saa har Du her 200 Rd. paa Haanden." „Eilers Taf, strange Hr. Ritmester", svarede Lars og stødte Pengene fra sig; „jeg tager først min Lon, naar Arbeidet er fuldført." Med dette sidste Træk af Lars var Ritmesterens Tvivl endelig aldeles fuldkastet. Han troede fra nu af sin Mand ubetinget, og da han og hans to Venner vare lige ivrige efter at komme i Besiddelse af de mange Penge jo før jo heller, bestemte de sig til, strax at ride afsted for at hente dem. Lars gjorde ham opmærksom paa, at man først ved Aftenstid vilde komme til Stedet og at man sagten kom til at blive en stor Deel af Natten i Skoven, og raadede ham derfor igjen til at tage tilstrækkeligt Mandskab med sig. Da Klapinski oien- synlig var bleven urolig ved de sidste Efterretninger fra Skovene ved Rosenlund, og da Ritmesteren tillige indsaae, at dette aldrig kunde skade, bestemte han sig til at tage det halve Compagni med, og regne vi nu de Nytttere fra, som skulde blive tilbage for at vogte Hestene, medens Kammeraterne fordybede sig i Skovene, blev det, foruden de 3 Officerer og lige- saamange Corporaler, omtrent 40 Mand, som fulgte Lars til den belovede Skat. I Spidsen gif Lars og

Officererne; de øvrige Ryttere fulgte bag efter i største Uorden, med begge de lange Rytterpistoler i Bæltet og bærende den svære Klinge i den venstre Haand, Nogle ogsaa en Spade i den høire, idet de idelig bandede over den bløde Bei og det Krat, hvorigjennem man nu og da maatte bane sig Bei, stundom med den skarpe Klinge. „Men ere vi der dog ikke snart — Satan?“ raabte Klapinski, hvem Gjerrighedens Aand ikke saameget bejjælede, som de fleste Andre af Banden. „Seer I den Lysning i Trætoppene hithenne?“ raabte Lars, „først komme vi til en Mose, som vi let kunne komme over, og bag ved ligger Høien, hvor det Hærstruppe Herskab har nedlagt Alt, hvad det eier.“ „Ha!“ raabte Dreier, „hurtig derhen! Du er en brav Karl, Heinrich!“ Snart stod hele Banden ved Udkanten af Skoven, medens Aften-solens milde Straaler faldt paa deres blinkende Hjelme og Vaaben. „J seer nu selv Stedet, naadige Herre“, raabte Lars og pegede ligeud for sig; „hele Høien er omgiven af en Mose, som blot paa dette Sted er veibar, saa man har valgt en god Plads til at skjule sine Penge paa.“ Hele Skaren satte sig muntert i Bevægelse efter det forønskede Maal, hvis Nærhed fyldte Alle med godt Lune. „Vi lidt!“ raabte Lars; „jeg minde, at hist henne ligge nogle Riisbundter, som vi flettede for at komme lettere frem

til Guden af Høien, da vi nedgravede Skatten; de ligge der sagtens endnu. Gaa I kun videre saa længe — blot ligeud!" Som sagt, saa gjort; Lars løb tilbage; de Andre ilede fremad, uden at mærke Uraad. „Det bliver jo længer jo værre — Satan!" skreg Alapinski, og standsede omtrent midt i Mosen for at trække Ande. „Hvor bliver han dog af med Riisbundterne?" raabte Dreier utaalmodig, og arbejdede sig ivrig videre; „her kunde de behøves!" tilføiede han med en drøi Ed. „Heinrich, Heinrich!" skreg han lidt efter; men intet Svar. „Gaa I to Bageste tilbage", raabte han, „og see at finde mig Manden!" Men næppe vare de gaaede 10 Skridt imod Skoven, før to Skud faldt fra Udkanten og Begge styrtede omfuld. Forsærdet vendte hele Skaren sig om. „Hvad mon det betyder?" raabte Ritmesteren, som begyndte at ane Sammenhængen. „Det betyder, at Himlens Straf endelig har ramt Eders forbryderiske Hoveder, I Røvere, Mordbrændere og Qvindestjændere!" raabte Lars og traadte frem i Udkanten af Skoven med et Gevær i Armen, hvorpaa han atter forsvandt i dens Dykning. „Fjortæderi, Fjortæderi!" raabte alle Rytterne og bleve staaende som forstenede. „Vi have været i værre Knibe før, Alapinski!" hviskede Ritmesteren, som, da den første Skræk havde sat sig, lagde megen Koldblodighed for

Dagen; „naar blot Mosen er tilgængelig til Høien hist, og det troer jeg nok, eftersom vi nu ere langt over Halvdelen, kunne vi sagtens holde os paa den, trods deres Geværer, til vore Kammerater mærke Uraad og komme os til Hjælp. Grijs Mod, Folk!“ raabte han, „skynd Eder at naae Høien, og I ere frelst. Imorgen skal Landet rundt omkring staae i Flamme til Tak for disse Kjæltringestreger.“ „At de Døsmere ikke besatte den Høi!“ sagde Cornetten til sin Ritmester, idet han hjalp ham op af et Hul, hvori han var falden til Hosterne. Rytterne nærmede sig nu den længselsfuldt efterstræbte Høi i spredt Orden, idet de udstødte de meest oprørende Eder og Trusler om Hævn, hvergang En af dem sank i og blev trukken op af Kammeraterne. Endelig stod den første Mand ved Foden af Høien og udstødte et vældigt Hurra, som besvaredes af Kammeraterne, alt som de efterhaanden havde samme Lykke. „At de dumme Djevle ikke skjede paa os, da vi pjaffede hist i Sumpen, forstaaer jeg ikke — Satan! — de kunde jo have pillet os væk En for En“, bemærkede Lieutenanten, da ogsaa han standsede pustende ved Høiens Fod. „Slut sammen, Klingen i høire Haand, en spændt Pistol i den venstre!“ raabte Ritmesteren. „Maaskee spørge vi Nyt hiinsides Toppen. Marsch!“ og med faste Trin nærmede Skaren sig op ad Skraa-

ningen til Toppen. „Jorden gynger — Satan!“ raabte Klapinski, og dette Ord var det sidste, som hørtes af de tause Bønder, som, støttende sig paa Geværerne, med hemmelig Gru iagttog den til Døden indviede Skare paa Høien. Et Hyl, et langt, frygteligt Hyl, som kun en saadan Klynge Menneſter, der paa engang seer sig indviet til en uundgaaelig, rædselsfuld Død, kan udstøde, hørtes nu. Det var som om et Haandgemæng opstod paa Bakken; derpaa blev Alt stille, og ingen Tjende var mere at see eller høre. „Nu er det forbi!“ sagde Lars med en dyb Alvor, efter en lang Pause, „og Gud være deres Sjæle naadig! Lad os nu begrave de To, som ere fludte, saaledes i Mosen, at deres Been ikke findes for de Andres, og naar det saa er bleven Midnat, ville vi hver gaae til Sit med den Overbeviisning, at Den er bleven befriet for sine værste Bødler. — Vil I følge med denne Mand?“ vedblev Lars til Otto, idet han tog ham til en Side og pegede med det Samme paa Sognefogden fra Østerulsklev; „han vil imorgen kjøre Eder til Nysted, hvor han vil sætte Eder af hos Skipper Kraft, som vil forvare Eder paa det Omhyggeligste, indtil jeg har gjort mine Forberedelser til Reisen, og I har faaet Underretning fra Rakſkov.“ Den første Efterretning, som mødte Otto Kuld, da han næste Formiddag kjørte ind i

Byen, var Budskabet om denne Fæstnings Capitulation, som den Afdeling Svenske, der laae i Staden, høitideligholdt med Trompetskrald paa Torvet, medens en dyb Sorg udbredte sig desaaarsag iblandt de patriotiske Borgere, som, ukjendte med Forholdene, tilsidst troede, at Byen vilde holde sig bestandig, eftersom den hidtil havde gjort saa kraftig Modstand. Imidlertid afløste et dumpet Rygte snart denne sorgelige Underretning, idet Borgerne begyndte at hviſte mellem hverandre, at den berygtede Ritmester Dreier og hele hans Bande var tilintetgjort til sidste Mand i Skovene vest for Byen, og paa Besætningens overraskede Miner kunde de godt mærke, at denne Fortælling ikke var aldeles grundløs. Næste Dag hortes ogsaa det Budskab, at to stærke Compagnier havde belagt Herritslev samt Øster- og Vesterulsløv Sogne, hvor de baade med yderste Strængthed optog Forhører og udlovede anseelige Belønninger til den, der kunde give Oplysninger om Ritmesterens Skjæbne; men til Alles store Forbauselse syntes Bonderne ligesaa overraskede som de selv, og beviste, som oftest ved deres egen Indquartering, at de havde været hjemme i Gaardene eller Husene den hele Nat. Da Sagen stillede sig mere og mere gaadefuld for Obersten, som var kommen hid for at lede Undersøgelserne, greb han tilsidst med Begjærlighed

den Efterretning, som den snu Christian Skytte kom med, at han samme Dags Eftermiddag, som Ritmesteren var taget bort, havde seet to Skibe ligge for Anker nede ved Stranden, som om Morgenens derpaa, da han i et givet Grinde kom derned igjen, vare forsvundne, og alle Svenske kom saaledes til den Overbeviisning, at Ritmesteren var deserteret til Tydskland med sine Officerer og det halve Compagni. Kun Vokliferne vilde ikke rigtig sætte Lid til denne i og for sig ogsaa aldeles ugrundede Beskyldning imod Ritmesteren og hans Folk. Sagnet om deres Undergang vandt mere og mere Udbredelse i Omegnen, og endnu den Dag idag kaldes denne Høi og Mose „Dødemosen“.*) Endnu en Dag maatte Otto vente

*) Endnu findes paa Saltningen, der tilhører Tjernerullev Sogn, denne geologiske Mærkværdighed, kun med den Forskjel, at Høien, hvis Top saavidt vides endnu ingen Fod har betraadt, nu blot er omtrent 100 Alen bred og 4 Gange saa lang. Ogsaa Mosen, der paa den vestre Side begrænsfer Høien, har, som alle Moser i Danmark, tabt betydeligt af sin Udstrækning. Mærkeligt nok er denne Høi aldrig undersøgt af nogen Geolog og næsten ubekendt for Dens Beboere, undtagen for dem, der leve i dens umiddelbare Nærhed; men Sagnet om hine Svenskere, som under et Paaskud bleve loffede derhen og derpaa uheldigen omkom paa den ovenfor beskrevne Maade, lever endnu i Sagnet og bekræftes jævnlig ved de Menneſke-Skeletter, som af og til opgraves af Mosen — det sidste endnu i forrige eller næstforrige Aar.

i Nysted paa Lars, som den følgende Morgen traadte frem for hans Seng, fuldkommen reiseklædt, og fortalte Otto, at Jagten havde gunstig Vind og blot ventede paa dem for at lette Anker. Hurtig sprang den unge Mand ud af Sengen, og snart stode de Begge ved den lille Havn, hvor en Jolle ventede for at sætte dem ud i Fartøiet, der laae i dens Munding. „Farvel, gamle Danmark, Farvel, mit elskede Fødeland!“ raabte Otto med taareqvalt Stemme, da de lollandske Skove tabte sig for hans Blik; „Gud bevare Dig og give Dig en lykkeligere Fremtid, end den Nutid!“ „Det kan kun skee“, lod Fiskelars's aborsfulde Stemme ved Siden af ham, „naar Friheiens Sol engang opgaaer over dens Sletter, saa at den ene Undersaat ikke har Ret til at være den Andens Bøddel, men hver Mand er lige for Loven — og det vil være Aarhundreder. — Følg mig nu ned i Kahyten“, vedblev den ubøielige Gamle, „Frokosten venter, og jeg er sulten.“

Slutning.

Den gode Engel.

Om trent 12 Aar efter de Begivenheder, vi have meddeelt Læserne, løb en lille Jagt ind ved Dragsminde, dengang det almindelige Landgangssted paa den sydvestlige Kyst af Volland, og næste Dag agede en Mand paa imellem 30 og 40 Aar, som var ankommen med dette Fartoi, fra Rødby til Nakskov. Da han henimod Aften kom til Nakskov, lod han Bognen holde i Runddelen, eftersom der ingen Gjæstgiversteder dengang vare i Byen, og vendende sig til en Mand, der stod og gabede paa den Fremmede, sagtens formedelsk det udenlandske Tilsknit af hans Klædedragt, bad han ham at pæsse paa Toiet til han kom igjen, hvilket denne ogsaa lovede, hvorpaa han styrede sin Gang ind ad Søndergade og standsede udenfor Diderik v. Essens. Et Dieblik stod han stille, som i dybe Tanker, og et vee=

modigt Smil fløi over hans Læber; men endelig gik han nærmere og spurgte, om Mester var hjemme. En lille trivelig Borger kom strax ind i Stuen, og Begge saae paa hinanden med gjensidig Overraskelse. „Jeg gaaer vist feil“, sagde derpaa den Fremmede med et udenlandsk Tonefald; „jeg skulde tale med Stadscapitain Diderik v. Eßsen.“ „J maa enten ikke have været her før, eller i langsommelig Tid været borte, Herre“, svarede Borgeren, „thi jeg har nu havt Stedet her i 5 Aar, og det er 2 Aar siden den brave Capitain døde. — Af, ja!“ sukkede han, „da fik Borgermestrene og Raad dog imellemstunder et Sandhedens Ord at høre; men da paastjønnedes Diderik v. Eßsen ikke, som nu efter sin Død, da Ingen tør lufte Munden op, og de høie Herrer i Raadet gjøre imod den menige Mand, hvad de ville, Byen til største Skade og Fortræd.“ „Lever Konen heller ikke?“ spurgte Otto, hvis Bevægelse aldeles var undgaaet den snaksomme Politiker. „Jo vel gjør hun det, den Staffel! Hun sidder i Rattesjundet og driver Arbeidet med en Svend, for jeg og flere Mænd i Byen unde hende lidt Søgning for hendes salig Mands Skyld.“ Otto tilfastede Borgeren et Nik, hvorpaa han ilede til det angivne Stræde, medens den lille Borger vinkede ad sin Gjenbo, Glarmesteren, og Begge tabte sig i gjensidige For-

modninger om den underlige Fremmede, hvem de fulgte med Dinene, saalænge de kunde see ham. Da han kom i det lille Stræde, spurgte han en Dreng om Diderik v. Gessens Enke, og da han havde faaet Stedet betegnet, gik han derhen. I det lille Bærelse, som man kom til umiddelbart fra Gaden, sad ved det ene Vindue en Svend, som arbejdede ivrigt, medens han sloitede en lystig Sang, og en aldrende Kone med Briller paa sad og kantede Sko ved det andet. I Stuen selv herskede en vis Properhed, uagtet Bærfstedet fandtes derinde, men ogsaa en Farvelighed, der grændsede til Fattigdom. Da Otto Kuld kom ind i Stuen — Læserne have vel allerede gjættet, hvem den Fremmede var — og med et eneste Blik havde overtydet sig om Enkens Stilling, var det ham umuligt at fremføre et eneste Ord. Forundrede saae baade Svenden og Konen paa den løierlige Fremmede; men pludselig kastede den Sidste Skoen, som hun havde arbejdet paa, og raabte i den største Overraskelse, idet hun slog Hænderne sammen: „Du min Himmeriges Part! det er Otto Kuld lyslevende.“ „Ja, det er Otto Kuld“, svarede denne med dyb Bevægelse, „Ederes Johannes udkaarne Brudgom. Det har smertet mig dybt at erfare, at Ederes vakkre Mand er hedenfarende; men endnu mere bedrøver det mig, at see Eder i en saadan Stilling.“ „Jeg vidste nok, I kom engang

igjen, om I ellers levede", svarede den Gamle, idet hun forfulgte sine egne Tanter; „I kunde ikke glemme os, dertil holdt I formeget af vor Johanne og af os.“ „I har altsaa ikke faaet de to Breve, jeg har skrevet til Eder — det ene endnu fra Nysted, det andet fra Holland en rum Tid derefter?“ „Na, Gud give, vi havde det, saa havde vi haft een Sorg mindre!“ sukkede den Gamle, og vedblev derpaa: „Ja vist, lille Otto, har vi gaaet Meget igjennem siden Du var i vort Huus, og min salig Mand maatte lide bitter Nød, for Vorherre sukkede hans Dine; men saa var det ligesom Borgerne først indsaar, hvad Mand han var, thi de begravede ham med al mulig Pomp og Ære. Beleiringen trykkede os meget og gjorde Alle til Fattige, som ikke vilde være Kjeltringer, saaledes som Borgermester Peder Mortensen og Raadmand Kruckov, der nu ligge med Skam i deres Grave, saa Meget de end efterlode sig. — Men sid dog ned, min kjære, elskede Dreng! og fortæl mig, hvordan Du har slaaet Dig igjennem, siden Svenskerne løb med Dig. — Af!“ vedblev den snaksomme Gamle, „Du veed ikke, hvad Sorg salig Diderik og Oberst v. Rørber — Gud velsigne den brave Mand! — havde, fordi Du saa reent forsvandt. De troede tilsidst, at Du var slaaet ihjel af Svenskerne, skjønt Andre sagde, at Du var løbet fra dem

i Mariebo. Du skal endnu see Oberstens sidste Brev, som er 4 Aar gammelt, hvori han spørger til Dig. Han og begge Frøkenene vare saamænd selv hos os for at sige Farvel, og jeg glemmer aldrig, at begge Frøkenene hele Tiden sagde, Du levede nok." „Veed I, hvor de og Obersten ere?" spurgte Otto, da den Gamle endelig gav ham Tid til at komme til Orde. „Obersten skal være død, og Frøken Helvig skal være øster paa Landet. Hende skal det ogsaa kun være gaaet slet; Broderen kom hjem strax efter Krigen og maatte gaae fra Gaarden, desformedest Godset var heelt ødelagt af Svenskerne; men hvad der er bleven af den anden Frøken, Oberstens eget Barn, veed jeg slet ikke." „Og Eders Børn?" spurgte Otto videre, medens Svenden med en priisværdig Høflighed og Betænkksomhed ei alene havde holdt op med sit Arbeide, men endogsaa var gaaet ud i Gaarden, hvor han snart fortalte begge Naboer, at Otto Ruld, hvis Navn endnu levede i Alles Minde, var inde hos Mesterinden. „Vorherre har ogsaa i den Henseende hjemstøgt os haardt", svarede Enken og tørrede sine Dine; „Jørgen er Kjøbmandssvend i Skanderborg, men kan kun lidt hjælpe mig, fordi han nylig er bleven det; han er ellers et godt Skind. Diderikke, som kom efter Johanne, er Huusjomfru paa Rudebjerggaard og skal

snart giftes med Degnen i Kappel; men Borherre har gjemt Resten." „Og Borgermester Niels Nielsen?" spurgte Otto endelig; „ham selv har jeg alt hørt at være død." „Ja han døde ogsaa som en fattig Mand, kort før min salig Mand. Hans eneste Datter blev gift med Raadmand Peder Munch, som imellemstunder har hjulpet mig efter min salig Mands Død." „Hør nu, kjære Mo'er!" sagde Otto og rejste sig op fra Stolen, hvorpaa han sad, „det glæder mig at høre, at I nu har nævnet mig en Mand, som jeg kan have Tillid til, da jeg jo kun kjender saa Faa her i Byen efter min lange Fraværelse. Borherre har velsignet mig med Formue, saa jeg kan hjælpe, og han har, hvad der er ligesaa vigtigt, ogsaa givet mig Billie dertil. Jeg vil nu gaae til Raadmanden, og han skal ei alene købe et bedre Huus til Eder, men ogsaa fra mig af give Eder aarlig Saameget, at I kan have Eders gode Udkomme, uden at drive Haandværket længer. Er dette Huus Eders?" „Ja", svarede Konen, aldeles ubevidst i den grændseløse Forbauselse, hvori Ottos Ord havde sat hende. „Naa, det giver jeg Svenden, I har, om I ellers har været fornøiet med ham, aleneste for hans Høflighed, at han lod os alene. Eders Datters Udstyr skal jeg besørge; Tjorgen skal jeg selv tale med, og min Johannes brave Moder skal hvert Aar have Brev fra

mig." Før den gamle Kone kunde komme sig af sin
 Overraskelse var Otto forsvunden; men da Svenden
 lidt efter kom ind i Stuen, troede han fuldt og fast,
 at hans Mesterinde var gaaet fra Sands og Samling,
 hvilken Mening han uroffelig beholdt, indtil Raad-
 manden et Par Timer efter traadte ind til hende og
 forsikrede, at Alt var ordnet saaledes, at Konen
 kunde flytte ud af Svendens Huus, naar hun vilde,
 til et lille Sted i Tilegade, som netop var ledigt.
 Den korte Frist, som Otto maatte tage sig, inden han
 kunde reise videre til Mariebo, hvorhen Raadmand
 Munch selv udbad sig den Fornøielse at maatte
 føre ham, tilbragte han efter endt Forretning med
 denne brave Mand, i Kirken paa det Sted, hvor en
 Steen betegnede hans Elskedes Hvilested, og henimod
 Aften rullede han igjen ud af Byen, for at overnatte
 i Stokkemarke Kro, eftersom heller intet ordentligt
 Gjæstgiveri dengang fandtes i Mariebo. Da han
 om Morgenens kom til Bårten for at betale sin Reg-
 ning, sagde denne smilende til ham: „Intet at
 betale, Capitain Ruld!“ „Hvad for Noget?“ raabte
 Otto i stor Overraskelse, „I kjender mig; har I maa-
 skee været med iblandt Bønderkarlene?“ „Nei, ikke
 det“, svarede Bårten og smilede igjen; „men har I
 glemt den Bog, der førte Bognen fra Revshale, da
 I gif tiljøs, dengang I slap væk fra Svenskerne?“

„Ja, Ansigtet har jeg glemt“, afbrød Otto ham, „men aldrig det unge Menueste. Siig mig dog, hvordan staaer det til med mine Belgjorere, Kjøbmand Gjorup og Jens Hattemager, for hvis Skyld jeg alene reiser til Byen?“ „Min forrige Husbond, Niels Gjorup, gif det mere og mere tilbage for, efterat Svenskerne havde forladt Den; først døde Konen og saa han i smaa Omstændigheder. Hattemageren har aldrig haft det flot, men gnaver sig igjennem, skjønt han er ene om det.“ „Og I?“ „Jeg har det nu godt“, svarede Barten muntert; „for 3 Aar siden fik jeg Kroen med Enken, men hun døde samme Aar, som vel var, da hun var noget hidsig paa det til Tider, og der kommer min anden Kone, min forrige Husbonds Datter, og Drengen, hun har paa Armen, hedder Niels efter Bedstefaderen.“ „Harde han flere Born?“ spurgte Otto. „Kun en Søn, der staaer hos Vandell i Stubbefjøbing. Men undskyld et Dieblif“, vedblev Barten, „der kommer Cancelliraaden, som jeg maa tale med om et Stykke Jord, som skal sælges her ved Siden af om en Timestid.“ En lille, feed Mand vraltede derpaa af den nysankomne Bogn og traadte ind i Stuen. „Ja, jeg kan tænke, at Du har Væst til Jorden, min gode Kromand“, sagde Cancelliraaden, som Fortsættelse af den Samtale, der var begyndt udenfor, og satte sig

ned ved Bordet; „hvem er den Herre der? En Rejsende? Naa, saa — maaskee Liebhaver ogsaa? Nei, naa! Men seer Du, den maa betales, for deels ligger den lige op til Dit, Jorderne ere gode, Selv- eiendom bliver sjeldnere, og endelig sagde Greven til mig“ — her antog Cancelliraaden en brummende Stemme og sjelede forstræffelig — „sørg for, Cancelliraad Potter, at der bliver lidt tilovers til Enken og Børnene; Mads Ivede har altid været mig en tro Mand.“ „Hvad holdes den i?“ spurgte Kroman- den, medens Otto hørte til med stedse stigende Op- mærksomhed. „Der er 34 Tønder Land, saa god Jord, som Du kan ønske Dig, foruden Bygningerne, som rigtignok ikke ere meget værd. Gjælden er 489 Slettedaler 2 Mk. 7 $\frac{1}{2}$, og for ringere end 1000 Slettedaler kan Du slet ikke faae Jorden, naar al Enkens øvrige Gjæld, som heller ikke er liden, skal betales, og hun endda have en Smule tilovers. Reg- ner Du dertil Omkostningerne, bliver hele Kjøbesum- men saa vel 1100 Rd.“ „Saamange Penge har jeg ikke og kan heller ikke skaffe“, svarede Barten, „og derfor maa jeg lade den Fugl flyve. Men Jor- derne gaae vel heller ikke saa høit?“ „Kan aldrig vide, hvor høit en Drn kan stige!“ bemærkede Dvrig- hedspersonen med en skrattende Stemme og gjorde dertil svarende Fagter; „det veed Du nok min Ven,

Krigsraad Martin paa Glostrup, pleier at sige. Der er da budt 800 Slettedaler underhaanden af Anders Jacobsen i Abbet, det vil Du selv faae at høre om et Dieblif." „Derfra er der imidlertid langt til 1000", meente Barten. „Men Anders la'er Jorden ikke gaae derfor, kjender jeg ham ret", forsikkrede Cancelliraaden; „byd 900 og Du faaer den ikke, med mindre Du vil lade mig accordere med Enken imod en lille Kjendelse og Auctionsomkostningerne ligesuldt, saa høve vi Auctionen strax." „Nei, derpaa vil jeg dog ikke indlade mig", svarede Barten uvillig; „lad Sagen heller gaae sin Gang." „Saa faaer Du ikke Jorden, Peder Kromand, saasandt jeg hedder Søren Potter!" svarede den lille Cancelliraad, reiste sig op i største Fortrydelse og gik ud i Gaarden, hvor flere Kjøbelystne allerede havde indfundet sig. „Den Auction gad jeg overvære", bemærkede Otto til Barten, da denne atter kom hen til ham; „men endnu have vi lidt Tid, og stik mig saa, hvordan det gaaer Erik Grubbes Familie, for han selv er jo død, men Døttrene har jeg kun hørt alffens Snak om; I veed det maaskee bedre." „Af, det er gaaet dem, som en gammel Spaadom for længe siden forudsigde. Ingen Mand var saa ussel og foragtet i al sin Rigdom, som Erik Grubbe tilfjeldst. Den ældste Datter, Maria, blev skilt fra sine to Mænd formedelst ryggesløs Leve-

maade og derefter gjort arveløs af sin Fader. Da hun havde sat sin store Modrenearv overstyr i et Par Aarstid, gif hun siden omkring med sin forrige Rudst og spillede paa Lire, hvilket jeg selv har baade hørt og seet. Nu lever hun med samme Karl i Usselhed i et lille Huusovre ved Grønsund, skjønt Andre ville sige, at han arbejder paa Bremerholm, fordi han i et Slagsmaal slog en Skipper ihjel. Den anden af Hr. Eriks Døtre, Merete blev halshugget, fordi, som man siger, hun havde slaet sin Mand ihjel i Jylland, og den Yngste, Anna, fik først et Barn med en svensk Officeer, siden ægtede hun en Professor Bante, med hvem hun reiste noget udenlands, indtil han løb fra hende derude; derefter var hun nogen Tid hjemme og døde saa." „Men Barten?" spurgte Otto ivrig. „Naa, det døde i Fødselen", svarede Barten, „det slap hun godt. Jeg veed det Altsammen noie, for Pigen, jeg stiftede næstforleden, havde tjent paa Gaarden i flere Aar. — Men nu seer jeg, at Auctionen begynder, og vil I see til, maa I skynde Eder." Cancelliraaden havde netop oplæst Conditionerne, da Otto og Barten traadte hen til Auctionsbordet. „600 Slettedaler ville vi begynde med", raabte Søren Potter; 600 Slettedaler!" „Er buden", sagde en høi Bonde ved Siden af ham. „Jngen bedre?" „2000!" raabte

Otto Kuld. „To — To —“, stammede Cancelliraaden og tabte Hammeren af Forbauselse, medens de tilstedeværende Bønder ikke syntes mindre forundrede. „To tusind Slettedaler!“ gjentog Otto Kuld med største Rolighed. „To tusind Slettedaler!“ raabte Cancelliraaden, som endelig kom til Samling; „hvem byder det?“ „Bliver Budet tilslaaet?“ spurgte Otto. „Javist, javist!“ skreg Søren Potter og slog i sin Ivrighed 3 Gange i Bordet med Hammeren; „hvis er Budet?“ „Peder Kromands“, sagde Otto Kuld. „Stille!“ vedblev Otto, da Kromanden vilde til at tale. „Her er Guld for 2400 Slettedaler“, og hermed lagde han et Par Kuller, som indeholdt den angivne Sum, paa Bordet; „hvad der bliver tilovers, tilhører Enken og hendes Børn. I selv, Peder, modtage Jorderne som en Grindring om Otto Kuld.“ Med disse Ord var han ude af Værelset og paa Vognen, som allerede var langt borte, før den brave Kromand kunde komme sig af sin Bedøvelse og de Tilstedeværende af deres Overraskelse. „O Gud, o Gud!“ tænkte Otto ved sig selv, idet han hurtig rullede henad Beien, „dersom den Rige ret vidste, hvor saare Lidet der behøves til at skabe Lykke og Glæde rundt omkring sig, da vilde han sætte en Lyst i at udbrede Belsignelse paa denne Maade, istedetsfor at anvende Pengene saaledes som saa Mange have

for Skif." Da Bognen var kommen til Mariebo, lod Otto den holde udenfor Jens Hattemagers lille Sted tæt indenfor Porten. Mesteren sov sin Middagsføvn paa den Tid, men kom et Dieblif efter ind i Stuen til Otto. „En Hat, Herre?" spurgte Mesteren og pegede paa nogle, der stode færdige i et Skab. „Ogsaa dette", svarede Otto smilende; „men egentlig er jeg kommen for at kjøbe Eders Huus, om I ellers er tilfjnds at sælge det." Hattemageren gjorde store Dine. „Hvad holder I det i?" „Det er ikke tilfals", svarede han og rystede med Hovedet; „har jeg kunnet holde det ud saalange, saa tænker jeg at kunne bevare det til min Dødsdag. Ifjor bød den nye Hattemager mig 600 Slettedaler for det, og det var dog anstændig budt. Er I maaskee ogsaa Hattemager deraafsen fra?" „Nei langt fra", svarede Otto leende; „men jeg er en Sørling og fandt just Behag i Eders hyggelige lille Sted, da jeg fjørte forbi, og vil derfor gjerne have det, om jeg saa skulde give 1200 Slettedaler derfor." „Hvad for Noget?" raabte Hattemageren; „1200 Slettedaler?" „Og betaler selv alle Omkostningerne", supplerede Otto. „Det er farlig mange Penge i disse Tider", svarede Mester Jens, og var siensynlig i en hæftig Tvivl, om hvad han skulde gjøre, „og med dem kunde jeg ei alene stoppe alle Huller, men ogsaa

have en flæffelig Skilling tilovers. Men nei, Herre, I kan nu have, hvad Grunde I vil, til at byde saa høit for min Eiendom; men jeg vil alligevel leve og døe i den. Her blev jeg født og gift, og her har jeg levet mine lykkeligste Aar, uagtet jeg ogsaa her har haft mine svære Sorger; thi ei at tale om Trængslerne i den besværlige Krigstid, saa har jeg her luftet min Kones og Datters Dine. Nu har jeg Alt, hvad jeg behøver, tænker jeg, og vil Gud blot ogsaa lade mig døe her, bryder jeg mig endda ikke om, hvis jeg skulde faae det lidt knappere længer hen."

„Edle, noisomme Mand!" raabte Otto og omfavnede ham, til Hattemagerens store Overraskelse; „nei, Penge kan ikke belønne Eder! Viid, jeg er den Officer, som I og Niels Gjørup frelste med egen Livsfare for 12 Aar siden fra Fængslet i Jomfruhøret. Jeg havde kun kjøbt Huset for at forære Eder det igjen."

„Er I den Mand?" raabte Hattemageren fornøiet; „ja hvor kunde jeg kjende Eder! Jeg saae jo næppe Eders Ansigt. Naa, det glæder mig at see Eders gode Villie; men den Dag havde jeg næsten alt glemt, og desforuden maa jeg sige, at Niels Gjørup var Sjælen i det Hele. Tænk Eder bare, han havde den Uforstammenhed, siden op paa Morgen, at gaae op til Kirken, da den rigtige Vogn og de svenske Ryttere kom for at hente Eder, og loe,

saa han maatte sprække, da han derfra kom ind hos mig, for at fortælle mig det Jav, Rytterne gjorde, da Fuglen var fløiet. „J vil da ikke nægte mig en Bøn?“ sagde Otto; „see dette Seierværk, det har jeg baaret næsten siden den Dag; behold det som en Erindring om en Ven, som aldrig vil glemme, hvad J har gjort for ham, og lad mig have den Lykke, at hjælpe Eder, hvis J nogensinde skulde behøve det. — Jeg beder Eder om endnu Et“, vedblev Otto, og forhindrede saaledes Hattemageren i at tale; „jeg kjenner ikke den unge Gjørup, der staaer hos en Rjøbmand Vandell i Stubbekjøbing, og jeg veed kun altfor godt, at man nie maa kjende et Menneſte, navnlig et ungt Menneſte, naar man vil bevise det et større Gode end almindeligt. Læg Eder den Sag paa Hjerte; thi J kjenner ham sagtens godt, og overvei, hvorledes jeg ſkal ſætte ham i Bei. For min Skyld og for Eders afdøde Vens Skyld, vil J nok gjøre det, og naar J har taget Eders Beſtemmelse, ſaa lad mig det vide eller ſend det unge Menneſte ſelv til mig. Raadmand Peder Pedersen Munch i Raſkov vil ſtedſe give Eder Underretning om, hvor jeg er at træffe.“ Med diſſe Ord trykkede Otto den ærlige Hattemagers Haand og ilede ud ad Døren, for at gaae hen til det Sted, hvor Rudſken fra Raſkov allerede havde beſørget ham en friſt Vogn. Med denne kjørte han forſt til Nielstrup, hvor Stiſt=

amtmanden, Hr. Cornelius Lerche, dengang boede. I to Timer varede Ottos Samtale i Genrum med denne Dyrighedsperson, hvorefter man saa Otto Ruld atter begive sig til Bogus, med den inderligste Glæde afpræget i sit mandige Ansyn, og fulgt lige til Udgangen med Kjendetegn paa den tydeligste Velvillie hos den brave Stiftamtmand. — Ved Indløbet til Sagfjording Fjord, skraaes over for Durebygaard, laae et lille Huus, rundt omgivet af Skov. Det var herhen, Helvig Ruld havde begivet sig, efterat hendes Broder var gaaet fra Godset, og her tilbragte de Begge deres Dage i en Eensomhed, der næsten udelukkede dem ganske fra Verden. Vel havde de Begge megen Familie, hos hvem de kunde opholde sig; men deels havde Forstaaelsen med Familien aldrig været den bedste, fordi Herskabet paa Fulgang nærede Anskuelser, som i de fleste Tilfælde vare de andre Slægtninges stik modsatte, og dernæst havde Helvigs Broder et saa svagt Helbred, at de ikke vilde bebyrde Andre med et saa besværligt Ophold. De traf sig derfor Begge, efter en moden Overveielse, tilbage til dette eenfomme Sted, hvor Reserne af deres Formue med Rød og Røppe vare tilstrækkelige til at underholde dem i Tarvelighed. Man heller ikke der undlod Helvig at give Vidnesbyrd om sin heldbringende Virksomhed; thi rundt om imellem

Sognebeboerne gif hun under Navnet „den gode Jomfru i Gisserhuset“, og hun beviste saaledes paa det Alarreste, at man slet ikke behøver nogen Formue for at gjøre Godt og udbrede Velsignelse. Den sidste Vinter havde imidlertid næsten været hende den sorgeligste, som hun nogensinde havde oplevet; thi hendes elskede Broder blev først mere og mere svagelig, og endelig luffede hun hans Dine i de første Dage af det nye Aar. Nu sad hun just med et Brev fra Kirstine v. Rørber for sig, hvori denne for tiende Gang havde opfordret hende til at flytte til sig. Kirstine levede i et lykkeligt Egteskab med Commandanten i Frederiksbodde, og Helvig overveiede, om hun dog nu ikke skulde benytte sig af Opfordringen, eftersom det var hende klart, at den forestaaende Vinter maatte blive hende i høieste Grad kjedsommelig. Da bankedes der pludselig paa Døren, og Otto Ruld traadte indensfor. En svag Rodme i Helvigs Anslyn viste Otto strax, at han var kjendt, uagtet den Forandring, Tiden og Opholdet i fremmede Lande havde frembragt hos ham. „Velkommen, Capitain Ruld!“ sagde hun derpaa med en Vigefremhed og en Glæde, som om de endnu mødtes i Commandantens Huus; „jeg behøver ikke at sige Eder, at Eders Besøg er mig saare kjær. Hvor har I opholdt Eder saalænge?“ „Det skal være mig en

sand Glæde engang ved Leilighed at fortælle Eder derom, ædle Frøken!" svarede Otto noget forlegen; „jeg har tumlet mig vide omkring og er deels ved Arv og deels ved egne Anstrængelser nu kommen i Besiddelse af en i Danmark meget betydelig Formue, som jeg agter at anbringe i mit Fødeland.“ „Og deri gjør I jaare ret, Capitain, og det glæder mig, at I har erindret Eders Fødeland med saamegen Godhed.“ „Ikke alene Fødelandet har jeg erindret, men ogsaa alle de, med hvem jeg tidligere havde den Ære at staae i en kjær Forbindelse, have stedse beskæftiget mine Tanter“, svarede Otto med Alvor. „Saa vil I ogsaa mindes denne Brevsfriverinde“, bemærkede Helwig noget forlegen, og lagde sin smukke Haand paa det foreliggende Brev; „det er en Skrivelse fra Kirstine v. Rorber, nuværende Fru v. Rangkau, som har opfordret mig til at fæste Bo hos hende for bestandig, og jeg var netop nu i Beredskab med at ville takke hende for hendes Godhed, for siden hen paa Aaret at drage til hende, eftersom I maaskee har hørt, at jeg i Foraaret mistede min Broder og nu vil befinde mig uhyggelig i denne Gensomhed.“ „Jeg har hørt meget mere end det, ædle Frøken“, svarede Otto med Barme; „men for I tager nogen Bestemmelse i en saa vigtig Sag, vilde I behage at fæste Diet paa dette Document,

der indeholder en afdød Vens sidste Billie med Hensyn til Eder." Helvig saae spørgende paa Otto, der forgjæves rakte et stort Papir hen imod hende. "I mindes vel en Mand, ved Navn Fiskelars?" vedblev han derpaa. "Fiskelars! Gud, ja, at jeg ikke for har spurgt efter ham!" raabte Helvig Rud ivrig og glemte nu reent at tage imod Documentet, som Otto Ruld derfor lagde paa Bordet. "Han er ikke mere, ædle Frøken! Med disse mine egne Hænder tilluffede jeg den ædleste Mands Dine, som vistnok vilde være bleven til noget Stort i sit Fødeland, hvis Forholdene havde stillet sig anderledes for ham." "Han var ingen almindelig Mand", sagde Helvig synlig bevæget, "og han har været mig en Gaade, saa ofte jeg tænkte paa ham. Dersom I kjender til hans forbigangne Liv, vil det ikke være af simpel Nysgjerrighed, naar jeg beder Eder om at oplyse mig derom." "Det skal være mig en sand Fornøjelse, naar I engang vil forunde mig en beleiligere Tid dertil", svarede Otto; "men for Diebliffet tillade I mig, at jeg blot bestræfter mig med hans sidste Billie. Først for et halvt Aar siden kom vi tilbage fra en vidtløftig Reise i den nye Verden, og jeg erfarede da tilfældigviis af en dansk Adelsmand den Modgang, I og Eders Broder havde fristet. Det var øieblikkelig min faderlige Vens Ønske, at jeg skulde rejse til Danmark for

at indhente nøiere Efterretninger og mulig fuldbyrde, hvad nu er skeet; men Dagen før Afreisen blev Lars, som jeg bestandig vil falde ham, hæftig syg. Jeg troede imidlertid, at der slet ingen Fare var paa Færde, og dette havde der næppe heller været; men pludselig udbrod der Ild i Gjenboens Huus, og en Kone stod i den største Fare for at blive indebrændt. Alt dette saae Lars fra det Værelse, hvori han laae, og inden at jeg anede det Mindste, ilede han over i det brændende Huus og frelste Konen; men denne Sindsbevægelse og en hæftig Forkjølelse forandrede øieblikkelig Sygdommen til det Værre, og 4 Dage efter var han ikke mere. Længsel efter Danmark og Iver for at opfylde hans Ønske betræffende Eder snarest muligt, bragte mig til at ile hertil Holland saa hurtigt, det lod sig gjøre, og I vil nu, ædle Frosen Helvig, ikke frænke min Belgjører i sin Grav eller berøve mig den Glæde, jeg har havt ved at fuldbyrde hans Ønske for Eders Vel, idet I undslaaer Eder for at modtage den Gave, han ved mig her byder Eder." „Og den er?" svurgte Helvig urolig, tillige hæftig bevæget ved Underretningen om den Mands baade smukke og sørgelige Død, der saa ofte havde beskæftiget hendes Tanke i hendes Gensomhed. „I vil selv behage at gjøre Eder bekendt dermed", svarede Otto Kuld, „og i Tillid til, at I ikke afslaaer

Noget, iler jeg nu bort, for om tre Dage at træffe sammen med Eder igjen, hvis I tillader det." For Helwig fik Tid til at gjøre nogen videre Bemærkning, var Otto alt ude af Døren. Et Dieblif stod Helwig Rud som i Drømme; endelig nærmede hun sig til Bordet, hvor det skjæbnesvangre Document laae, tog det, aabnede det og — lod det derpaa falde med et Skrig af Overraskelse, medens hun maatte støtte sig til Bordet, hvorved hun stod, for ikke at falde omfuld. Documentet var et Skjøde paa Fuglsang Gaard og Gods, underskrevet den samme Dag af Cornelius Verche.

Tre Dage efter holdt en Vogn fra Fulgjang med 4 Heste for ved det lille Huus, for at bringe Helwig Rud tilbage til hendes Fædrenebolig. Ved Efterretningen om at Godset, der i flere Aar var bestyret for kongelig Regning, eftersom ingen Kjøber vilde indfinde sig, atter var kommen til en Familie, som havde stiftet saameget Godt, og navnlig nu tilhørte Helwig selv, havde alle Fæsterne samlet sig tiligemed deres Familier i den rummelige Slotsgaard, hvor Helwig Rud blev modtagen paa en saa hjertelig Maade baade af Store og Smaa, at det for Bevægelse ikke var hende muligt at fremsøre et eneste Ord. Paa Trappen ved Hovedindgangen modtog Otto Rud den ædle Pige med et glædestraalende

Ansigt og førte hende derpaa ind i det gamle Dagligværelse, der ligesom de andre havde beholdt deres oprindelige Udseende endnu. „Gud velsigne Eder, Frøken, at I kom!“ raabte Otto; „men ellers maatte jeg ogsaa aldeles have taget feil af Eder.“ „Og dog“, svarede hun alvorlig, „kan jeg kun tage imod denne store Gave paa den Betingelse, at I viser mig den testamentariske Bestemmelse, der saa uventet sætter mig tilbage i min forrige Velstand.“ „Jeg havde ikke ventet“, udbrod Otto smertelig bevæget, „at Helvig Rud ansaae mig for saa lidet troværdig, at hun paa en saa frænkende Maade drog Sandheden af mine Ord i Tvivl.“ „Jeg troer Eder ubetinget i Alt, kjære Otto“, sagde hun, og kom ufrivillig til at rødme ved denne fortrolige Benævnelse, der undslap hendes Læber i hendes Jvrighed for at forklare sig for den unge Mand; „men fordi jeg har en saa stor Tillid til Eders gode Hjerte, er det, at jeg maa have en bestemt Underretning, om ikke dette nærmest har ført Eder til at bringe mig et Offer, som overgaaer Eders Formue og derfor kunde indvirke hæmmende paa Eders Fremtids Bestemmelse.“ „Ellers vilde I nok modtage Gaven, hvis den alene kom fra mig?“ raabte Otto og greb lidenskabelig hendes Haand. „Derom kan der jo slet ikke være Tale, hvis jeg, som I fordrer, skal troe Eder ubetin-

get, at det er en Af døds Bestemmelse", svarede Helvig undvigende og vendte sit Ansigt bort for at skjule sin Rødme; „men ogsaa af den Grund vil I billige mit Ønske, at see min Belgjørerers Haandskrift, før at jeg idetmindste kan kysse denne, da Skjæbnen har forbudt mig at trykke Haanden selv til mine Læber." „Nu vel", svarede Otto med Bestemthed, „Grunden, hvorfor I selv vil overbevise Eder om, at Gaven er fra min faderlige Ven, være nu som den vil, saa skal alligevel Eders Ønske opfyldes; men I mindes da siden efter, at det kun skete paa Eders udtryffelige Ønske, og at jeg modsatte mig saalænge, at jeg endog tilsidst stod Fare for at blive miskjendt af Eder." Med disse Ord forlod han pludselig Bærelset, men kom kort efter igjen, medhavende det Document, som indeholdt Fiskelars's testamentariske Bestemmelser, dateret fra Nysted den Dag, han forlod Holland. „Jeg seer Intet, som angaaer mig", sagde endelig Helvig Rud, da hun havde gennemløbet de saa Vinier, som indsatte hans adopterede Son, Otto Ruld, til Universalarving, og saae forundret paa den unge Mand, der aabenbar var i den hæftigste Bevægelse. „I behage", svarede han, medens en Rødme udbredte sig over hans Ansigt, „at see om paa den anden Side!" Næppe havde Helvig gjort dette og flygtigt gennemløbet nogle Vinier der, før

om mulig en endnu dunklere Rødme overskyggede hendes Ansigt og hvide Hals, ja saa bevæget blev hun, at hun maatte sætte sig paa Stolen ved Siden af Bordet, paa hvilket hun støttede Hovedet med den venstre Haand, medens den høire, som hvilede i hendes Skjød, endnu fastholdt det hemmelighedsfulde Papir. Helvig havde nemlig læst: „Da jeg føler, at mit Endeligt stunder til, anbefaler jeg min antagne Søn Otto, skjønt jeg forresten er overbevist om, ikke at behøve det, at han erindrer sig vor Aftale og snarest mulig efter min Død sørger for den ædle Danneqvinde Helvig Rud paa en Maade, der kan være hende og mig værdig. Jeg har aldrig kunnet afvise den Tanke, at disse tvende Mennesker, der ligne hinanden i alt Vældt og Godt, engang ville blive et lykkeligt Ægtepar, og i dette glade Haab giver jeg dem herved min faderlige Velsignelse paa alle deres Veie.“

„Kun en Stemme fra Evigheden kan det tilgives, at tale saa dristigt til Eder“, afbrød endelig Otto den piinlige Pause, som var opstaaet efter denne uventede Erklæring; „men nu byder min Agtelse for Eder og ham mig selv at tage til Orde. Jeg kjendte ikke disse Linier, før jeg havde luffet hans Brie til, og først da blev det mig klart, at min faderlige Ven havde læst dybere i mit Hjerte, end jeg nogensinde

havde anet, og med dansk Oprigtighed vil jeg derfor sige Eder, at I stedse har staaet for mig som Idealet af en Kvinde, samt at kun I alene kan bringe mig til at glemme det smertelige Tab, som I veed, en grusom Skæbne foraarjagede mig. Men da jeg sætter Eder saa høit over mig i alle Henseender, vil jeg ogsaa finde det saare rimeligt, om I kaster Brag paa en Mand, hvis Hjerte I baade veed tidligere har tilhørt en Anden, og som I dog kun har et saare ringe Bekjendtskab til. Eders Venstab vil I aldrig nægte mig; det skal være min Stolthed og min Trøst, naar Eders Sind ikke kan bøies til Kjærlighed. Men det være I overbevist om, at jeg ligesuldt vilde have opfyldt min Faders Ønske paa den Maade, fleet er, om I slet ikke havde været mit Hjerte dyrebart." "I har talt til mig med en dansk Mands Velighed og Aabenhjertighed, Otto Kuld", svarede endelig Helwig Rud og havde sine venlige Ord med Frimodighed op til den unge Mand, "og jeg skal svare Eder med en dansk Piges hele Aabenhed og Vigefremhed, som I fortjener det. Jeg har altid næret Agtelse for Eder, lige fra den Stund, jeg saa Eder ved Thoreby Kirke og ved Guldborg, og denne Agtelse har blot kunnet vinde ved vort fortsatte Bekjendtskab. Saa ofte jeg siden mindes hine Begivenheder, hvori Tilfældet saa uventet bragte

os sammen, har jeg ogsaa hvergang tænkt paa Eder med usorandret Belvillie, og jeg føler hos mig selv, at min Belgjorers Dnske ikke har været fornødent for engang at forandre denne Følelse til en inderligere og dybere. Lad da Eders Fremtid blive min Fremtid, og gid jeg maa kunne erstatte Eder, hvad I engang har tabt!" Med disse Ord rakte hun Otto den Haand, som endnu omfattede Papiret, hvorpaa den lykkelige Mand boiede sit Kne og tryffede et glødende Kys paa den.

Og hermed slutte vi nu Historien om „Svensterne paa Volland“, idet vi forhaabentlig snart, skal have den Gæde at meddele Fiskelars's Historie, saaledes som den Mæret efter blev foredraget af Otto i et Lysthuus i Fuglsang Have, da Oberst Rankau og hans Familie besøgte ham og Helvig, eftersom den Belvillie, hvormed disse Blade ere blevne læste i „Vollands=Falsters Stiftstidende“, har givet os baade Mod og Lyst til hiin Fortsættelse.

